

Dziennik Urzędowy L 176

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 59

30 czerwca 2016

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1035 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed szkodliwymi praktykami cenowymi dotyczącymi statków 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej 21
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej 55

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/1035

z dnia 8 czerwca 2016 r.

w sprawie ochrony przed szkodliwymi praktykami cenowymi dotyczącymi statków

(tekst jednolity)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 385/96 ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednoczyć.
- (2) Wielostronne negocjacje prowadzone pod auspicjami Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju doprowadziły do zawarcia w dniu 21 grudnia 1994 r. Porozumienia dotyczącego normalnych warunków konkurencji w przemyśle budowy i remontów statków handlowych (zwanego dalej „porozumieniem dotyczącym przemysłu stoczniowego”).
- (3) W ramach Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego uznano, że szczególne cechy charakteryzujące transakcje zakupu statków praktycznie uniemożliwiają stosowanie cel wyrównawczych i antydumpingowych na podstawie art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu, Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych i Porozumienia w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (zwanego dalej „Porozumieniem antydumpingowym”), załączonego do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO). Konieczność zastosowania skutecznego środka ochrony przed przynoszącą szkodę sprzedażą statków poniżej ich wartości normalnej doprowadziło do przyjęcia Kodeksu zapobiegania szkodliwym praktykom cenowym w przemyśle stoczniowym, który, wraz z podstawowymi zasadami, stanowi załącznik III do Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego (zwanego dalej „kodeksem”).
- (4) Treść kodeksu opiera się przede wszystkim na Porozumieniu antydumpingowym, lecz oddala się od tego porozumienia gdy tylko wymagają tego szczególne cechy charakteryzujące transakcje zakupu statków. Należy zatem przenieść język kodeksu do prawodawstwa Unii, w możliwie najszerszym zakresie na podstawie tekstu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 15 stycznia 2016 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 385/96 z dnia 29 stycznia 1996 r. w sprawie ochrony przed szkodliwymi praktykami cenowymi dotyczącymi statków (Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 21).

⁽³⁾ Zob. załącznik I.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zob. s. 21 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (5) Porozumienie dotyczące przemysłu stoczniowego i wynikające z niego przepisy prawne mają ogromne znaczenie dla prawa Unii.
- (6) W celu utrzymania równowagi między prawami i obowiązkami ustanowionymi w porozumieniu dotyczącym przemysłu stoczniowego, Unia powinna przyjąć środki w stosunku do każdego statku, będącego przedmiotem szkodliwych praktyk cenowych w przemyśle stoczniowym, którego sprzedaż poniżej wartości normalnej stanowi szkodę dla przemysłu Unii.
- (7) W stosunku do budowniczych statków pochodzących z Umawiających się Stron Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego, sprzedaż statku może stanowić przedmiot postępowania wyjaśniającego ze strony Unii wyłącznie w wypadku, gdy nabywca statku jest nabywcą z Unii i pod warunkiem, że nie jest to okręt wojenny.
- (8) Pożądane jest ustanowienie jasnych i szczegółowych zasad dotyczących obliczania wartości normalnej. W szczególności wartość ta powinna opierać się, w miarę możliwości, na sprzedaży reprezentatywnej podobnego statku dokonywanej w zwykłym obrocie handlowym w kraju wywozu. Celowe jest określenie okoliczności w jakich sprzedaż na rynku krajowym może być uważana za sprzedaż ze stratą i zostać pominięta na rzecz sprzedaży podobnego statku do państwa trzeciego lub ustalenia wartości normalnej konstruowanej. Wskazane jest także zagwarantowanie właściwego podziału kosztów, także w sytuacjach rozruchu. Konieczne jest również w przypadku konstruowania wartości normalnej wskazanie metody, jaka ma być zastosowana, aby określić wysokość kosztów sprzedaży, kosztów administracyjnych i ogólnych, jak i marżę zysku, jaką należy dodać do tej wartości.
- (9) Aby móc właściwie zastosować narzędzie walki ze szkodliwymi praktykami cenowymi, Komisja powinna podjąć wszelkie możliwe kroki dla sprawdzenia w dużych konglomeratach czy holdingach państw trzecich zasadności opłat rachunkowych, przy oszacowaniu struktury kosztów własnych.
- (10) W celu określenia wartości normalnej dla państw niemających gospodarki rynkowej, wydaje się słuszne określenie procedury wyboru państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, które stanie się punktem odniesienia dla tego celu, a gdy nie jest możliwe wskazanie właściwego państwa trzeciego, należy określić wartość normalną na innej rozsądnej podstawie.
- (11) Celowe jest zdefiniowanie ceny eksportowej oraz wymienienie tych korekt, które należy uwzględniać w kalkulacjach, w przypadku gdy za konieczne uznaje się zrekonstruowanie tej ceny na podstawie pierwotnej ceny wolnorynkowej.
- (12) Dla zapewnienia właściwego porównania między ceną eksportową i wartością normalną należy wymienić czynniki, w tym kary wynikające z umów, jakie mogą wpłynąć na ceny i porównywanie cen.
- (13) Wskazane jest określenie jasnych i szczegółowych kierunków odnoszących się do czynników, jakie mogą przyczynić się do określenia, czy sprzedaż po zaniżonej cenie spowodowała lub może spowodować istotną szkodę. Przy wykazywaniu, że poziom ceny danej sprzedaży jest odpowiedzialny za szkodę poniesioną przez przemysł Unii, może być konieczne wzięcie pod uwagę innych czynników i, w szczególności, warunków charakterystycznych dla rynku w Unii.
- (14) Wskazane jest zdefiniowanie pojęcia „przemysłu Unii” w odniesieniu do możliwości zbudowania podobnego statku i określenia, że strony powiązane z eksporterami mogą zostać wyłączone z tego przemysłu oraz zdefiniowanie pojęcia „powiązany”.
- (15) Konieczne jest określenie warunków proceduralnych i materialnych dla złożenia skargi na szkodliwe praktyki cenowe, podobnie jak zakresu poparcia, jakie powinna ona uzyskać ze strony przemysłu Unii i określenie informacji dotyczących nabywcy statku, szkodliwych praktyk cenowych, szkody i związku przyczynowego, jakie taka skarga powinna zawierać. Wskazane jest również określenie procedur stosowanych przy odrzucaniu skarg lub wszczęciu postępowań.
- (16) Kiedy nabywca statku, który był przedmiotem szkodliwych praktyk cenowych ma siedzibę na terytorium innej Umawiającej się Strony Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego, skarga może zawierać również wniosek o wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez organy tej Umawiającej się Strony. Wniosek taki powinien być przekazany organom Umawiającej się Strony, jeśli działanie takie jest uzasadnione.
- (17) W stosownych przypadkach postępowanie wyjaśniające może być wszczęte na podstawie pisemnej skargi organów Umawiającej się Strony Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i na warunkach Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego.

- (18) Konieczne jest określenie sposobu, w jaki zainteresowane strony będą powiadamiane o informacjach wymaganych przez organy. Zainteresowanym stronom należy zapewnić szerokie możliwości przedstawienia wszystkich elementów dowodowych i obrony własnych interesów. Wskazane jest także precyzyjne określenie zasad i procedur, jakich należy przestrzegać w czasie postępowania wyjaśniającego oraz, w szczególności, zasad dotyczących ujawnienia się zainteresowanych stron, przedstawienia ich punktu widzenia, i dostarczenia informacji w ustalonym wcześniej terminie, tak żeby powyższe informacje i opinie mogły zostać wzięte pod uwagę. Należy także wskazać warunki, na jakich określona zainteresowana strona może mieć dostęp do informacji dostarczonych przez inne zainteresowane strony i mieć możliwość wypowiedzenia się na ich temat. Należy również zapewnić współpracę między państwami członkowskimi i Komisją w zakresie zbierania informacji.
- (19) Konieczne jest określenie, że zamknięcie postępowania, niezależnie od tego, czy kończy się ono nałożeniem opłaty wyrównującej skutki szkodliwych praktyk cenowych czy nie, będzie mieć miejsce najpóźniej rok od daty wszczęcia postępowania lub daty dostawy statku, zależnie od okoliczności.
- (20) Zarówno postępowania, jak i postępowania wyjaśniające powinny zostać umorzone, jeśli margines szkodliwej ceny jest minimalny.
- (21) Postępowanie wyjaśniające może zostać umorzone, pomimo że nie została nałożona opłata wyrównująca skutki szkodliwych praktyk cenowych, jeśli sprzedaż statku, który był przedmiotem szkodliwych praktyk cenowych jest anulowana ostatecznie i bezwarunkowo lub jeśli inne odpowiadające temu środki zostały przyjęte. Należy jednak zwrócić szczególną uwagę na to, by osiągnięcie celu niniejszego rozporządzenia nie zostało zagrożone.
- (22) W drodze decyzji należy nałożyć opłatę wyrównującą skutki szkodliwych praktyk cenowych, równą wysokości marginesu szkodliwej ceny, na budowniczego statku, którego sprzedaż po szkodliwej cenie wyrządziła szkodę w przemyśle Unii, gdy wszystkie warunki określone w niniejszym rozporządzeniu zostaną spełnione. Dla wykonania takiej decyzji należy ustanowić jasne i precyzyjne zasady, w tym także wszystkie środki niezbędne do jej skutecznej realizacji, w szczególności przyjęcie środków zaradczych w wypadku, gdyby budowniczy statku nie uiszczył opłaty wyrównującej skutki szkodliwych praktyk cenowych w ustalonym terminie.
- (23) Konieczne jest określenie precyzyjnych zasad dotyczących odmowy prawa załadunku lub rozładunku w portach Unii wobec statków zbudowanych przez budowniczego statków podlegającego środkom zaradczym.
- (24) Obowiązek uiszczenia opłaty wyrównującej skutki szkodliwych praktyk cenowych wygasa dopiero po całkowitym uiszczeniu tej opłaty lub pod koniec okresu, w czasie którego stosuje się środki zaradcze.
- (25) Żaden ze środków przyjmowanych na mocy niniejszego rozporządzenia nie może być sprzeczny z interesem Unii.
- (26) Działając na podstawie niniejszego rozporządzenia Unia powinna być świadoma konieczności przeprowadzania szybkich i skutecznych działań.
- (27) Należy założyć, że konieczne mogą być wizyty weryfikacyjne, mające na celu kontrolę dostarczanych informacji dotyczących szkodliwych praktyk cenowych i szkody, wizyty takie zależeć będą jednak od jakości odpowiedzi otrzymanych w kwestionariuszach.
- (28) W stosunku do stron, które nie współpracują w sposób satysfakcjonujący, konieczne jest założenie, że inne informacje mogą być używane do poczynienia ustaleń i że te informacje mogą być mniej korzystne dla danych stron, aniżeli w wypadku, gdyby podjęły one współpracę.
- (29) Należy przewidzieć przepisy dotyczące postępowania z informacjami poufnymi w sposób zabezpieczający przed ujawnieniem tajemnic handlowych.
- (30) Niezbędne jest, aby strony mające prawo bycia objętymi takim postępowaniem były właściwie informowane o najważniejszych faktach i okolicznościach, oraz żeby taka informacja docierała, uwzględniając proces decyzyjny w Unii, w terminie umożliwiającym stronom obronę własnych interesów.
- (31) Wykonywanie procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu wymaga jednolitych warunków przyjmowania środków koniecznych do jego wykonania zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zasady i definicje

1. Opłata wyrównująca skutki szkodliwych praktyk cenowych może zostać nałożona na budowniczego statku, który był przedmiotem szkodliwych praktyk cenowych i którego sprzedaż nabywcy innemu niż nabywca z państwa, z którego pochodzi statek, wyrządza szkodę.
2. Statek uważa się za stanowiący przedmiot szkodliwych praktyk cenowych, gdy cena eksportowa sprzedanego statku jest niższa od ceny porównywalnej, stosowanej w zwykłym obrocie handlowym przy sprzedaży podobnego statku nabywcy z państwa wywozu.
3. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:
 - a) „statek” oznacza statek morski o napędzie własnym o pojemności równej lub większej niż 100 ton brutto, używany do transportu towarów lub osób albo w celach specjalnych (np. lodołamacze i pogłębiarki), jak też holownik o mocy równej lub większej od 365 kW;
 - b) „podobny statek” oznacza statek tego samego typu, przeznaczony do tych samych celów i mający w przybliżeniu podobne rozmiary co rozważany statek i mający zbliżone cechy charakterystyczne;
 - c) „taka sama kategoria ogólna statku” oznacza statek tego samego typu, który przeznaczony jest do tych samych celów, lecz o znacząco odmiennych rozmiarach;
 - d) „sprzedaż” oznacza czynność nadającą lub przekazującą prawo własności do statku, z wyjątkiem praw własności, jakie zostały nadane lub nabyte wyłącznie w celu gwarancji zwykłej pożyczki handlowej;
 - e) „prawo własności” obejmuje uprawnienia umowne i prawa rzeczowe umożliwiające beneficjentowi lub beneficjentom takich praw czerpanie zysków z eksploatacji statku w sposób całkowicie porównywalny do eksploatacji przynoszącej zyski właścicielowi statku. W celu określenia, czy taka dokładna porównywalność istnieje, bierze się pod uwagę m.in. następujące elementy:
 - (i) warunki i okoliczności transakcji;
 - (ii) obowiązujące w sektorze praktyki handlowe;
 - (iii) czy statek będący przedmiotem transakcji jest włączony do działalności beneficjenta lub beneficjentów; i
 - (iv) czy w rzeczywistości prawdopodobne jest, że beneficjent lub beneficjenci takich praw czerpią zyski i ponoszą ryzyka związane z eksploatacją statku podczas znacznej części okresu życia statku;
 - f) „nabywca” oznacza każdą osobę lub spółkę, która uzyskuje prawo własności na mocy umowy dzierżawy lub umowy długoterminowego czarteru statku bez załogi, przy okazji pierwotnego transferu dokonanego przez budowniczego statku, pośrednio lub bezpośrednio, w tym osobę lub spółkę, która posiada lub kontroluje nabywcę lub daje wskazówki nabywcy. Osoba lub spółka posiada nabywcę, gdy posiada ponad 50 % jego udziałów lub akcji. Osoba lub spółka kontroluje nabywcę, gdy jest prawnie lub faktycznie w stanie wywierać decydujący wpływ na nabywcę, co domniemywa się w wypadku gdy posiada ona 25 % udziałów lub akcji nabywcy. Jeżeli własność nabywcy jest ustalona, zakłada się, że nie ma – chyba że są dowody sytuacji przeciwnej – odrębnej kontroli nad nabywcą. Może występować niż jeden nabywca statku;
 - g) „spółka” oznacza spółkę lub jednostkę utworzoną na podstawie prawa cywilnego lub handlowego, włączając spółdzielnie i inne osoby prawne w znaczeniu prawa publicznego czy prywatnego, w tym takie, które nie są nastawione na przynoszenie dochodu;
 - h) „Umawiająca się Strona” oznacza państwo trzecie będące stroną Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego.

Artykuł 2

Ustalanie szkodliwych praktyk cenowych

A. Wartość normalna

1. Wartość normalna opiera się zwykle na cenie zapłaconej lub należnej od niezależnego nabywcy w państwie wywozu w zwykłym obrocie handlowym za podobny statek.

2. Ceny proponowane przez strony, które wydają się być powiązane lub które zawarły ze sobą porozumienie wyrównawcze, mogą być uważane za ceny proponowane w zwykłym obrocie handlowym i być stosowane dla ustalenia wartości normalnej tylko wtedy, gdy ustalone jest, że ceny te nie uległy zmianie w wyniku relacji między stronami.

3. Gdy sprzedaż podobnych statków nie miała miejsca w zwykłym obrocie handlowym lub gdy ze względu na szczególną sytuację rynkową, sprzedaż taka nie pozwala na właściwe porównanie, wartość normalna statku obliczana jest na podstawie ceny podobnego statku, stosowanej w zwykłym obrocie handlowym, gdy jest on wywożony do danego państwa trzeciego, pod warunkiem że cena ta jest reprezentatywna. Jeśli sprzedaż do danego państwa trzeciego nie ma miejsca lub jeśli nie pozwala na właściwe porównanie, to wartość normalna podobnego statku obliczana jest na podstawie kosztów produkcji w państwie pochodzenia, po czym jest ona zwiększana o rozsądną kwotę za koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, jak i zyski.

4. Sprzedaż podobnych statków na rynku krajowym państwa wywozu lub sprzedaż do państwa trzeciego po cenie niższej niż jednostkowe koszty produkcji (stałe lub zmienne), zwiększone o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne będą mogły być uważane jako nieodbywająca się w zwykłym obrocie handlowym ze względu na ich cenę i mogą nie być brane pod uwagę przy określeniu ich zwykłej wartości normalnej tylko wtedy, gdy zostanie ustalone, że sprzedaż taka odbywa się po cenach, które nie pozwalają pokryć wszystkich kosztów w rozsądnym terminie, wynoszącym zwykle pięć lat.

5. Koszty obliczane są zwykle na podstawie dokumentów rachunkowych budowniczego statku, którego dotyczy postępowanie wyjaśniające, pod warunkiem że dokumenty te prowadzone są zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości danego państwa i że zostało stwierdzone, że dokumenty te odzwierciedlają w sposób rozsądny koszty związane z produkcją i sprzedażą rozważanego statku.

Brane są pod uwagę dostarczone elementy dowodowe dotyczące właściwego podziału kosztów, pod warunkiem że stwierdzi się, że ten rodzaj podziału był stale stosowany w przeszłości. W braku lepszej metody preferuje się system podziału kosztów oparty na obrotach. O ile nie zostało to wcześniej uwzględnione przy podziale kosztów, określonych w niniejszym ustępie, koszty są dopasowywane we właściwy sposób w zależności od kosztów jednorazowych, z których korzysta przyszła produkcja lub obecna oraz okoliczności, w jakich koszty uległy zmianom w wyniku operacji rozruchu.

6. Kwoty odpowiadające kosztom sprzedaży, kosztom ogólnym i administracyjnym, jak i zyskom, opierają się na danych rzeczywistych dotyczących produkcji i sprzedaży, w zwykłym obrocie handlowym, podobnych statków, przez budowniczego statków, którego dotyczy postępowanie wyjaśniające. Gdy powyższe wielkości nie mogą zostać w taki sposób określone, mogą wówczas zostać określone na podstawie:

- a) średniej ważonej kwot rzeczywistych, jakie inni budowniczowie statków z państwa pochodzenia statku wydali lub otrzymali za budowę i sprzedaż podobnych statków na rynku wewnętrznym tego kraju;
- b) kwot rzeczywistych, stosowanych w produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym, tej samej kategorii ogólnej statków wobec danego budowniczego statków na rynku krajowym kraju pochodzenia;
- c) każdej innej rozsądnej metody, pod warunkiem że kwota odpowiadająca zyskowi w ten sposób określoneму nie przekracza zysku osiągniętego normalnie przez innych budowniczych statków ze sprzedaży statków tej samej ogólnej kategorii na rynku krajowym państwa pochodzenia statku.

Ponadto zysk dodany do wartości konstruowanej obliczany jest, we wszystkich przypadkach, na podstawie średniego zysku zrealizowanego w rozsądnym okresie, który zwykle wynosi sześć miesięcy zarówno przed, jak i po sprzedaży, która stanowi przedmiot postępowania wyjaśniającego i powinien przedstawiać rozsądny zysk w chwili danej sprzedaży. Dla tego rachunku powinny być wyeliminowane wszelkie zniekształcenia, które mogłyby doprowadzić do uzyskania nierozsądnego zysku w chwili sprzedaży.

7. Ze względu na okres jaki upływa od daty zawarcia umowy do dostarczenia statków, wartość normalna nie powinna zawierać kosztów rzeczywistych, co do których budowniczy statków dowiedzie, że wynikają one z siły wyższej i są wyraźnie wyższe od wzrostu kosztów, które budowniczy statków mógł przewidzieć i uwzględnić w chwili, gdy zostały ustalone istotne warunki sprzedaży.

8. W wypadku sprzedaży dokonanej z państw o gospodarce nierynkowej, a w szczególności z państw, do których stosuje się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755⁽¹⁾, wartość normalna określana jest na podstawie ceny lub wartości konstruowanej w państwie trzecim o gospodarce rynkowej lub ceny stosowanej w takim państwie trzecim wobec innych państw lub wobec Unii lub, gdy nie jest to możliwe, na każdej innej rozsądnej podstawie, z uwzględnieniem ceny faktycznie zapłaconej lub należnej w Unii za podobny statek, właściwie skorygowanej, tak aby uwzględniała rozsądną marżę zysku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 33).

Dane państwo trzecie o gospodarce rynkowej jest wybierane w rozsądny sposób, biorąc pod uwagę wszystkie rzetelne informacje dostępne w chwili wyboru. Uwzględnia się również terminy.

Strony postępowania wyjaśniającego informowane są, niezwłocznie po jego wszczęciu, o wybranym państwie trzecim o gospodarce rynkowej i dysponują okresem dziesięciu dni, aby przedstawić swoje uwagi.

B. Cena eksportowa

9. Cena eksportowa jest to cena faktycznie zapłacona lub należna za rozważany statek.

10. Kiedy nie ma ceny eksportowej lub gdy okazuje się, że cena eksportowa nie jest wiarygodna ze względu na fakt istnienia powiązania lub porozumienia wyrównawczego między budowniczym statków i nabywcą lub osobą trzecią, cena eksportowa może być skonstruowana na podstawie ceny, za którą statek jest odsprzedany po raz pierwszy niezależnemu nabywcy lub, jeśli statek nie jest odsprzedany w stanie, w którym został sprzedany pierwotnie, na każdej innej rozsądnej podstawie.

W takich wypadkach dokonywane są poprawki, mające na celu uwzględnienie wszystkich kosztów, w tym opłat i podatków, poniesionych w okresie między pierwotną sprzedażą i odsprzedacją oraz zysków, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej.

Koszty, z tytułu których dokonuje się korekt, obejmują koszty normalnie ponoszone przez nabywcę, lecz zapłacone przez każdą stronę działającą w Unii albo poza jej obrębem, która wydaje się być powiązana z budowniczym statków lub nabywcą lub też co do której podejrzewa się, że zawarła z budowniczym statków lub tym nabywcą porozumienie wyrównawcze, w szczególności następujące elementy: zwykły transport, ubezpieczenie, utrzymanie, rozładunek i koszty dodatkowe; należności celne i inne podatki, jakie należy uiścić w państwie przywozu z racji zakupu statku, jak i rozsądny margines kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysk.

C. Porównanie

11. Dokonuje się uczciwego porównania ceny eksportowej i wartości normalnej. Porównanie to ma miejsce na tym samym poziomie obrotu i dla sprzedaży dokonywanej w jak najbardziej zbliżonych okresach, chodzi najczęściej o sprzedaż dokonywaną w okresie trzech miesięcy poprzedzających sprzedaż lub następujących po sprzedaży stanowiącej przedmiot postępowania wyjaśniającego lub, w wypadku braku takiej sprzedaży, we właściwie określonym terminie. Uwzględnia się w każdym wypadku, w zależności od cech charakterystycznych, różnice wpływające na porównywalność cen, włączając różnice dotyczące okoliczności i warunków sprzedaży, kar wynikających z umowy, podatków, poziomu obrotu, liczby i cech fizycznych, a także wszystkich innych różnic, o których wiadomo, że wpływają na porównywalność cen. Kiedy w wypadkach określonych w ust. 10 porównywalność cen została naruszona, wartość normalna ustalana jest na poziomie obrotu porównywalnym do poziomu obrotu konstruowanej ceny eksportowej lub bierze się należyte pod uwagę elementy, które mogą być wzięte pod uwagę zgodnie z niniejszym ustępem. Należy unikać podwójnego dokonywania korekt, w szczególności w wypadku różnic dotyczących rabatów i kar wynikających z umowy. W przypadku gdy porównywanie cen wymaga wymiany waluty, wymiana ta jest dokonywana z zastosowaniem obowiązującego kursu walutowego w dniu sprzedaży, z wyjątkiem sytuacji, gdy sprzedaż waluty obcej podczas terminowych transakcji giełdowych jest bezpośrednio związana z daną sprzedażą na wywóz. Używany jest wówczas wskaźnik wymiany stosowany przy terminowych transakcjach sprzedaży. Do celów niniejszego przepisu za datę sprzedaży uważa się dzień, w którym ustalone zostały istotne warunki sprzedaży, czyli z reguły dzień zawarcia umowy. Jednakże jeżeli istotne warunki sprzedaży zostały w znaczny sposób zmienione w innej dacie, należy zastosować kurs walutowy obowiązujący w dniu takiej zmiany. W takim przypadku należy dokonać odpowiednich korekt, uwzględniających wpływ, jaki na margines szkodliwej ceny mogłyby wywrzeć zmiany kursu walutowego między dniem sprzedaży i dniem, w którym dokonano modyfikacji warunków umowy.

D. Margines szkodliwej ceny

12. Z zastrzeżeniem właściwych przepisów regulujących uczciwe porównanie, istnienie marginesu szkodliwej ceny jest ustalane na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen wszystkich sprzedaży lub przez porównanie indywidualnych wartości normalnych i indywidualnych cen eksportowych, transakcja po transakcji. Jednakże wartość normalna ustalana jako średnia ważona może być porównana z cenami wszystkich indywidualnych sprzedaży, jeżeli istnieje znaczna różnica w strukturze cen eksportowych pomiędzy poszczególnymi kupującymi, regionami lub okresami, zaś metody określone w pierwszej części niniejszego ustępu nie odzwierciedlają stosowanych szkodliwych praktyk cenowych.

13. Margines szkodliwej ceny jest kwotą, o którą wartość normalna przekracza cenę eksportową. Kiedy marginesy szkodliwych cen zmieniają się, wtedy można ustalić średni ważony margines szkodliwej ceny.

Artykuł 3

Ustalanie szkody

1. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem pojęcie „szkody” oznacza, o ile nie jest postanowione inaczej, istotną szkodę wyrządzoną przemysłowi Unii, zagrożenie wyrządzeniem istotnej szkody przemysłowi Unii lub opóźnienie w utworzeniu się przemysłu Unii i jest interpretowane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.
2. Określenie szkody oparte jest na pozytywnych elementach dowodowych i obejmuje obiektywną analizę:
 - a) skutku, jaki sprzedaż po cenie niższej od wartości normalnej wywiera na ceny podobnych statków na rynku Unii; oraz
 - b) wpływu tej sprzedaży na przemysł Unii.
3. W odniesieniu do skutków sprzedaży za cenę niższą od wartości normalnej wywieranych na ceny bierze się pod uwagę to, czy wystąpiło znaczne podcięcie cenowe w odniesieniu do cen podobnych statków przemysłu Unii, wywołane przez sprzedaż po cenach niższych od wartości normalnej, lub czy sprzedaż ta w inny sposób nie powoduje w znacznym stopniu obniżenia cen lub nie powoduje w znacznym stopniu wstrzymania wzrostu cen, który mógłby wystąpić. Czynniki te, uwzględnione razem lub pojedynczo, nie mają charakteru determinującego.
4. Kiedy sprzedaż statków pochodzących z więcej niż jednego państwa stanowi równocześnie przedmiot postępowania wyjaśniającego w sprawie szkodliwych praktyk cenowych, skutki takiej sprzedaży ocenia się łącznie, tylko jeśli:
 - a) margines szkodliwej ceny ustalony dla zakupów z każdego państwa jest większy niż minimalny margines określony w art. 7 ust. 3; oraz
 - b) ocena łączna sprzedaży jest właściwa, uwzględniając warunki konkurencji między statkami sprzedawanymi nabywcy przez budowniczych statków spoza Unii oraz warunki konkurencji między takimi statkami i podobnymi statkami Unii.
5. Badanie wpływu sprzedaży za cenę niższą od wartości normalnej na rozważany przemysł Unii obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników i wskaźników ekonomicznych mających wpływ na sytuację przemysłu, między innymi fakt, że przemysł nie podniósł się jeszcze ze szkód poniesionych wskutek dumpingu, szkodliwych praktyk cenowych i subsydiów; wielkość obecnego marginesu szkodliwych cen; rzeczywisty i przypuszczalny spadek sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, zwrotu z inwestycji i wykorzystania zdolności produkcyjnych; czynniki wpływające na ceny w Unii; rzeczywisty i przypuszczalny negatywny wpływ na przepływ środków pieniężnych, zapasy, zatrudnienie, płace, wzrost, zdolność do pozyskiwania kapitału lub inwestycji. Powyższy katalog nie jest zamknięty, a żaden z wymienionych czynników lub kilka z nich łącznie nie ma znaczenia determinującego.
6. Należy wykazać przy pomocy wszystkich dostępnych środków dowodowych przedstawionych w związku z ust. 2, że sprzedaż po cenie niższej niż wartość normalna spowodowała lub powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Wiąże się to w szczególności z wykazaniem, że poziomy cen określone zgodnie z ust. 3 wywierają na przemysł Unii wpływ określony w ust. 5 i że wpływ ten można określić jako istotny.
7. Znane czynniki, inne niż sprzedaż po cenie niższej od wartości normalnej, które jednocześnie wyrządzają szkodę przemysłowi Unii należy również zbadać, aby upewnić się, że szkoda wywołana przez te czynniki nie została przypisana sprzedaży po cenie niższej niż wartość normalna w rozumieniu ust. 6. Do czynników, które z tego względu mogą być wzięte pod uwagę, zalicza się: wielkość sprzedaży i ceny sprzedaży nie niższe od wartości normalnej stosowane przez budowniczych statków z krajów innych niż kraj wywozu; spadek popytu lub zmiana struktury konsumpcji; restrykcyjne praktyki handlowe stosowane przez unijnych budowniczych statków i pochodzących z państw trzecich oraz konkurencja pomiędzy unijnymi budowniczymi statków i budowniczymi pochodzącymi z państw trzecich; rozwój technologii; i działalność wywozowa oraz wydajność przemysłu Unii.
8. Skutki sprzedaży po cenach niższych od wartości normalnej są oceniane w powiązaniu z dokonywaną przez przemysł Unii produkcją podobnych statków, kiedy dostępne dane pozwalają na odrębną identyfikację tej produkcji na podstawie kryteriów takich jak proces produkcyjny i osiągnięte przez producenta sprzedaż i zysk. Jeśli taka odrębna identyfikacja produkcji nie jest możliwa, skutki sprzedaży po cenie niższej od wartości normalnej oceniane są poprzez badanie najwęższej ogólnej kategorii statków obejmującej podobny statek, dla którego można uzyskać wszystkie konieczne informacje.

9. Stwierdzenie zagrożenia wyrządzenia istotnej szkody opiera się na stanie faktycznym nie zaś tylko na domniemaniach, przypuszczeniach lub odległej możliwości. Zmiana okoliczności, mogąca spowodować sytuację, w której sprzedaż po cenie niższej niż wartość normalna doprowadziłaby do powstania szkody, musi być wcześniej jasno przewidziana i musi być nieunikniona.

Przy ocenie istnienia zagrożenia wyrządzenia istotnej szkody należy zwrócić uwagę na czynniki takie jak:

- a) wystarczające i pozostające w dyspozycji budowniczego statków zdolności produkcyjne lub znaczny i nieunikniony wzrost takich zdolności wskazujący na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu sprzedaży po cenach niższych niż wartość normalna, oceniane przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozu, które mogłyby wchłonąć nadmiar wywozu;
- b) fakt, że statki wywożone są po cenach, które mogłyby doprowadzić do znacznego obniżenia cen lub w znacznym stopniu wstrzymać wzrost cen, który w przeciwnym wypadku by nastąpił, i wywołać wzrost zamówień w innych krajach.

Żaden z czynników wyliczonych powyżej nie ma sam w sobie charakteru determinującego, lecz wszystkie czynniki ocenione jednocześnie muszą wskazywać, że dodatkowa sprzedaż po cenach niższych od wartości normalnej jest nieunikniona i że wyrządzona zostanie istotna szkoda, jeśli nie zostaną przyjęte środki ochronne.

Artykuł 4

Definicja przemysłu Unii

1. Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie „przemysł Unii” jest interpretowane jako odnoszące się do ogółu producentów unijnych zdolnych do wybudowania podobnego statku, przy użyciu posiadanych przez siebie urządzeń lub których urządzenia mogą być w dowolnym czasie zaadoptowane do budowy podobnych statków, lub tych z nich, których zdolności produkcyjne wybudowania podobnego statku łącznie stanowią większą część, tak jak ją określono w art. 5 ust. 6, unijnych zdolności produkcyjnych łącznie. Jeżeli jednak producenci są powiązani z budowniczymi statków, eksporterami lub nabywcami lub sami są nabywcami statku będącego przedmiotem szkodliwych praktyk cenowych, pojęcie „przemysł Unii” może być interpretowane jako odnoszące się do pozostałych producentów.

2. Do celów ust. 1 producentów uważa się za powiązanych z budowniczym statków, eksporterem lub nabywcą tylko jeśli:

- a) jeden z nich bezpośrednio lub pośrednio kontroluje drugiego;
- b) jeżeli obaj, bezpośrednio lub pośrednio, są kontrolowani przez osobę trzecią; lub
- c) jeżeli razem, bezpośrednio lub pośrednio, kontrolują osobę trzecią, pod warunkiem że istnieją podstawy, by sądzić lub podejrzewać, że ze względu na to powiązanie rozważany producent będzie zachowywać się inaczej niż producenci niepowiązani.

Do celów niniejszego ustępu uważa się, że dany podmiot kontroluje inny podmiot, jeżeli ten pierwszy może prawnie lub faktycznie wywierać decydujący wpływ na drugi.

3. Do niniejszego artykułu stosuje się przepisy art. 3 ust. 8.

Artykuł 5

Wszczęcie postępowania

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 8, postępowanie wyjaśniające mające na celu ustalenie istnienia, stopnia i skutków zarzucanych nieuczciwych praktyk cenowych wszczynane jest w wyniku złożenia pisemnej skargi przez osobę fizyczną, prawną lub inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej działające w imieniu przemysłu Unii.

Skarga może być kierowana do Komisji lub do państwa członkowskiego, które przekazuje ją Komisji. Komisja przesyła państwom członkowskim kopie wszystkich skarg, które do niej wpływają. Skargę uważa się za złożoną w pierwszym dniu roboczym następującym po dniu jej doręczenia do Komisji listem poleconym lub dniu wystawienia potwierdzenia odbioru przez Komisję.

W przypadku gdy nie złożono żadnej skargi, a państwo członkowskie dysponuje wystarczającymi dowodami na stosowanie nieuczciwych praktyk cenowych i wynikającą z nich szkodę dla przemysłu Unii, państwo to niezwłocznie powiadamia o tych dowodach Komisję.

2. Skargę w rozumieniu ust. 1 składa się w terminie:

- a) sześciu miesięcy od daty, w której składający skargę dowiedział się lub powinien był powziąć wiadomość o sprzedaży statku, jeżeli:
 - (i) składający skargę został zaproszony do złożenia swej oferty w trybie przetargu otwartego lub jakiegokolwiek innej procedury przetargowej;
 - (ii) składający skargę faktycznie złożył ofertę; oraz
 - (iii) oferta składającego skargę odpowiadała istotnym warunkom zamówienia;
- b) dziewięciu miesięcy od daty, w której składający skargę dowiedział się lub powinien był powziąć wiadomość o sprzedaży statku w przypadku gdy nie wystosowano zaproszenia do składania ofert, pod warunkiem że Komisja lub jedno z państw członkowskich zostały powiadomione o zamiarze złożenia wniosku, zawierającego informacje, którymi może dysponować składający skargę w celu zidentyfikowania określonej transakcji, w ciągu sześciu miesięcy liczonych od tego momentu.

W żadnym wypadku skarga nie może być złożona po upływie sześciu miesięcy od daty dostarczenia statku.

Można uznać, że wnoszący skargę wiedział o sprzedaży, od kiedy wiadomość o zawarciu umowy i ogólne informacje o statku zostały opublikowane w międzynarodowej prasie branżowej.

Do celów niniejszego artykułu przez przetarg otwarty rozumie się procedurę, w której potencjalny nabywca wzywa do składania ofert przynajmniej wszystkich znanych sobie budowniczych statków, których uważa za będących w stanie wybudować określony statek.

3. Skarga w rozumieniu ust. 1 przedstawia dowody:

- a) stosowania nieuczciwych praktyk cenowych;
- b) szkody;
- c) istnienia związku przyczynowego między stosowanymi nieuczciwymi praktykami cenowymi i zarzucaną szkodą; oraz
- d)
 - (i) jeśli sprzedaż statku nastąpiła w trybie przetargu otwartego, dowód tego, że składający skargę został zaproszony do złożenia swej oferty w tym przetargu, że faktycznie złożył on swoją ofertę i że oferta ta odpowiadała w zasadniczy sposób warunkom zamówienia (mianowicie termin dostawy i specyfikacje techniczne); lub
 - (ii) jeśli sprzedaż statku nastąpiła w trybie innej procedury przetargowej, a składający skargę był zaproszony do złożenia oferty w tym przetargu, dowód tego, że faktycznie złożył on swoją ofertę i że odpowiadała ona w zasadniczy sposób warunkom zamówienia; lub
 - (iii) jeśli nie przeprowadzono procedury przetargowej innej niż przetarg otwarty, dowód tego, że składający skargę był w stanie wybudować określony statek i, jeśli wiedział lub powinien był wiedzieć o proponowanej transakcji, podjął wyraźne wysiłki w celu zawarcia umowy z nabywcą statku, zgodnie z warunkami zamówienia. Można uznać, że składający skargę wiedział o proponowanej transakcji, jeśli zostanie dowiedzione, że większa część rozważanego przemysłu podjęła wysiłki w celu zawarcia z nabywcą umowy sprzedaży określonego statku lub, że ogólne informacje dotyczące zaproponowanej transakcji były udostępniane przez maklerów, instytucje finansowe, towarzystwa klasyfikacyjne, czarterujących, towarzystwa branżowe lub inne podmioty biorące zwykle udział w transakcjach związanych z budową statków, z którymi składający skargę pozostawał w stałych stosunkach handlowych lub z którymi utrzymywał stały kontakt.

4. Skarga powinna zawierać informacje będące w dyspozycji składającego skargę i dotyczące:
 - a) tożsamości składającego skargę i wielkości oraz wartości dokonywanej przez niego unijnej produkcji podobnego statku. W przypadku złożenia pisemnej skargi w imieniu przemysłu Unii składający skargę powinien określić przemysł, w imieniu którego skarga jest składana poprzez załączenie wykazu wszystkich znanych producentów unijnych będących w stanie wybudować podobny statek oraz, w miarę możliwości, określenie wielkości i wartości produkcji unijnej podobnego statku, jaką reprezentują ci budowniczy statków;
 - b) kompletnego opisu statku, wobec którego postawiono zarzut, że stanowi przedmiot nieuczciwych praktyk cenowych, nazwę kraju lub krajów pochodzenia i wywozu rozważanego statku, tożsamości każdego znanego eksportera lub zagranicznego producenta i tożsamości nabywcy określonego statku;
 - c) cen, po jakich takie statki są sprzedawane na rynku krajowym w kraju lub krajach pochodzenia lub wywozu (lub, w stosownych przypadkach, cen stosowanych przy sprzedaży takich statków z kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu do państwa lub państw trzecich lub konstruowanej wartości statku) i cen eksportowych lub, w stosownych przypadkach, cen po jakich takie statki są po raz pierwszy odsprzedawane niezależnemu nabywcy;
 - d) wpływu, jaki stosowanie nieuczciwych praktyk cenowych wywiera na ceny podobnych statków na rynku Unii i wpływu sprzedaży na przemysł Unii, opisanego przy pomocy czynników i wskaźników, mających znaczenie dla stanu przemysłu Unii, takich jak czynniki i wskaźniki wyliczone w art. 3 ust. 3 i 5.
 5. Komisja w miarę możliwości bada dokładność i prawidłowość dowodów wskazanych w skardze w celu dokonania oceny, czy dostarczone dowody są wystarczające do wszczęcia postępowania wyjaśniającego.
 6. Postępowanie wyjaśniające na podstawie ust. 1 wszczyna się jedynie wtedy, gdy stwierdzono w oparciu o badanie stopnia poparcia dla skargi lub sprzeciwu wobec niej ze strony producentów unijnych będących w stanie wybudować podobny statek, że skarga składana jest przez lub w imieniu przemysłu Unii. Skargę uważa się za złożoną przez przemysł Unii lub w jego imieniu, jeżeli ma ona poparcie producentów unijnych, których łączne zdolności produkcyjne wybudowania podobnego statku stanowią więcej niż 50 % całkowitej zdolności produkcyjnej przemysłu Unii wyrażającego swoje poparcie lub sprzeciw wobec wniesienia skargi. Jednakże postępowania wyjaśniającego nie wszczyna się, jeśli producenci unijni wyrażający zdecydowane poparcie dla skargi reprezentują mniej niż 25 % całkowitej zdolności produkcyjnej producentów unijnych będących w stanie wybudować podobny statek.
 7. Organy unikają upublicznienia skargi, chyba że podjęta zostanie decyzja o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. Jednakże przed przystąpieniem do wszczęcia postępowania wyjaśniającego zawiadamia się rząd kraju wywozu.
 8. Jeśli w szczególnych okolicznościach Komisja zdecyduje o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, pomimo że pisemna skarga nie została złożona w tym celu przez przemysł Unii lub w jego imieniu, decyzja taka jest podejmowana na podstawie wystarczających dowodów na stosowanie nieuczciwych praktyk cenowych, szkody, istnienie związku przyczynowego i tego, że członek poszkodowanego przemysłu Unii spełnia kryteria, o których mowa w ust. 3 lit. d), odnoszące się do uzasadnienia wszczęcia takiego postępowania wyjaśniającego.
- W stosownych przypadkach, postępowanie wyjaśniające może być również wszczęte w wyniku złożenia pisemnej skargi przez organy jednej z Umawiających się Stron. Taka skarga musi mieć poparcie w wystarczających dowodach na to, że statek jest lub był przedmiotem nieuczciwych praktyk cenowych i że jego sprzedaż unijnemu nabywcy po cenie niższej od wartości normalnej wyrządza lub wyrządziła szkodę przemysłowi krajowemu danej Umawiającej się Strony.
9. Dowody stosowania nieuczciwych praktyk cenowych i szkody ocenia się jednocześnie w decyzji o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Skargę odrzuca się, jeśli nie istnieją wystarczające dowody stosowania nieuczciwych praktyk cenowych lub szkody, które mogłyby uzasadnić prowadzenie postępowania.
 10. Skarga może być wycofana przed wszczęciem postępowania, w którym to przypadku uznaje się ją za niezłożoną.
 11. Jeśli okaże się, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie postępowania, Komisja wszczyna je w ciągu 45 dni od daty złożenia skargi lub, w przypadku wszczęcia postępowania zgodnie z ust. 8, nie później niż w ciągu sześciu miesięcy, od kiedy powzięto wiadomość o sprzedaży lub od kiedy sprzedaż ta powinna być wiadoma, i publikuje zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Jeśli przedstawione dowody uznaje się za niewystarczające, składającego skargę powiadamia się o tej decyzji w ciągu 45 dni od daty złożenia skargi do Komisji. Gdy Komisja ustali konieczność wszczęcia takiego postępowania, informuje o tym państwa członkowskie.

12. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania otwiera postępowanie wyjaśniające, wskazuje nazwę i kraj budowniczego statków, nabywcy lub nabywców, a także opis przedmiotowego statku i streszczenie otrzymanych informacji, jak również wskazanie, że wszelkie użyteczne informacje mają być przekazywane Komisji.

Zawiadomienie określa terminy, w których zainteresowane strony mogą się ujawnić, przedstawić swoje uwagi na piśmie i dostarczyć informacje, jeżeli takie uwagi i informacje mają być rozważone w trakcie postępowania wyjaśniającego; określa również terminy, w których zainteresowane strony mogą składać wnioski o wysłuchanie przez Komisję, zgodnie z art. 6 ust. 5.

13. Komisja zawiadamia eksportera, nabywcę lub nabywców statku i stowarzyszenia reprezentujące producentów, eksporterów i nabywców takich statków, o których wie, że są zainteresowani sprawą, a także przedstawicieli kraju, którego statek stanowi przedmiot postępowania wyjaśniającego i składających skargę o wszczęciu postępowania i, dbając o ochronę informacji poufnych, dostarcza pełny tekst pisemnej skargi, otrzymanej na podstawie ust. 1 eksporterowi oraz organom kraju wywozu i, na wniosek, innym zainteresowanym stronom.

Artykuł 6

Postępowanie wyjaśniające

1. Po wszczęciu postępowania Komisja, działając we współpracy z państwami członkowskimi i, w stosownych przypadkach, z organami państw trzecich, rozpoczyna postępowanie wyjaśniające na poziomie Unii. Takie postępowanie wyjaśniające obejmuje jednocześnie badanie nieuczciwych praktyk cenowych i szkody.

2. Adresatom kwestionariuszy używanych w trakcie postępowania wyjaśniającego dotyczącego nieuczciwych praktyk cenowych daje się co najmniej trzydzieści dni na udzielenie odpowiedzi. Bieg terminu dla eksporterów liczony jest od daty otrzymania kwestionariusza, który dla tego celu uznany jest za doręczony po upływie siedmiu dni od jego wysłania eksporterowi lub przekazania przedstawicielowi dyplomatycznemu kraju wywozu. Trzydziestodniowy termin może być przedłużony, jednakże przy uwzględnieniu czasu przeznaczanego na postępowanie wyjaśniające i pod warunkiem, że strona poda należyte uzasadnienie polegające na wskazaniu szczególnych okoliczności uzasadniających takie przedłużenie.

3. Komisja może zwrócić się do organów państw trzecich, w stosownych przypadkach, a także do państw członkowskich, o dostarczenie informacji i państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne kroki prowadzące do wykonania takich wniosków.

Państwa członkowskie przesyłają Komisji wymagane informacje wraz z wynikami przeprowadzonych inspekcji, kontroli i postępowań wyjaśniających.

W przypadku gdy informacje te dotyczą interesu ogólnego lub kiedy państwo członkowskie wystąpiło o ich przekazanie, Komisja przekazuje je państwom członkowskim, pod warunkiem że nie mają one charakteru poufnego, w którym to przypadku przekazuje się jedynie niemające poufnego charakteru streszczenie.

4. Komisja może zwrócić się do organów państw trzecich, w stosownych przypadkach, a także do państw członkowskich, o przeprowadzenie niezbędnych kontroli i inspekcji, w szczególności obejmujących producentów unijnych i przeprowadzenie postępowań wyjaśniających w państwach trzecich, pod warunkiem że przedmiotowe przedsiębiorstwa wyraziły na nie zgodę, a rząd danego kraju, oficjalnie powiadomiony, nie zgłosił sprzeciwu.

Państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne kroki prowadzące do wykonania takich wniosków.

Urzednicy Komisji mogą, jeżeli Komisja lub państwo członkowskie o to wystąpią, pomagać urzędnikom państw członkowskich w wykonywaniu ich obowiązków. Podobnie urzędnicy Komisji mogą pomagać urzędnikom organów państw trzecich w wykonywaniu ich obowiązków, jeśli Komisja i takie organy wyrażą na to zgodę.

5. Wysłuchuje się zainteresowanych stron, które ujawniły się zgodnie z art. 5 ust. 12 i w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* złożyły pisemny wniosek o wysłuchanie, wykazując, że są rzeczywiście zainteresowaną stroną i że wyniki postępowania mogą ich dotyczyć a także to, że istnieją szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane.

6. Budowniczemu statku, nabywcy lub nabywcom, przedstawicielom rządu kraju wywozu, składającym skargę, jak i innym zainteresowanym stronom, które ujawniły się zgodnie z art. 5 ust. 12, umożliwia się, na wniosek, spotkanie ze stronami o przeciwnych interesach w celu dokonania konfrontacji i umożliwienia przedstawienia własnych argumentów.

Konfrontacja jest przeprowadzana z uwzględnieniem konieczności ochrony informacji poufnych i w sposób dogodny dla stron.

Strony nie są zobowiązane do uczestniczenia w konfrontacji, a uchylenie się od niej nie może działać na niekorzyść strony.

Ustne informacje dostarczone na mocy niniejszego ustępu brane są pod uwagę, jeśli zostały następnie potwierdzone na piśmie.

7. Składający skargę, budowniczy statku, nabywca lub nabywcy i inne zainteresowane strony, które ujawniły się zgodnie z art. 5 ust. 12, a także przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się z informacjami udostępnionymi przez inne strony postępowania wyjaśniającego, z wyjątkiem dokumentów wewnętrznych przygotowanych przez organy Unii lub jej państw członkowskich i o tyle, o ile informacje te dotyczą ich sprawy, nie są poufne w rozumieniu art. 13 i są wykorzystywane w postępowaniu wyjaśniającym.

Strony takie mogą zgłosić swoje uwagi do uzyskanych informacji, które należy wziąć pod uwagę, jeżeli odpowiedź zawiera wystarczające uzasadnienie.

8. Dokładność dostarczonych przez strony informacji, na których opierają się poczynione ustalenia powinna być w miarę możliwości zbadana, z wyjątkiem okoliczności przewidzianych w art. 12.

9. W przypadku postępowań wymagających porównania cen, jeśli podobny statek został dostarczony, postępowanie wyjaśniające jest kończone nie później niż po upływie roku od jego wszczęcia.

W przypadku postępowań, w których podobny statek jest w trakcie budowy, postępowanie wyjaśniające jest kończone nie później niż po upływie roku od daty dostarczenia tego podobnego statku.

Postępowania wyjaśniające, w których odwołano się do ceny konstruowanej są kończone w ciągu jednego roku od ich wszczęcia lub jednego roku od dnia dostarczenia statku, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Terminy te ulegają zawieszeniu w takim zakresie, w jakim stosuje się art. 16 ust. 2.

Artykuł 7

Umorzenie postępowania bez przyjęcia środków, nałożenie i pobieranie opłaty wyrównującej skutki nieuczciwych praktyk cenowych

1. Postępowanie może być umorzone w przypadku wycofania skargi.
2. Postępowanie wyjaśniające lub postępowanie umarza się, jeśli nałożenie środków nie jest konieczne. Komisja umarza postępowanie wyjaśniające zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 10 ust. 2.
3. Postępowanie zostaje niezwłocznie umorzone, jeżeli stwierdzony margines szkodliwej ceny nie przekracza 2 % ceny eksportowej.

4. Jeśli z ostatecznych ustaleń wynika, że stosowano nieuczciwe praktyki cenowe, które doprowadziły do wyrządzenia szkody, Komisja nakłada na budowniczego statku opłatę wyrównującą skutki szkodliwych praktyk cenowych, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 10 ust. 2. Wysokość opłaty wyrównującej równa jest ustalonemu marginesowi szkodliwej ceny. Po poinformowaniu państw członkowskich Komisja przyjmuje konieczne środki w celu wykonania swojej decyzji, w szczególności w zakresie pobierania opłaty.

5. Budowniczy statku uiszcza opłatę wyrównującą skutki szkodliwych praktyk cenowych w ciągu stu osiemdziesięciu dni od dnia powiadomienia go o nałożeniu opłaty, przy czym zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie tygodnia od jego wysłania do budowniczego statku. Komisja może rozsądnie przedłużyć termin uiszczenia opłaty, jeżeli budowniczy statku wykaże, że uiszczenie opłaty w ciągu stu osiemdziesięciu dni spowodowałoby jego niewypłacalność lub byłoby niezgodne z reorganizacją pod nadzorem sądowym, w którym to przypadku nalicza się od każdej zapłaconej części opłaty odsetki, których stopa równa się dochodowi ze średnioterminowych obligacji w euro na rynku wtórnym na giełdzie w Luksemburgu plus 50 punktów bazowych.

Artykuł 8

Środki równoważne

Postępowanie wyjaśniające może zostać umorzone bez nałożenia opłaty wyrównującej, jeśli budowniczy statku ostatecznie i nieodwołalnie unieważni sprzedaż statku będącego przedmiotem nieuczciwych praktyk cenowych lub zastosuje inny równoważny środek zaakceptowany przez Komisję.

Sprzedaż uznaje się za unieważnioną dopiero wtedy, gdy wszelkie stosunki umowne między stronami danej umowy sprzedaży zostały zakończone, wszelkie należności wypłacone w związku z tą sprzedażą – zwrócone, a wszystkie prawa ustanowione na przedmiotowym statku lub jego częściach – przeniesione z powrotem na budowniczego statku.

Artykuł 9

Środki zaradcze – odmowa prawa załadunku i rozładunku

1. Jeśli budowniczy statku nie wnosi opłaty wyrównującej skutki nieuczciwych praktyk cenowych nałożonej na mocy art. 7, Komisja nakłada środki zaradcze w formie odmowy prawa załadunku i rozładunku w stosunku do statków wybudowanych przez tego budowniczego.

Gdy pojawią się przesłanki dla środków zaradczych, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja informuje o tym państwa członkowskie.

2. Decyzja nakładająca środki zaradcze wchodzi w życie trzydzieści dni po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i jest uchylana po całkowitym uiszczeniu opłaty wyrównującej skutki nieuczciwych praktyk cenowych przez budowniczego statku. Środek zaradczy stosuje się do wszystkich statków zamówionych w ciągu czterech lat od wejścia w życie decyzji. Środki zaradcze stosuje się wobec każdego statku w okresie czterech lat od jego dostarczenia. Terminy te mogą być skrócone tylko w wyniku i zgodnie z rezultatem międzynarodowej procedury rozstrzygnięcia sporów dotyczącej nałożonych środków zaradczych.

Statki objęte odmową prawa do załadunku i rozładunku są wymienione w decyzji Komisji publikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Organy celne państw członkowskich nie wydają zezwoleń na załadunek i rozładunek statków objętych odmową prawa do załadunku i rozładunku.

*Artykuł 10***Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony w rozporządzeniu (UE) 2016/1036. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

*Artykuł 11***Wizyty weryfikacyjne**

1. Komisja, jeśli uzna to za stosowne, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji eksporterów, budowniczych statków, pośredników handlowych, agentów, producentów, organizacji i stowarzyszeń branżowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących nieuczciwych praktyk cenowych i szkody. W przypadku gdy odpowiednie informacje nie zostaną dostarczone na czas, Komisja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzaniu wizyty weryfikacyjnej.
2. W razie potrzeby Komisja może przeprowadzić postępowania wyjaśniające w państwach trzecich, pod warunkiem że uzyska zgodę przedmiotowych przedsiębiorstw, a należycie poinformowani przedstawiciele rządu danego państwa nie sprzeciwia się postępowaniu wyjaśniającemu. Niezwłocznie po otrzymaniu zgody przedmiotowych przedsiębiorstw Komisja powiadamia organy kraju wywozu o nazwach i adresach przedsiębiorstw, w których przeprowadzane są wizyty weryfikacyjne i o uzgodnionych datach.
3. Przedsiębiorstwa informowane są o charakterze informacji, które są weryfikowane podczas wizyt weryfikacyjnych i o wszelkich innych informacjach, które powinny być dostarczone w trakcie takiej wizyty, co nie stoi na przeszkodzie domaganiu się dodatkowych szczegółów, których przedstawienie okaże się konieczne w świetle uzyskanych informacji.
4. Podczas postępowań wyjaśniających przeprowadzanych na mocy ust. 1, 2 i 3 Komisji towarzyszą urzędnicy państw członkowskich, które zwrócą się o to.

*Artykuł 12***Brak współpracy**

1. W przypadku gdy zainteresowana strona odmawia dostępu do lub w inny sposób nie dostarcza niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub wyraźnie utrudnia prowadzenie postępowania wyjaśniającego, tymczasowe i ostateczne ustalenia, pozytywne lub negatywne, mogą zostać oparte na dostępnych danych.

Jeśli okaże się, że informacje dostarczone przez zainteresowaną stronę są fałszywe lub wprowadzające w błąd, informacji takich nie uwzględnia się i można odwołać się do dostępnych danych.

Zainteresowane strony powiadamia się o skutkach braku współpracy.

2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie skomputeryzowanej nie jest traktowane jako odmowa współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że przedstawienie odpowiedzi w wymaganej formie wiązałoby się dla niej z nieuzasadnionymi wysokimi kosztami lub byłoby dla niej zbyt dużym obciążeniem.
3. W przypadku gdy informacje przedstawione przez zainteresowaną stronę nie są pod wszystkimi względami kompletne, uwzględnia się je, pod warunkiem że braki te nie stanowią przeszkody w poczynieniu możliwie dokładnych ustaleń, informacje zostały przedstawione w odpowiednim czasie i dają się sprawdzić, a strona działała najlepiej jak mogła.

4. Jeśli dowody lub informacje zostaną odrzucone, stronę, która je przedstawiła, należy niezwłocznie poinformować o przyczynach tego odrzucenia i zapewnić jej możliwość przedstawienia dalszych wyjaśnień w określonym czasie. Jeśli wyjaśnienia zostaną ocenione jako niewystarczające, uzasadnienie odrzucenia dowodów i informacji zamieszcza się w publicznie dostępnych ustaleniach.
5. Jeśli wnioski, także dotyczące wartości normalnej, zostały sformułowane na podstawie przepisów ust. 1, w tym na podstawie informacji zawartych w skardze, należy, w miarę możliwości i przy uwzględnieniu czasu przeznaczanego na postępowanie wyjaśniające, zweryfikować te wnioski, poprzez odniesienie do informacji dostępnych z innych niezależnych źródeł, takich jak opublikowane cenniki, oficjalne statystki dotyczące sprzedaży i ceł lub informacje dostarczone przez inne strony w trakcie postępowania wyjaśniającego.
6. Jeśli zainteresowana strona nie podejmuje współpracy lub podejmuje ją jedynie częściowo, tak że istotne informacje nie zostaną przez to ujawnione, wynik postępowania wyjaśniającego może być dla tej strony być mniej korzystny, niż gdyby podjęła ona współpracę.

Artykuł 13

Poufność informacji

1. Wszelkie informacje o charakterze poufnym (np. dlatego, że ich ujawnienie byłoby bardzo korzystne dla konkurencji lub mogłoby być bardzo niekorzystne dla osoby, która tych informacji udzieliła lub osoby, od której osoba udzielająca informacji, informacje te uzyskała) lub które zostały przekazane poufnie przez strony postępowania wyjaśniającego, traktowane są przez organy jako takie, o ile przedstawiono wystarczające uzasadnienie.
2. Zainteresowane strony, które dostarczają informacji poufnych, przedstawiają również ich streszczenie niemające poufnego charakteru. Streszczenia te są wystarczająco szczegółowe, tak aby umożliwić zrozumienie istoty informacji dostarczonych poufnie. W szczególnych okolicznościach strona może wskazać, że dane informacje nie nadają się do streszczenia. W tych szczególnych okolicznościach przedstawia się uzasadnienie wskazujące powody, dla których informacji nie można streścić.
3. Jeśli wniosek o zachowanie poufności uznany jest za nieuzasadniony i jeśli osoba, która dostarczyła dane informacje nie życzy sobie ich ujawnienia ani nie chce wyrazić zgody na ich ujawnienie w sposób ogólny lub w postaci streszczonej, informacji takich można nie uwzględnić, chyba że właściwe źródła wskażą, iż są one prawidłowe. Wniosków o zachowanie poufności nie odrzuca się w sposób arbitralny.
4. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w ujawnieniu przez organy Unii ogólnych informacji, w szczególności przesłanek, na podstawie których podjęto decyzję wydaną na mocy niniejszego rozporządzenia ani w ujawnieniu dowodów, na których organy Unii oparły się w zakresie niezbędnym dla wyjaśnienia tych przesłanek w trakcie procedury sądowej. Ujawnienie takie musi uwzględniać uzasadniony interes, jaki strony mają w ochronie swojej tajemnicy handlowej.
5. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie ujawniają informacji otrzymanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w stosunku do których osoba, która ich dostarczyła, złożyła wniosek o zachowanie poufności, bez wyraźnej zgody tej osoby. Nie ujawnia się również, chyba że niniejsze rozporządzenie przewiduje inaczej, informacji, które wymieniają między sobą Komisja i państwa członkowskie ani wewnętrznych dokumentów przygotowywanych przez organy Unii lub państwa członkowskie.
6. Informacje uzyskane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wykorzystywane są wyłącznie w tych celach, do których wnioskowano o ich dostarczenie.

Artykuł 14

Ujawnianie informacji stronom

1. Składający skargę, budowniczy statku, eksporter, nabywca lub nabywcy statku i reprezentujące ich stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić o ujawnienie szczegółów stanowiących uzasadnienie dla najważniejszych faktów i okoliczności, na podstawie których zamierza się zalecić nałożenie opłaty wyrównującej skutki nieuczciwych praktyk cenowych lub umorzenie postępowania wyjaśniającego lub postępowania bez nakładania tej opłaty.

2. Wnioski o ujawnienie ostatecznych ustaleń, określonych w ust. 1, adresowane są do Komisji w formie pisemnej i składane w określonych przez nią terminach.

3. Ostateczne ustalenia ujawniane są na piśmie. Dokonuje się tego przy należyтым uwzględnieniu potrzeby ochrony informacji poufnych, jak najszybciej i zwykle nie później niż na jeden miesiąc przed wydaniem ostatecznej decyzji. Jeśli Komisja nie jest w stanie ujawnić określonych faktów lub okoliczności w danym momencie, ujawniane są one jak najszybciej w późniejszym czasie.

Ujawnienie ustaleń nie stanowi przeszkody dla podjęcia przez Komisję dalszych decyzji i jeśli decyzje te opierają się na innych faktach i okolicznościach, muszą być one jak najszybciej ujawnione.

4. Uwagi zgłoszone po ujawnieniu informacji uwzględnia się tylko wtedy, gdy zostały przedstawione w terminie, który Komisja ustala dla każdego przypadku, mając na uwadze pilność sprawy. Termin ten nie powinien być krótszy niż 10 dni.

Artykuł 15

Sprawozdanie

Informacje o wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja ujmuje w rocznym sprawozdaniu na temat stosowania i wykonywania środków ochrony handlu, przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na podstawie art. 23 rozporządzenia (UE) 2016/1036.

Artykuł 16

Przepisy końcowe

1. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody w stosowaniu:

- a) specjalnych zasad określonych w porozumieniach zawartych między Unią i państwami trzecimi;
- b) szczególnych środków, pod warunkiem że nie pozostają one w sprzeczności ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego.

2. Nie przeprowadza się postępowania wyjaśniającego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem ani nie nakłada lub podtrzymuje środków, jeżeli powyższe środki byłyby sprzeczne ze zobowiązaniami Unii wynikającymi z Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego lub z jakiegokolwiek innej odpowiedniej umowy międzynarodowej.

Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody w wywiązywaniu się przez Unię z jej zobowiązań nałożonych postanowieniami Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego odnoszącymi się do rozstrzygnięcia sporów.

Artykuł 17

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 385/96 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia wejścia w życie Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego ⁽¹⁾.

Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do statków, które stanowią przedmiot umowy zawartej przed wejściem w życie Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego, z wyjątkiem statków stanowiących przedmiot umowy zawartej po dniu 21 grudnia 1994 r. i które mają być dostarczone ponad pięć lat po dacie zawarcia umowy. Statki te podlegają regulacji niniejszego rozporządzenia, chyba że budowniczy statku udowodni, że przełożenie daty dostawy spowodowane był zwykłymi przyczynami handlowymi i że jego celem nie było uniknięcie zastosowania niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 8 czerwca 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A.G. KOENDERS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data wejścia w życie Porozumienia dotyczącego przemysłu stoczniowego zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w serii L.

ZAŁĄCZNIK I

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I JEGO ZMIANA

Rozporządzenie Rady (WE) nr 385/96

(Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 21)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014

(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

Tylko pkt 5 załącznika

—

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 385/96	Niniejsze rozporządzenie
art. 1–4	art. 1–4
art. 5 ust. 1	art. 5 ust. 1
art. 5 ust. 2 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające	art. 5 ust. 2 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające
art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) wyrażenie wprowadzające	art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) wyrażenie wprowadzające
art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) tiret pierwsze	art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) ppkt (i)
art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) tiret drugie	art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) ppkt (ii)
art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) tiret trzecie	art. 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) ppkt (iii)
art. 5 ust. 2 akapit drugi, trzeci i czwarty	art. 5 ust. 2 akapit drugi, trzeci i czwarty
art. 5 ust. 3–10	art. 5 ust. 3–10
art. 5 ust. 11 akapit pierwszy	art. 5 ust. 11 zdanie pierwsze i drugie
art. 5 ust. 11 akapit drugi	art. 5 ust. 11 zdanie trzecie
art. 5 ust. 12 zdanie pierwsze	art. 5 ust. 12 akapit pierwszy
art. 5 ust. 12 zdanie drugie i trzecie	art. 5 ust. 12 akapit drugi
art. 6 ust. 1 i 2	art. 6 ust. 1 i 2
art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 3 akapit pierwszy
art. 6 ust. 3 zdanie drugie	art. 6 ust. 3 akapit drugi
art. 6 ust. 3 zdanie trzecie	art. 6 ust. 3 akapit trzeci
art. 6 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 4 akapit pierwszy
art. 6 ust. 4 zdanie drugie	art. 6 ust. 4 akapit drugi
art. 6 ust. 4 zdanie trzecie i czwarte	art. 6 ust. 4 akapit trzeci
art. 6 ust. 5	art. 6 ust. 5
art. 6 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 6 akapit pierwszy
art. 6 ust. 6 zdanie drugie	art. 6 ust. 6 akapit drugi
art. 6 ust. 6 zdanie trzecie	art. 6 ust. 6 akapit trzeci
art. 6 ust. 6 zdanie czwarte	art. 6 ust. 6 akapit czwarty
art. 6 ust. 7 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 7 akapit pierwszy
art. 6 ust. 7 zdanie drugie	art. 6 ust. 7 akapit drugi
art. 6 ust. 8 i 9	art. 6 ust. 8 i 9
art. 7–11	art. 7–11

Rozporządzenie (WE) nr 385/96	Niniejsze rozporządzenie
art. 12 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 12 ust. 1 akapit pierwszy
art. 12 ust. 1 zdanie drugie	art. 12 ust. 1 akapit drugi
art. 12 ust. 1 zdanie trzecie	art. 12 ust. 1 akapit trzeci
art. 12 ust. 2–6	art. 12 ust. 2–6
art. 13	art. 13
art. 14 ust. 1 i 2	art. 14 ust. 1 i 2
art. 14 ust. 3 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	art. 14 ust. 3 akapit pierwszy
art. 14 ust. 3 zdanie czwarte	art. 14 ust. 3 akapit drugi
art. 14 ust. 4	art. 14 ust. 4
art. 14a	art. 15
art. 15	art. 16
—	art. 17
art. 16	art. 18
—	załącznik I
—	załącznik II

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/1036**z dnia 8 czerwca 2016 r.****w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej****(Tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednoczyć.
- (2) Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.”) określa szczegółowe zasady odnoszące się w szczególności do obliczania dumpingu, procedur wszczynania i prowadzenia dochodzeń, łącznie z ustalaniem i interpretowaniem faktów, stosowania środków tymczasowych, nakładania i pobierania ceł antydumpingowych, terminu obowiązywania i przeglądu środków antydumpingowych oraz podawania do wiadomości publicznej informacji dotyczących dochodzeń antydumpingowych.
- (3) W celu zapewnienia prawidłowego i przejrzystego stosowania zasad porozumienia antydumpingowego z 1994 r. należy przenieść jego język do prawodawstwa Unii w możliwie najszerszym zakresie.
- (4) W celu utrzymania równowagi między prawami i obowiązkami ustanowionymi w Układzie ogólnym w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), stosując postanowienia porozumienia antydumpingowego z 1994 r., istotne jest, aby Unia uwzględniła wykładnię tych postanowień przez głównych partnerów handlowych Unii.
- (5) Wskazane jest ustanowienie jasnych i szczegółowych zasad obliczania wartości normalnej. W szczególności, wartość ta powinna w każdym przypadku być oparta na reprezentatywnej sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym w kraju wywozu. Celowe jest podanie wskazówek co do tego, kiedy strony mogą zostać uznane za powiązane na potrzeby określenia dumpingu. Należy określić okoliczności, w których krajową sprzedaż można uznać za sprzedaż dokonaną ze stratą, a w konsekwencji – nieistotną, oraz w jakich okolicznościach dopuszczalne jest odniesienie się do pozostałej części sprzedaży, konstruowanej wartości normalnej lub sprzedaży do państwa trzeciego. Wskazane jest także zapewnienie właściwej alokacji kosztów, nawet w sytuacjach rozpoczynania działalności. Wskazane jest określenie wytycznych w odniesieniu do definicji rozpoczynania działalności, jak również zakresu i metod alokacji. Przy konstruowaniu wartości normalnej konieczne jest także określenie metodologii stosowanej przy ustalaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz marży zysku, które powinny być zawarte w tej wartości.
- (6) Przy ustalaniu wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej stosowne jest określenie zasad wyboru odpowiedniego państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, które ma zostać wykorzystane w tym celu, a w przypadku braku możliwości wyznaczenia właściwego państwa trzeciego zapewnienie, że wartość normalna może zostać ustalona w oparciu o inne, uzasadnione podstawy.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 30 maja 2016 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

⁽³⁾ Zob. załącznik I.

- (7) Niezbędne jest zdefiniowanie ceny eksportowej i wyszczególnienie dostosowań, których należy dokonać w przypadkach potrzeby konstruowania takiej ceny w oparciu o pierwszą cenę na wolnym rynku.
- (8) W celu zapewnienia porównywalności ceny eksportowej z wartością normalną pożądane jest wyszczególnienie czynników mogących wpływać na ceny i ich porównywalność, a także ustanowienie szczególnych zasad dotyczących terminów i sposobów dokonywania dostosowań, przy założeniu konieczności unikania ich powtórzeń. Niezbędne jest także zapewnienie możliwości porównania z zastosowaniem cen średnich, choć poszczególne ceny eksportowe mogą być porównywane ze średnią wartością normalną w sytuacji, gdy ceny te różnią się w zależności od konsumenta, regionu lub okresu.
- (9) Wskazane jest ustanowienie jasnych i szczegółowych wytycznych co do czynników istotnych przy ustalaniu, czy przywóz produktów po cenach dumpingowych spowodował istotną szkodę lub czy grozi jej spowodowaniem. Wykazując, że wielkość i poziom cen w danym przywozie spowodowały szkodę w przemyśle Unii, należy zwrócić uwagę na wpływ innych czynników, w szczególności warunków rynkowych istniejących w Unii.
- (10) Wskazane jest zdefiniowanie terminu „przemysł Unii” i zapewnienie, że strony powiązane z eksporterami mogą zostać wyłączone z jego zakresu, oraz zdefiniowanie terminu „powiązane”. Niezbędne jest także określenie działań antydumpingowych, podejmowanych w imieniu producentów określonego regionu Unii, oraz ustanowienie wytycznych odnośnie do wyznaczenia tego regionu.
- (11) Należy określić podmioty mogące składać wnioski o przeprowadzenie postępowania antydumpingowego, w tym zakres, w jakim taki wniosek powinien być poparty przez przemysł Unii, informacje na temat dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego, jakie wniosek powinien zawierać. Należy także określić procedury odrzucania takich wniosków i wszczynania postępowania.
- (12) Konieczne jest określenie sposobu zawiadamiania zainteresowanych stron o informacjach wymaganych przez władze. Zainteresowane strony powinny mieć możliwość udostępnienia wszystkich dowodów istotnych w sprawie oraz możliwość obrony własnych interesów. Należy jasno określić zasady i procedury postępowania, w szczególności umożliwić zainteresowanym stronom dokonanie zgłoszenia do postępowania, zaprezentowanie własnych opinii i przekazanie informacji w określonych terminach, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione. Właściwe jest określenie warunków, na jakich zainteresowana strona będzie miała dostęp do informacji udostępnionych przez inne strony i możliwość ich skomentowania. Państwa członkowskie i Komisja powinny współpracować w zakresie zbierania informacji.
- (13) Należy ustanowić warunki nakładania ceł tymczasowych, w tym warunek, zgodnie z którym cła tymczasowe mogą być nakładane nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania i nie później niż dziewięć miesięcy po wszczęciu postępowania. Z przyczyn administracyjnych konieczne jest zapewnienie, by takie cła mogły być we wszystkich przypadkach nakładane przez Komisję bezpośrednio na okres dziewięciu miesięcy albo w dwóch etapach, na sześć i trzy miesiące.
- (14) Należy ustanowić procedury zatwierdzania zobowiązań eliminujących dumping i szkodę zamiast nakładania tymczasowych lub ostatecznych ceł. Należy określić konsekwencje naruszenia lub wycofania tych zobowiązań oraz zapewnić możliwość wprowadzenia ceł tymczasowych w przypadkach podejrzanego naruszenia lub gdy dla uzupełnienia ustaleń niezbędne jest dalsze postępowanie. Przy zatwierdzaniu zobowiązań należy także ustalić, czy wdrożenie proponowanych zobowiązań nie doprowadzi do zachowań zagrażających konkurencji na rynku.
- (15) Niezbędne jest zapewnienie, że postępowanie zostanie zakończone w zwykłym trybie, bez względu na to, czy bez podjęcia, czy z podjęciem ostatecznych środków, w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 15 miesięcy od czasu wszczęcia dochodzenia.
- (16) Dochodzenia lub postępowanie należy zakończyć, jeżeli dumping nie przekracza progu *de minimis* lub szkoda jest nieznaczna, przy czym właściwe jest określenie takich sytuacji. W przypadku gdy mają zostać nałożone środki, niezbędne jest zakończenie dochodzenia i zapewnienie, że środki będą mniejsze od marginesu dumpingu, o ile ta mniejsza kwota wyeliminuje szkodę; ponadto niezbędne jest określenie metody obliczenia wysokości środków w przypadkach kontroli wrywkowej.

- (17) W miarę potrzeby należy zapewnić pobór ceł tymczasowych z mocą wsteczną oraz określić okoliczności poboru takich ceł z mocą wsteczną w celu uniknięcia osłabienia środków ostatecznych, które mają być zastosowane. Należy także zapewnić możliwość poboru ceł z mocą wsteczną w przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązań.
- (18) Niezbędne jest zapewnienie, że środki wygasną po upływie pięciu lat, chyba że przegląd wykaże, że powinny zostać utrzymane. Niezbędne jest także zapewnienie, w przypadkach udowodnionej zmiany warunków, możliwości przeprowadzenia przeglądów okresowych lub dochodzenia w celu ustalenia, czy właściwy jest zwrot ceł antydumpingowych. Właściwe jest również zapewnienie, że w przypadku ponownego ustalenia wysokości dumpingu wymagającego powtórnego skonstruowania cen eksportowych cła nie będą traktowane jak koszt poniesiony między przywozem i odsprzedażą, jeżeli cła te są odzwierciedlone w cenach produktów objętych środkami w Unii.
- (19) Niezbędne jest zapewnienie w szczególności ponownego oszacowania cen eksportowych i marginesów dumpingu w przypadkach, gdy eksporter zaabsorbował cło przez porozumienie kompensacyjne i gdy środki nie są odzwierciedlone w cenach produktów podlegających środkom w Unii.
- (20) Porozumienie antydumpingowe z 1994 r. nie zawiera przepisów dotyczących obejścia środków antydumpingowych, chociaż oddzielna decyzja ministerialna GATT uznała takie obejście za problem i przekazała go Komitetowi Antydumpingowemu GATT w celu wypracowania rozwiązania. Z uwagi na fiasko wielostronnych negocjacji w tej sprawie i w oczekiwaniu na wynik przekazania sprawy do Komitetu Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu (WTO) prawo Unii powinno zawierać przepisy dotyczące praktyk polegających na montażu produktów w Unii lub kraju trzecim w celu obejścia środków antydumpingowych.
- (21) Pożądane jest także wyjaśnienie, jakie praktyki stanowią obejście przyjętych środków. Obejście środków może mieć miejsce zarówno wewnątrz Unii, jak i poza jej terytorium. W konsekwencji konieczne jest zapewnienie, aby zwolnienia z rozszerzonych ceł, które mogą już być przyznane importerom, mogły także być przyznawane eksporterom, wówczas gdy cła są stosowane w celu odniesienia się do obejścia środków mającego miejsce poza Unią.
- (22) Wskazane jest zawieszenie środków antydumpingowych w przypadkach tymczasowej zmiany warunków rynkowych, w których trwałe stosowanie takich środków byłoby okresowo niewłaściwe.
- (23) Niezbędne jest zapewnienie, że przywóz będący przedmiotem postępowania może być zarejestrowany, tak aby można było zastosować w stosunku do niego później odpowiednie środki.
- (24) W celu zapewnienia właściwej realizacji wprowadzonych środków niezbędne jest, aby państwa członkowskie monitorowały i zgłaszały Komisji handel produktami przywozowymi objętymi postępowaniem i środkami oraz sumy ceł pobieranych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (25) Wskazane jest przeprowadzanie wizyt weryfikacyjnych dla sprawdzenia przedstawionych informacji dotyczących dumpingu i szkody, jednakże zależy to od poprawnego wypełnienia otrzymanego kwestionariusza.
- (26) W przypadkach występowania dużej liczby stron i transakcji istotne jest zapewnienie możliwości kontroli wyrywkowej w celu terminowego zakończenia postępowania.
- (27) W przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, niezbędne jest zapewnienie możliwości wykorzystania innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, przy czym informacje te mogą być mniej korzystne od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strona współpracowała.
- (28) Należy zapewnić poufność informacji stanowiących tajemnicę handlową.
- (29) Istotne jest zapewnienie odpowiedniej metody ujawniania istotnych faktów i ustaleń stronom do tego uprawnionym oraz zapewnienie takiego ujawnienia, z odpowiednim uwzględnieniem procesów decyzyjnych w Unii, w terminach umożliwiających stronom obronę ich interesów.

- (30) Wskazane jest zapewnienie odpowiedniego systemu administracyjnego, który umożliwi wyrażanie opinii na temat tego, czy środki są w interesie Unii, w tym także w interesie konsumentów, oraz określenie terminów przedstawiania tych opinii oraz praw stron uczestniczących w postępowaniu w odniesieniu do ujawnianych informacji.
- (31) Wykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga jednolitych warunków przyjmowania ceł tymczasowych i ostatecznych oraz zamykania dochodzeń bez wprowadzania środków. Środki te powinny być przyjmowane przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (32) W przypadku przyjmowania środków tymczasowych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki takich środków i ich logiczną kolejność względem przyjmowania środków ostatecznych. Ze względu na skutek tych środków w porównaniu ze środkami ostatecznymi procedurę tę należy również stosować do akceptowania zobowiązań, do wszczynania i braku wszczęcia przeglądów wygaśnięcia środków, do zawieszania środków, do przedłużania terminu zawieszenia środków oraz do ponownego wprowadzania środków. Jeżeli opóźnienie we wprowadzaniu środków spowodowałoby trudną do naprawienia szkodę, należy zezwolić Komisji na przyjęcie tymczasowych środków mających natychmiastowe zastosowanie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zasady ogólne

1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu w Unii powoduje szkodę.
2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.
3. Kraj wywozu jest zwykle krajem pochodzenia. Jednakże za kraj wywozu można uznać także kraj pośredni, z wyjątkiem sytuacji gdy, na przykład, produkty są przez niego jedynie przewożone lub nie są produkowane w tym kraju, lub nie ma w nim cen porównywalnych do ceny produktu objętego postępowaniem.
4. Do celów niniejszego rozporządzenia „produkt podobny” oznacza produkt, który jest identyczny, czyli taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem.

Artykuł 2

Stwierdzenie istnienia dumpingu

A. WARTOŚĆ NORMALNA

1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

Jednakże jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Ceny między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane lub że zawarły między sobą porozumienia kompensacyjne, mogą nie zostać uznane za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym oraz mogą nie zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, o ile nie zostanie wykazane, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny.

W celu ustalenia, czy dwie strony są powiązane, można wziąć pod uwagę definicję stron powiązanych określoną w art. 127 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 ⁽¹⁾.

2. Sprzedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5 % lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do Unii. Jednakże możliwe jest także wykorzystanie niższej wielkości sprzedaży, jeżeli, na przykład, żądane ceny zostaną uznane za reprezentatywne dla danego rynku.

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.

Można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej dla danego produktu, w rozumieniu akapitu pierwszego, między innymi, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych.

4. Sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu lub sprzedaż towarów na wywóz do państwa trzeciego, po cenach niższych od jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji powiększonych o koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, mogą nie być traktowane jako dokonane w zwykłym obrocie handlowym z uwagi na cenę i mogą zostać pominięte przy ustalaniu wartości normalnej wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że sprzedaż ta występowała w dłuższym okresie i w znacznych ilościach oraz po cenach uniemożliwiających zwrot wszystkich kosztów w uzasadnionym terminie.

Jeżeli ceny poniżej kosztów w momencie sprzedaży przewyższają średnie ważone koszty przypadające na okres objęty postępowaniem, ceny te uważa się za umożliwiające zwrot kosztów w uzasadnionym terminie.

Za dłuższy okres uznaje się zwykle okres jednego roku, a w żadnym przypadku nie jest to mniej niż sześć miesięcy, zaś sprzedaż poniżej kosztów jednostkowych w tym okresie uznaje się za dokonaną w znacznych ilościach, jeżeli zostanie stwierdzone, że średnia ważona cena sprzedaży jest niższa od średniej ważonej kosztów jednostkowych lub że wielkość sprzedaży poniżej kosztów jest nie mniejsza niż 20 % sprzedaży wykorzystywanej do ustalania wartości normalnej.

5. Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem.

Jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie stosowanie takiej alokacji w przeszłości. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie. Koszty dostosowuje się odpowiednio, uwzględniając te niepowtarzające się elementy kosztów, które wpływają na produkcję przyszłą lub obecną, jeżeli nie zostały one już uwzględnione w alokacji kosztów na mocy niniejszego akapitu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

W przypadku gdy na koszty występujące w części okresu zwrotu kosztów wpływa wykorzystanie nowych środków produkcyjnych wymagających znacznych nakładów inwestycyjnych i niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych, które wynikają z operacji rozruchu mających miejsce w okresie objętym dochodzeniem lub w jego części, średnie koszty fazy rozruchu są kosztami mającymi zastosowanie, zgodnie z powyższymi zasadami alokacji, pod koniec takiej fazy i są one zawarte, w takiej wysokości i w tym okresie, w średnich kosztach ważonych określonych w ust. 4 akapit drugi. Okres fazy rozruchu ustala się w odniesieniu do warunków działania danego producenta lub eksportera, ale nie może on przekroczyć odpowiedniej początkowej części okresu na zwrot kosztów. Na potrzeby tego dostosowania kosztów występujących w okresie objętym dochodzeniem, informacje dotyczące fazy rozruchu wykraczającej poza ten okres bierze się pod uwagę wyłącznie w przypadku ich przekazania przed wizytami weryfikacyjnymi i przed upływem trzech miesięcy od daty wszczęcia postępowania.

6. Wysokość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku gdy ustalenie tych wielkości nie jest możliwe na takiej podstawie, mogą być one ustalone w oparciu o:

- a) średnią ważoną faktycznych wielkości określonych dla innych eksporterów lub producentów objętych postępowaniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- b) faktyczne wielkości stosowane do produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym tej samej ogólnej kategorii produktów danego eksportera lub producenta na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- c) inną uzasadnioną metodę, pod warunkiem że ustalona przy jej stosowaniu kwota zysku nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

7. a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej⁽¹⁾ normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie z Unią, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej w Unii za produkt podobny, w razie konieczności odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego dochodzenia.

Wkrótce po wszczęciu dochodzenia jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając stronom 10 dni na przesłanie swych uwag.

- b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, Wietnamu i Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem WTO w dniu wszczęcia dochodzenia, wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).

- c) Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,
- przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,

⁽¹⁾ Takich jak Albania, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Gruzja, Kirgistan, Korea Północna, Mołdawia, Mongolia, Tadżykistan, Turkmenistan, Uzbekistan.

- koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom, wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę długów,
- rozpatrywane przedsiębiorstwa podlegają przepisom ustawowym dotyczącym upadłości i własności, które gwarantują pewność i stabilność prawną działania tych przedsiębiorstw, oraz
- przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

Ustalenia, czy producent spełnia kryteria, o których mowa w niniejszej literze, dokonuje się co do zasady w terminie siedmiu miesięcy, lecz w żadnym wypadku nie później niż w terminie ośmiu miesięcy, od wszczęcia dochodzenia, po umożliwieniu przedsiębiorstwom unijnym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego dochodzenia. O swojej analizie wniosków otrzymanych na podstawie lit. b) Komisja informuje państwa członkowskie w zwykłych okolicznościach w ciągu 28 tygodni od daty wszczęcia dochodzenia.

- d) W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres swojego dochodzenia zgodnie z art. 17, ustalenie na podstawie lit. b) i c) niniejszego ustępu dotyczy jedynie stron objętych dochodzeniem i wszystkich producentów korzystających z indywidualnego traktowania na podstawie art. 17 ust. 3.

B. CENA EKSPORTOWA

8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Unii.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedają, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Unii.

Dostosowane pozycje obejmują koszty zwykle ponoszone przez importera, ale zapłacone przez jakikolwiek inny podmiot w Unii lub poza nią, który jest związany lub zawarł porozumienie kompensacyjne z importerem lub eksporterem, w tym zwykle koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, cła, cła antidumpingowe i inne podatki należne w kraju przywozu z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów, jak również uzasadnioną marżę ze sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk.

C. PORÓWNANIE

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych okresach oraz z należyтым uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków, czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

a) Właściwości fizyczne

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w cechach fizycznych produktów. Wysokość dostosowań wynika z obiektywnej oceny wartości rynkowej tej różnicy.

b) Przywozowe należności celne i podatki pośrednie

Dokonuje się dostosowania wartości normalnej o kwotę odpowiadającą wszystkim opłatom przywozowym lub podatkom pośrednim od produktu podobnego oraz jego fizycznych składników, w przypadku gdy jest on przeznaczony do konsumpcji w kraju wywozu, opłaty te zaś nie zostały pobrane ani zwrócone w odniesieniu do produktu wywiezionego do Unii.

c) Bonifikaty, rabaty, ilości

Dokonyje się dostosowania z tytułu różnic bonifikat i rabatów, w tym udzielonych z uwagi na ilość sprzedanego towaru, o ile są one właściwie naliczone i bezpośrednio związane ze sprzedażą badaną w postępowaniu. Dostosowanie może także zostać dokonane z tytułu odroczonej bonifikaty lub rabatów, jeżeli roszczenie jest poparte trwałą praktyką w poprzednich okresach, w tym zgodnością z warunkami wymaganymi do udzielania bonifikaty lub rabatu.

d) Poziom handlu

(i) Dokonyje się dostosowania z tytułu różnic w poziomach handlu, w tym różnic spowodowanych sprzedażą OEM (Original Equipment Manufacturer), jeżeli w sieci dystrybucji na obydwu rynkach zostanie wykazane, że cena eksportowa, w tym konstruowana cena eksportowa, występuje na innym poziomie handlowym niż wartość normalna, różnica zaś wpływa na porównywalność ceny, co odzwierciedlają stałe i znaczące różnice funkcji i cen sprzedawcy na różnych poziomach handlu na rynku wewnętrznym kraju wywozu. Kwota dostosowania opiera się na wartości rynkowej różnic;

(ii) niemniej jednak, w okolicznościach nieprzewidzianych w ppkt (i), w przypadku gdy niemożliwe jest ilościowe określenie różnicy w poziomie handlu, wskutek braku odnośnych poziomów na rynkach krajowych krajów wywozu lub gdy jasno wykazano, iż niektóre funkcje są wyraźnie powiązane z poziomami handlu, które nie są wykorzystywane do porównania, można dokonać specjalnego dostosowania.

e) Transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe

Dokonyje się dostosowania ze względu na różnice w poniesionych kosztach bezpośrednio związanych z dostarczeniem produktu objętego postępowaniem z obiektu eksportera do niezależnego nabywcy, w przypadku gdy koszty te są uwzględnione w pobieranych cenach. Koszty te obejmują transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe.

f) Opakowanie

Dokonyje się dostosowania ze względu na różnice w odpowiednich kosztach, bezpośrednio związanych z opakowaniem produktu objętego postępowaniem.

g) Kredyt

Dokonyje się dostosowania ze względu na różnice kosztów wszelkich kredytów udzielonych na dokonanie danej sprzedaży, pod warunkiem że czynnik ten jest uwzględniony przy ustalaniu pobieranych cen.

h) Koszty ponoszone po sprzedaży

Dokonyje się dostosowania ze względu na różnice bezpośrednich kosztów udzielania poręczenia, gwarancji, pomocy technicznej serwisu i obsługi, zgodnie z przepisami prawa lub postanowieniami umowy sprzedaży.

i) Prowizje

Dokonyje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży.

Pojęcie „marże” należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

j) Przeliczanie waluty

W przypadku gdy porównywanie cen wymaga przeliczania waluty, dokonuje się go po kursie wymiany z dnia sprzedaży, z wyjątkiem gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej. Za datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży. Wahania kursów wymiany są pomijane, a eksporterzy mają 60 dni na reakcję na trwałe tendencje kursów wymiany w okresie objętym postępowaniem.

k) Inne czynniki

Dostosowania można również dokonać z tytułu różnic czynników, nieprzewidzianych w lit. a)–j), jeżeli zostanie wykazane, że wpływają one na porównywalność cen, stosownie do wymagań niniejszego ustępu, w szczególności jeżeli klienci płacą różne ceny na rynku krajowym wskutek różnic tych czynników.

D. MARGINES DUMPINGU

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie, istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym postępowaniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Unii lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do Unii w rozbiciu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Unii, o ile istnieje znaczna różnica w strukturze cen eksportowych pomiędzy poszczególnymi nabywcami, regionami lub okresami, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrywkowej, zgodnie z art. 17.

12. Margines dumpingu stanowi wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową. W przypadku wystąpienia różnych marginesów dumpingu może zostać ustalony średni ważony margines dumpingu.

Artykuł 3

Ustalenie szkody

1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin „szkoda” oznacza, o ile nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu Unii, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu Unii lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii; oraz
- b) wpływu tego przywozu na przemysł Unii.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów unijnych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen unijnych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

4. Jeżeli przedmiotem dochodzenia antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny, jedynie pod warunkiem że:

- a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom *de minimis* zdefiniowany w art. 9 ust. 3 i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz
- b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywozonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywozonymi a unijnym produktem podobnym.

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł Unii obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości; rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu; faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji i wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny unijne; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł Unii, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu Unii, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywózowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in.: wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych; zmniejszenie popytu; zmiana struktury konsumpcji; restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami unijnymi; postęp technologiczny; wyniki wywozu i wydajność przemysłu Unii.

8. Skutki przywozu produktów po cenach dumpingowych ocenia się w odniesieniu do produkcji produktu podobnego przemysłu Unii, o ile dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich czynników, jak proces produkcyjny oraz obroty i zyski producenta. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, skutki dumpingu ocenia się poprzez zbadanie najbardziej zbliżonej grupy lub zakresu towarów obejmującego produkt podobny, dla którego dostępne są niezbędne informacje.

9. Zagrożenie istotną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, przypuszczeń, bądź odległych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Ustalając zagrożenie istotną szkodą, powinno się uwzględnić takie czynniki, jak:

- a) znacząca stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii, wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;
- b) fakt, czy ma miejsce swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych po stronie eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Unii, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;
- c) fakt, czy przywóz jest prowadzony po cenach, które mogłyby w znacznym stopniu spowodować obniżenie cen lub zapobiec ich wzrostowi, który w innych warunkach miałby miejsce, oraz po cenach, które mogłyby zwiększyć popyt na dalszy przywóz;
- d) stan zapasów produktu objętego postępowaniem.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki muszą prowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda.

Artykuł 4

Definicja przemysłu Unii

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia określenie „przemysł Unii” oznacza wszystkich unijnych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Unii w rozumieniu art. 5 ust. 4, z wyjątkiem następujących przypadków:

- a) gdy producenci są powiązani z eksporterami lub importerami albo sami są importerami produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, określenie „przemysł Unii” można rozumieć jako odnoszące się do pozostałej części producentów;
- b) w wyjątkowych okolicznościach obszar Unii dla danej produkcji można podzielić na dwa lub większą liczbę konkurencyjnych rynków, zaś producentów na każdym z tych rynków można traktować jak oddzielny przemysł, jeżeli:
 - (i) producenci na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą swoją produkcję danego produktu na tym rynku; oraz

- (ii) popyt na tym rynku nie jest w znacznym stopniu zaspokajany przez producentów danego produktu z innych obszarów Unii.

W takich okolicznościach szkoda może zostać stwierdzona nawet wówczas, gdy nie została wyrządzona znaczącej części przemysłu Unii, o ile występuje koncentracja przywozu towarów po cenach dumpingowych na taki odizolowany rynek oraz przywóz ten wyrządza szkodę wszystkim lub prawie wszystkim producentom na tym rynku.

2. Dla celów ust. 1 producenta uznaje się za powiązanego z eksporterami lub importerami wyłącznie w przypadku, gdy:

- a) jeden z nich bezpośrednio lub pośrednio kontroluje drugiego;
- b) obaj są bezpośrednio lub pośrednio kontrolowani przez osobę trzecią; lub
- c) obaj bezpośrednio lub pośrednio kontrolują osobę trzecią, pod warunkiem że istnieją podstawy do uznania lub podejrzeń, iż na skutek powiązań dany producent postępuje odmiennie od producentów niepowiązanych.

Do celów niniejszego ustępu osobę uznaje się za kontrolującą inną osobę, w przypadku gdy ma ona prawne lub faktyczne możliwości kierowania lub ograniczania działania drugiej osoby.

3. W przypadku uznania przemysłu Unii za odnoszący się do produkcji w określonym regionie eksporterzy mają możliwość składania zobowiązania cenowego na podstawie art. 8 w odniesieniu do danego regionu. W takich przypadkach przy ocenie interesu Unii w zakresie środków uwzględnia się w szczególności interes danego regionu. Jeżeli właściwe zobowiązania nie zostaną przyjęte bezzwłocznie lub występują okoliczności określone w art. 8 ust. 9 i 10, można nałożyć cło tymczasowe lub ostateczne w stosunku do Unii jako całości. W takich przypadkach w miarę możliwości cła mogą być ograniczone do określonych producentów lub eksporterów.

4. Przepisy art. 3 ust. 8 stosuje się do niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Wszczęcie postępowania

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 6, dochodzenie mające na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu wszczyna się na pisemny wniosek każdej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu Unii.

Wniosek można kierować do Komisji lub do państwa członkowskiego, które przekazuje go Komisji. Komisja przesyła państwom członkowskim odpisy każdego otrzymanego wniosku. Wniosek uznaje się za złożony pierwszego dnia roboczego po dostarczeniu go Komisji przesyłką poleconą lub za potwierdzeniem odbioru przez Komisję.

Jeżeli, mimo braku wniosku, państwo członkowskie posiada wystarczające dowody występowania dumpingu i wynikającej z niego szkody dla przemysłu Unii, dowody te państwo członkowskie niezwłocznie przedstawia Komisji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między zarzucanym przywozem towarów po cenach dumpingowych a zarzucaną szkodą. Wniosek zawiera następujące dostępne składającemu informacje:

- a) dane dotyczące składającego wniosek oraz dane na temat wielkości i wartości produkcji unijnej produktów podobnych wnioskodawcy. Jeżeli składany jest pisemny wniosek w imieniu przemysłu Unii, należy określić przemysł, w imieniu którego składany jest wniosek, poprzez przedstawienie wykazu znanych producentów produktu podobnego w Unii (lub stowarzyszeń producentów produktu podobnego w Unii) oraz, w miarę możliwości, dane na temat wielkości i wartości produkcji produktu podobnego w Unii, wytwarzanej przez tych producentów;

- b) pełny opis produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, ze wskazaniem kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu, dane dotyczące każdego eksportera lub zagranicznego producenta znanego składającemu wniosek, oraz listę znanych mu osób importujących dany produkt;
- c) ceny, po których sprzedawany jest dany produkt z przeznaczeniem dla konsumenta na rynku wewnętrznym kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu (lub gdy jest to właściwe, ceny, po których produkt jest sprzedawany z kraju/krajów pochodzenia lub wywozu do państwa trzeciego/państw trzecich albo informacje na temat konstruowanej wartości produktu) oraz ceny eksportowe lub, w miarę potrzeby, ceny, po których produkt po raz pierwszy odsprzedawany jest niezależnemu nabywcy w Unii;
- d) zmiany w wielkości przywozu produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, jego wpływ na ceny produktu podobnego na rynku Unii i wpływ na przemysł Unii, zgodnie z istotnymi czynnikami i wskaźnikami oddziałującymi na stan tego przemysłu wymienionymi w art. 3 ust. 3 i 5.
3. Komisja w możliwym zakresie bada dokładność i adekwatność materiału dowodowego przedstawionego we wniosku, w celu ustalenia, czy informacje te są wystarczające do wszczęcia postępowania.
4. Dochodzenie wszczyna się na podstawie ust. 1 wyłącznie wtedy, gdy zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego w Unii, że wniosek został złożony przez przemysł Unii lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł Unii lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci unijni, których całkowita produkcja stanowi ponad 50 % łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu Unii, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania, jeżeli udział producentów unijnych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25 % całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł Unii.
5. Jeżeli nie została podjęta decyzja o wszczęciu dochodzenia, władze nie podają do publicznej wiadomości wniosku o wszczęcie dochodzenia. Jednakże po otrzymaniu właściwie umotywowanego wniosku i przed działaniami zmierzającymi do wszczęcia dochodzenia zawiadamia się rząd kraju wywozu, którego dotyczyć ma dochodzenie.
6. Jeżeli, w szczególnych okolicznościach, Komisja podejmie decyzję o wszczęciu dochodzenia bez złożenia przez przemysł Unii lub w jego imieniu pisemnego wniosku o wszczęcie dochodzenia, postępowanie to wszczyna się w oparciu o dowody istnienia dumpingu, szkody i związku przyczynowego, ustalone zgodnie z ust. 2, uzasadniające jego wszczęcie. Gdy Komisja ustali konieczność wszczęcia takiego dochodzenia, informuje o tym państwa członkowskie.
7. Decyzję o wszczęciu dochodzenia podejmuje się, rozpatrując równocześnie dowody istnienia zarówno dumpingu, jak i szkody. Wniosek oddala się w przypadku, gdy dowody na istnienie dumpingu lub szkody mające uzasadnić wszczęcie postępowania w danej sprawie nie są wystarczające. Nie wszczyna się postępowania przeciwko krajom, których przywóz stanowi mniej niż 1 % rynku, chyba że kraje te łącznie zapewniają 3 % lub więcej konsumpcji Unii.
8. Wniosek można wycofać przed wszczęciem postępowania; w takim przypadku uznaje się, że nie został on złożony.
9. W przypadku gdy materiał dowodowy w sposób oczywisty jest wystarczający do wszczęcia postępowania, Komisja wszczyna je w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku i publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W przypadku przedstawienia niewystarczającego materiału dowodowego wnioskodawca zostaje o tym fakcie poinformowany w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku do Komisji. O swojej analizie wniosku Komisja informuje państwa członkowskie w zwykłych okolicznościach w ciągu 21 dni od daty złożenia wniosku Komisji.
10. Poprzez zawiadomienie o rozpoczęciu postępowania ogłasza się wszczęcie dochodzenia; ponadto zawiadomienie wskazuje produkt i kraje objęte postępowaniem, zawiera streszczenie uzyskanych informacji, powiadamia o możliwości przekazywania Komisji wszelkich informacji mogących mieć znaczenie.

Zawiadomienie określa terminy, w których zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione w toku dochodzenia. Zawiadomienie określa także terminy, w których zainteresowane strony mogą wnioskować o wyznaczenie posiedzenia wyjaśniającego przez Komisję, zgodnie z art. 6 ust. 5.

11. Komisja informuje o wszczęciu postępowania eksporterów i importerów, których zgodnie z jej informacjami ma ono dotyczyć, oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również przedstawicieli kraju wywozu i wnioskodawców postępowania oraz, należycie zabezpieczając informacje poufne, przekazuje pełny tekst pisemnego wniosku, otrzymanego na podstawie ust. 1, znanym jej eksporterom i władzom kraju wywozu, jak również na żądanie udostępnia go innym zainteresowanym stronom. Jeżeli liczba eksporterów jest szczególnie duża, pełny tekst pisemnego wniosku może być przekazany jedynie władzom kraju wywozu lub odpowiedniemu stowarzyszeniu handlowemu.

12. Postępowanie antydumpingowe nie może utrudniać procedur odprawy celnej.

Artykuł 6

Dochodzenie

1. Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi rozpoczyna dochodzenie na szczeblu Unii. Zakres tego dochodzenia obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie.

Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty dochodzeniem, który w przypadku dumpingu co do zasady obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania.

Informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem zwykle nie są brane pod uwagę.

2. Strony otrzymujące kwestionariusz stosowany przy postępowaniu antydumpingowym mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Dla eksporterów okres ten rozpoczyna się z dniem otrzymania kwestionariusza; przy czym za dzień otrzymania kwestionariusza uznaje się dzień przypadający po tygodniu od dnia wysłania kwestionariusza do eksportera lub przekazania właściwemu przedstawicielstwu dyplomatycznemu kraju wywozu. 30-dniowy okres może zostać przedłużony, przy odpowiednim uwzględnieniu terminów postępowania, pod warunkiem że dana strona przedstawi odpowiednie powody dla takiego przedłużenia, uzasadnione szczególnymi okolicznościami.

3. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie są zobowiązane podjąć wszelkie kroki niezbędne do spełnienia tego żądania.

Państwa członkowskie przesyłają Komisji wymagane informacje wraz z wynikami wszelkich przeprowadzonych inspekcji, kontroli i postępowań.

W przypadku gdy informacje te stanowią przedmiot ogólnego zainteresowania lub gdy państwo członkowskie wnioskowało o ich przekazanie, Komisja przekazuje je innym państwom członkowskim, pod warunkiem że informacje te nie są poufne; w takim przypadku przekazuje się ich jawne streszczenie.

4. Komisja może wystąpić z żądaniem dokonania przez państwa członkowskie niezbędnych kontroli i inspekcji, w szczególności wśród importerów, handlowców i producentów unijnych oraz przeprowadzenia postępowań w państwach trzecich, pod warunkiem że zainteresowane przedsiębiorstwa wyrażą na to zgodę, a rząd danego kraju został oficjalnie powiadomiony i nie zgłasza sprzeciwu.

Państwa członkowskie podejmują wszelkie kroki konieczne do spełnienia tych żądań Komisji.

Na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego urzędnicy Komisji mogą towarzyszyć urzędnikom państw członkowskich w wykonywaniu ich obowiązków.

5. Zainteresowane strony, które się zgłosiły zgodnie z art. 5 ust. 10, zostaną wysłuchane, o ile wystąpią z wnioskiem o posiedzenie wyjaśniające w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wskazując, dlaczego są zainteresowane wynikiem postępowania i że istnieją szczególne powody, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.

6. Na odpowiedni wniosek umożliwia się importerom, eksporterom, przedstawicielom rządu kraju wywozu i wnioskodawcom, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 5 ust. 10, spotkanie ze stronami o przeciwnych interesach, w celu przedstawienia odmiennych opinii i kontrargumentów.

Zapewniając takie możliwości, należy uwzględnić potrzebę zachowania poufności i wygody stron.

Żadna ze stron nie ma obowiązku uczestnictwa w spotkaniu i niestawiennictwo nie wpływa negatywnie na jej pozycję w danej sprawie.

Informacje ustne przekazane na podstawie niniejszego ustępu uwzględnia się, jeżeli zostaną one następnie potwierdzone na piśmie.

7. Wnioskodawcy postępowania, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne zrzeszenia, organizacje użytkowników i konsumentów, zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10, oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron postępowania istotnymi dla ich sprawy, nieobjętymi klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi podczas postępowania, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy Unii lub państw członkowskich.

Strony te mogą odnosić się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione.

8. Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony i na podstawie których dokonano ustaleń są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością.

9. Postępowanie wszczęte na podstawie art. 5 ust. 9 zostaje zakończone w ciągu jednego roku, jeśli jest to możliwe. W każdym przypadku postępowanie zostaje zakończone w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanyymi na podstawie art. 8 dotyczącymi zobowiązań lub ustaleniami na podstawie art. 9 dla podjęcia ostatecznych działań.

Artykuł 7

Środki tymczasowe

1. Cło tymczasowe może zostać nałożone, jeżeli:

- a) postępowanie zostało wszczęte zgodnie z art. 5;
- b) zostało wydane odpowiednie zawiadomienie oraz stworzono zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość przedstawienia informacji i uwag zgodnie z art. 5 ust. 10;
- c) wstępnie stwierdzono istnienie dumpingu i wynikającą z niego szkodę dla przemysłu Unii;
- d) interes Unii wymaga interwencji w celu zapobieżenia tej szkodzie.

Cła tymczasowe nakłada się nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania, ale nie później niż dziewięć miesięcy od jego wszczęcia.

2. Wysokość tymczasowego cła antydumpingowego nie może przekroczyć wstępnie ustalonego marginesu dumpingu, lecz powinna ona być niższa od tego marginesu, jeżeli takie niższe cło byłoby wystarczające do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii.

3. Cła tymczasowe są zabezpieczone w formie gwarancji, a dopuszczenie danych produktów do wolnego obrotu w Unii jest uzależnione od zapewnienia takiej gwarancji.

4. Komisja przyjmuje środki tymczasowe zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 4.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie wystąpi z wnioskiem o niezwłoczną interwencję Komisji i warunki określone w ust. 1 zostaną spełnione, najpóźniej w ciągu pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku Komisja podejmuje decyzję, czy tymczasowe cło antydumpingowe powinno zostać nałożone.

6. Cło tymczasowe może zostać nałożone na okres sześciu miesięcy, a następnie przedłużone o kolejne trzy miesiące lub od razu nałożone na dziewięć miesięcy. Jednakże może ono zostać przedłużone lub nałożone na dziewięć miesięcy jedynie w przypadku, gdy eksporterzy reprezentujący znaczny udział procentowy danego obrotu wystąpią z takim wnioskiem lub nie zgłoszą sprzeciwu po otrzymaniu zawiadomienia od Komisji.

Artykuł 8

Zobowiązania cenowe

1. Pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia dumpingu i szkody, Komisja może, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte.

W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, odpowiednio, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 1 lub ostateczne cła nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami.

Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu Unii.

2. Złożenie zobowiązania może być zasugerowane przez Komisję, ale eksporterzy nie mają obowiązku jego podejmowania. Fakt, że eksporter nie złożył zobowiązania lub nie skorzystał z zaproszenia do jego złożenia, w żaden sposób nie wpływa na ocenę danej sprawy.

Jednakże może zostać stwierdzone, że zagrożenie szkodą jest bardziej prawdopodobne, jeżeli przywóz produktów po cenach dumpingowych będzie kontynuowany. Zobowiązania nie są od eksporterów wymagane ani akceptowane, jeżeli dumping i spowodowana nim szkoda nie zostały wstępnie ustalone.

Z wyjątkiem szczególnych okoliczności, zobowiązania składa się nie później niż do końca okresu, w którym można składać oświadczenia na podstawie art. 20 ust. 5.

3. Składane zobowiązania nie muszą zostać zaakceptowane, jeżeli ich przyjęcie byłoby nierealistyczne, przykładowo gdy liczba rzeczywistych lub potencjalnych eksporterów jest zbyt duża lub ze względu na inne przyczyny, w tym wynikające z założeń polityki ogólnej. Zainteresowany eksporter może zostać poinformowany o powodach odrzucenia oferowanego przez niego zobowiązania i może być przyznane mu prawo do wyrażenia opinii w tej sprawie. Powody odrzucenia wyszczególnia się w ostatecznej decyzji.

4. Strony składające zobowiązanie przedstawiają także jego jawną wersję, tak aby strony postępowania mogły mieć do niego dostęp.

5. Jeżeli zobowiązania przyjęto, postępowanie zostaje zakończone. Komisja kończy postępowanie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

6. Jeżeli zobowiązania zostaną przyjęte, dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody zwykle zostaje dokończony. W takim przypadku, jeżeli stwierdzono brak dumpingu lub szkody, zobowiązanie automatycznie wygasa, z wyjątkiem przypadków, w których stwierdzenie takie jest w dużej mierze wynikiem istnienia zobowiązania. W takich wypadkach można wymagać kontynuacji zobowiązania przez uzasadniony okres.

W przypadku gdy dumping lub szkoda zostaną potwierdzone, zobowiązanie trwa nadal, zgodnie z jego warunkami i przepisami niniejszego rozporządzenia.

7. Na eksportera, którego zobowiązanie zostało przyjęte, Komisja nakłada obowiązek okresowego przekazywania informacji niezbędnych do spełnienia zobowiązania oraz do weryfikacji odpowiednich danych. Niezastosowanie się do tego wymogu stanowi naruszenie zobowiązania.

8. W przypadku przyjęcia zobowiązań od określonych eksporterów podczas postępowania, dla celów art. 11, uznaje się je za wchodzące w życie od daty zakończenia dochodzenia dla danego kraju wywozu.

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje wycofane odpowiednio w drodze decyzji Komisji albo rozporządzenia Komisji, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem przypadku, gdy eksporter ten wycofał zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się. Gdy Komisja postanawia wycofać zobowiązanie, informuje państwa członkowskie.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dowody *prima facie* naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od nalezycie uzasadnionego wniosku.

Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań.

10. Cło tymczasowe może zostać nałożone, stosownie do art. 7, w oparciu o najlepsze posiadane informacje, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia zobowiązania lub w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania, jeżeli postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, nie zostało zakończone.

Artykuł 9

Zakończenie bez wprowadzenia środków, nałożenie ceł ostatecznych

1. W przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Unii.

2. Jeżeli środki ochronne nie są konieczne, dochodzenie lub postępowanie zostaje zakończone. Komisja kończy dochodzenie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

3. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 5 ust. 9 szkodę uważa się co do zasady za nieznaczną, jeżeli dany przywóz jest mniejszy od wielkości określonych w art. 5 ust. 7. Postępowanie takie zostaje natychmiast zakończone w przypadku stwierdzenia, że margines dumpingu wynosi mniej niż 2 % wyrażone jako udział procentowy w cenie eksportowej, z zastrzeżeniem, iż w przypadku, gdy margines wynosi poniżej 2 %, w odniesieniu do indywidualnych eksporterów zostaje zakończone wyłącznie dochodzenie, przy czym są oni nadal są objęci postępowaniem i mogą zostać ponownie poddani dochodzeniu w ramach kolejnego przeglądu, przeprowadzonego dla danego kraju na podstawie art. 11.

4. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Unii wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Komisja nakłada ostateczne cło antydumpingowe zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. W przypadku obowiązywania cła tymczasowego Komisja wszczyną tę procedurę nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła.

Kwota cła antydumpingowego nie może przekraczać stwierdzonego marginesu dumpingu, lecz powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu Unii.

5. Cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku, w sposób niedyskryminujący, na przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę, z wyłączeniem przywozu towarów ze źródeł, z których zobowiązania na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały przyjęte.

W rozporządzeniu wprowadzającym środki antydumpingowe określa się cło dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne, dla danego państwa dokonującego dostaw. Dostawcy, którzy są prawnie odrębni od innych dostawców lub którzy są prawnie odrębni od państwa, mogą jednak być uznawani na potrzeby określenia cła za pojedynczy podmiot. Do celów stosowania niniejszego akapitu mogą być uwzględniane takie czynniki, jak istnienie powiązań strukturalnych lub korporacyjnych między dostawcami a państwem lub między dostawcami, kontrola lub znaczący wpływ ze strony państwa w odniesieniu do ustalania cen i produkcji, lub struktura gospodarcza państwa dokonującego dostaw.

6. W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres postępowania zgodnie z art. 17, cło antydumpingowe nakładane na przywóz dokonywany przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci tym postępowaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego w odniesieniu do stron ujętych w próbie, bez względu na to, czy normalna wartość dla tych stron została określona na podstawie art. 2 ust. 1–6 lub art. 2 ust. 7 lit. a).

Dla celów niniejszego ustępu Komisja pomija marginesy zerowe i *de minimis* oraz marginesy ustalone w warunkach określonych w art. 18.

Indywidualną stawkę cła stosuje się wobec przywozu dokonywanego przez każdego eksportera lub producenta, któremu przyznano indywidualne traktowanie, zgodnie z art. 17.

Artykuł 10

Moc wsteczna

1. Środki tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe stosuje się wyłącznie do produktów wprowadzonych do wolnego obrotu po wejściu w życie środka przyjętego na mocy odpowiednio art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 4, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy zastosowano cło tymczasowe i ostatecznie ustalono istnienie dumpingu oraz szkody, Komisja decyduje, bez względu na fakt, czy zostanie nałożone ostateczne cło antydumpingowe, jaka część cła tymczasowego powinna być ostatecznie pobrana.

Dla tego celu określenie „szkoda” nie obejmuje istotnego opóźnienia w powstawaniu przemysłu Unii ani zagrożenia istotną szkodą, chyba że zostanie stwierdzone, że w przypadku braku środków tymczasowych istotna szkoda byłaby powstała. W pozostałych przypadkach, obejmujących takie zagrożenie lub opóźnienie, wszelkie kwoty tymczasowe zostaną zwolnione, a cła ostateczne mogą zostać nałożone wyłącznie od daty ostatecznego ustalenia istnienia zagrożenia lub istotnego opóźnienia.

3. Jeżeli ostateczne cło antydumpingowe jest wyższe od cła tymczasowego, różnicy nie pobiera się. Jeżeli ostateczne cło jest niższe od cła tymczasowego, wysokość cła ustala się ponownie. Jeżeli ostateczne ustalenia są negatywne, cło tymczasowe nie jest potwierdzane.

4. Ostateczne cło antydumpingowe może zostać nałożone na produkty, które zostały wprowadzone do konsumpcji nie wcześniej niż 90 dni przed datą zastosowania środków tymczasowych, ale nie przed wszczęciem postępowania, pod warunkiem że:

a) przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5;

b) Komisja umożliwiła zainteresowanym importerom przedstawienie swych uwag;

- c) dany produkt w przeszłości stanowił przedmiot dumpingu w dłuższym okresie lub importer był świadomy albo powinien być świadomy dumpingu w zakresie jego rozmiarów i szkody, domniemanej bądź stwierdzonej; oraz
- d) poza rozmiarem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym postępowaniem przywóz nadal znacznie rośnie, co przy uwzględnieniu momentu, w którym ma on miejsce, jego wielkości i innych okoliczności może znacznie osłabić skutki ostatecznego cła antydumpingowego, które ma zostać wprowadzone.

5. W przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązania cło ostateczne może być pobrane od produktów wprowadzonych do wolnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz ten został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5 i takie wsteczne traktowanie nie dotyczy przywozu produktów dokonanej przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania.

Artykuł 11

Okres działania środka, przeglądy oraz zwroty ceł

1. Środek antydumpingowy pozostaje w mocy jedynie w okresie i w zakresie niezbędnym do przeciwdziałania dumpingowi, który powoduje szkodę.

2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Taki przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów unijnych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego przeglądu.

Przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się w przypadku, gdy wniosek o jego wszczęcie zawiera wystarczające dowody na to, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Prawdopodobieństwo takie można wykazać, np. dowodząc kontynuacji dumpingu i szkody lub dowodząc, że wyeliminowanie szkody w całości lub części wynika z istnienia środków, lub dowodząc, że sytuacja eksporterów lub warunki rynkowe mogą wskazywać na prawdopodobieństwo dalszego występowania szkodliwego dumpingu.

Podczas postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego ustępu eksporterom, importerom oraz przedstawicielom kraju wywozu i producentom unijnym zapewnia się możliwość odparcia zarzutów oraz rozszerzenia i skomentowania kwestii wyszczególnionych we wniosku o wszczęcie tego przeglądu, zaś wnioski formułuje się z uwzględnieniem wszystkich istotnych i należycie udokumentowanych dowodów na to, czy wyeliminowanie środków doprowadzi do kontynuacji bądź ponownego wystąpienia dumpingu i szkody.

Zawiadomienie w sprawie zbliżającego się wygaśnięcia środków publikuje się w odpowiednim terminie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w ostatnim roku stosowania środków określonych w niniejszym ustępie. Po zamieszczeniu tej publikacji producenci unijni mają prawo wystąpić z wnioskiem o wszczęcie przeglądu zgodnie z akapitem drugim, nie później niż trzy miesiące przed końcem pięcioletniego okresu. Zawiadomienie o faktycznym wygaśnięciu środków na mocy niniejszego akapitu również jest publikowane.

3. Potrzeba utrzymywania środków może również zostać objęta przeglądem w uzasadnionych przypadkach z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo pod warunkiem że upłynął co najmniej rok od wprowadzenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów unijnych, który to wniosek zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę przeprowadzenia przeglądu okresowego.

Przegląd okresowy wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyeliminowania dumpingu lub istnieje niewielkie prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody, jeżeli środki zostaną usunięte lub zmienione; albo zawiera dowody na to, że istniejące środki nie są lub przestały być wystarczające do przeciwdziałania dumpingowi powodującemu szkodę.

Prowadząc postępowanie na mocy przepisów niniejszego ustępu, Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie albo czy istniejące środki przynoszą zamierzone skutki w usuwaniu szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3. W ostatecznym stwierdzeniu tej kwestii uwzględnia się wszystkie istotne i należyte udokumentowane dowody.

4. Przegląd przeprowadza się także w celu ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu dla nowych eksporterów z kraju objętego środkami, którzy nie eksportowali produktu w okresie objętym dochodzeniem, rozpatrywanym na potrzeby wprowadzenia danych środków.

Przegląd wszczyna się w przypadku, gdy nowy eksporter lub producent potrafi wykazać, że nie jest powiązany z eksporterami ani producentami z kraju wywozu, którzy objęci są środkami antydumpingowymi dotyczącymi tego produktu, oraz że dokonał faktycznego wywozu do Unii po wymienionym wyżej okresie objętym postępowaniem, lub może wykazać, że przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości produktu do Unii.

Przegląd pod kątem nowego eksportera wszczyna się i prowadzi w trybie przyspieszonym po umożliwieniu producentom unijnym wyrażenia opinii. Rozporządzenie Komisji wszczynające przegląd uchyla obowiązujące cło dotyczące nowego eksportera, poprzez zmianę rozporządzenia nakładającego to cło oraz poddanie przywożonych towarów rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5, tak aby zapewnić, że w przypadku stwierdzenia na podstawie przeprowadzonego przeglądu, iż nowy eksporter wywoził towar po cenach dumpingowych, cło antydumpingowe będzie mogło zostać pobrane z mocą wsteczną od momentu wszczęcia przeglądu.

Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się w przypadku nałożenia ceł na mocy art. 9 ust. 6.

5. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu dochodzenia, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4.

Przeglądy prowadzone na podstawie ust. 2 i 3 przeprowadza się niezwłocznie i co do zasady kończy w terminie 12 miesięcy od dnia wszczęcia przeglądu. Przeglądy na podstawie ust. 2 i 3 kończą się bezwarunkowo w terminie 15 miesięcy od dnia wszczęcia.

Przeglądy na podstawie ust. 4 kończą się bezwarunkowo w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia.

Jeśli w tym samym postępowaniu wszczęto przegląd na podstawie ust. 2 w trakcie trwającego już przeglądu na podstawie ust. 3, wówczas przegląd na podstawie ust. 3 kończy się w tym samym terminie co przegląd na podstawie ust. 2.

W przypadku gdy postępowanie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapitach drugim, trzecim i czwartym, środki:

- wygasają w odniesieniu do dochodzeń na podstawie ust. 2,
- wygasają w przypadku dochodzeń prowadzonych na podstawie ust. 2 i 3 równolegle, kiedy w ramach tego samego postępowania wszczęto przegląd na podstawie ust. 2 w trakcie toczącego się już przeglądu na podstawie ust. 3 albo kiedy takie przeglądy wszczęto w tym samym czasie, albo
- nie ulegają zmianie w dochodzeniach na podstawie ust. 3 i 4.

Zawiadomienie o aktualnym wygaśnięciu lub utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest następnie publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

6. Przeglądy prowadzone na podstawie niniejszego artykułu wszczyna Komisja. O tym, czy wszczęć przegląd określony w ust. 2 niniejszego artykułu, decyduje Komisja zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2. Komisja informuje również państwa członkowskie, gdy przedsiębiorca lub państwo członkowskie wystąpili z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie przeglądu, o którym mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, a Komisja zakończyła analizę wniosku, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy zrewidować potrzebę dalszego stosowania środków.

W zależności od wyniku przeglądu, środki, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3, uchyla się lub utrzymuje na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu albo uchyla, utrzymuje lub zmienia na podstawie ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

W przypadku uchylecia środków dla indywidualnych eksporterów, a nie dla kraju jako całości, eksporterzy ci pozostają przedmiotem postępowania i mogą automatycznie zostać poddani ponownemu postępowaniu w każdym kolejnym przeglądzie prowadzonym dla tego kraju na podstawie niniejszego artykułu.

7. W przypadku gdy przegląd środków na podstawie ust. 3 toczy się pod koniec okresu ich stosowania określonego w ust. 2, taki przegląd obejmuje także okoliczności wymienione w ust. 2.

8. Niezależnie od przepisów ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu ceł antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. Wniosek jest składany za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do wolnego obrotu, w okresie sześciu miesięcy od daty ustalenia przez właściwe organy kwoty cła ostatecznego, które należy uiścić lub daty podjęcia ostatecznej decyzji o pobraniu kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują wniosek Komisji.

Wniosek o zwrot uważa się za należycie poparty dowodami, jeżeli zawiera on dokładne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu cła antydumpingowego i towarzyszy mu pełna dokumentacja celna dotycząca obliczenia i uiszczenia tej kwoty. Wniosek powinien także zawierać dowody wartości normalnych i cen eksportowych do Unii, stosowanych w reprezentatywnym okresie przez eksportera lub producenta objętego cłem. W przypadku gdy importer nie jest związany z danym eksporterem ani producentem i informacje te nie są natychmiast dostępne albo eksporter lub producent nie jest skłonny przekazać ich importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta stwierdzające, iż margines dumpingu został wyeliminowany lub zmniejszony, jak określono w niniejszym artykule, oraz że odpowiednie dowody potwierdzające zostaną przekazane do Komisji. W przypadku gdy dowody takie nie zostaną przekazane przez eksportera lub producenta w uzasadnionym terminie, wniosek zostaje odrzucony.

Komisja zdecyduje, czy i w jakim zakresie wniosek ten należy przyjąć, lub może także w dowolnym momencie podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, po czym informacje i ustalenia uzyskane w wyniku takiego przeglądu, prowadzonego zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do takich przeglądów są wykorzystane do ustalenia, czy i w jakim zakresie zwrot jest uzasadniony. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zakończy analizę wniosku.

Zwrot ceł następuje co do zasady w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 18 miesięcy od daty złożenia przez importera produktu objętego cłem antydumpingowym należycie popartego dowodami wniosku o zwrot ceł.

Kwotę zatwierzonego zwrotu państwo członkowskie wypłaca co do zasady w ciągu 90 dni od daty podjęcia wymienionej decyzji.

9. We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia.

10. W każdym dochodzeniu prowadzonym na podstawie niniejszego artykułu Komisja bada wiarygodność cen eksportowych zgodnie z art. 2. Jednakże w przypadku podjęcia decyzji o konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9, cenę tę oblicza się bez odjęcia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii.

Artykuł 12

Absorpcja

1. W przypadku gdy przemysł Unii lub dowolna inna zainteresowana strona przedstawi, co do zasady w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie środków, wystarczające informacje wskazujące, że po pierwotnym okresie objętym dochodzeniem, a przed wprowadzeniem środków lub w ich następstwie, ceny eksportowe zmniejszyły się lub nie nastąpiły żadne ruchy, albo nastąpiły niewystarczające ruchy cen odsprzedaży lub dalszych cen sprzedaży towaru przywożonego w Unii, Komisja może wznowić dochodzenie w celu ustalenia, czy środki wywierają wpływ na powyższe ceny. Gdy zainteresowana strona przedstawi dostateczne informacje uzasadniające wznowienie dochodzenia, a Komisja zakończy ich analizę, Komisja informuje państwa członkowskie.

Dochodzenie może zostać wznowione także z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego na warunkach określonych w akapicie pierwszym.

2. W trakcie wznowionego dochodzenia prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu eksporterom, importerom i producentom unijnym zapewnia się możliwość wyjaśnienia sytuacji odnośnie do cen odsprzedaży i dalszych cen sprzedaży. W przypadku stwierdzenia, że środki powinny być doprowadzić do zmian tych cen, w celu usunięcia szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3, ceny eksportowe zostaną ponownie oszacowane zgodnie z art. 2, a marginesy dumpingu ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały powtórnie oszacowane ceny eksportowe. W przypadku stwierdzenia, że brak zmian cen we Wspólnocie jest spowodowany spadkiem cen eksportowych, który poprzedzał lub nastąpił po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe. W przypadku stwierdzenia, że warunki art. 12 ust. 1 są spełnione wskutek spadku cen eksportowych, który nastąpił po pierwotnym postępowaniu oraz przed albo po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone tak, aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe.

3. W przypadku gdy dochodzenie wznowione na podstawie niniejszego artykułu wykaże wzrost dumpingu, Komisja może zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3, zmienić obowiązujące środki zgodnie z nowymi ustaleniami dotyczącymi cen eksportowych. Wysokość cła antidumpingowego nakładanego na podstawie niniejszego artykułu nie może przekroczyć dwukrotności kwoty cła nałożonego pierwotnie.

4. Odpowiednie przepisy art. 5 i 6 stosuje się do wznowionego dochodzenia prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu z zastrzeżeniem, iż takie wznowione dochodzenia prowadzi się niezwłocznie i co do zasady kończy się w ciągu sześciu miesięcy od daty jego wznowienia. W każdym przypadku wznowione dochodzenia kończą się w terminie dziewięciu miesięcy od dnia ich wznowienia.

W przypadku gdy wznowione dochodzenie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapicie pierwszym, środki nie ulegają zmianie. Zawiadomienie o utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Zarzucane zmiany wartości normalnej uwzględnia się na podstawie niniejszego artykułu wyłącznie w przypadkach, gdy pełne informacje na temat zweryfikowanych wartości normalnych, należyście udokumentowane, zostaną przedstawione Komisji w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia. W przypadku gdy dochodzenie obejmuje ponowną ocenę wartości normalnych, przywóz może podlegać rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 do czasu zakończenia tego postępowania.

Artykuł 13

Obejście środków

1. Cła antidumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak i niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone.

Cła antidumpingowe nieprzekraczające pozostałych ceł antidumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone.

Obejście ceł określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a Unią lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Unią, wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym celem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie trzecim, polegają między innymi na:

- a) nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że modyfikacja taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru;
- b) wysyłce towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich;
- c) reorganizowaniu przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Unii za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców;
- d) w okolicznościach wskazanych w ust. 2, montażu części poprzez ich składanie w Unii lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną w Unii lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:

- a) rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po lub tuż przed wszczęciem dochodzenia antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami; oraz
- b) części te stanowią 60 % lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25 % kosztów produkcji; oraz
- c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym poddanie przywozu rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądanie gwarancji. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zainteresowana strona lub państwo członkowskie wystąpiły z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie postępowania, a Komisja zakończyła jego analizę, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy wszcząć dochodzenie.

Dochodzenia prowadzone są przez Komisję. Komisji mogą towarzyszyć organy celne, a dochodzenia są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy.

W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzenie środków, rozszerzenia tego dokonuje Komisja zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia dochodzeń mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom w przypadku, gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień.

Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym dochodzenie rozporządzeniu Komisji.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Unią, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są wewnątrz Unii, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkiem.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji i pozostają w mocy w okresie i na warunkach w niej przewidzianych. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zakończy swoją analizę.

Z zastrzeżeniem spełnienia wymagań ustanowionych w art. 11 ust. 4, zwolnienia można przyznać także po zakończeniu dochodzenia prowadzącego do rozszerzenia środków.

Po upływie co najmniej roku od rozszerzenia środków oraz w przypadku złożenia wniosku lub możliwości złożenia wniosku o zwolnienie przez znaczącą liczbę stron Komisja może zadecydować o wszczęciu przeglądu rozszerzenia środka. Każdy taki przegląd jest prowadzony zgodnie z art. 11 ust. 5 mającym zastosowanie do przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3.

5. Przepisy niniejszego artykułu nie wyłączają zwykłego stosowania obowiązujących przepisów dotyczących cel.

Artykuł 14

Przepisy ogólne

1. Tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe nakłada się w drodze rozporządzenia, a pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła. Cła te pobiera się niezależnie od cel, podatków i innych opłat zwykle nakładanych na przywóz.

Żaden produkt nie może być objęty jednocześnie cłem antydumpingowym i wyrównawczym w celu eliminacji tych samych skutków powstałych z tytułu dumpingu lub subsydiowania wywozu.

2. Rozporządzenia nakładające tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe oraz rozporządzenia i decyzje dotyczące przyjęcia zobowiązania lub zakończenia postępowania lub innych czynności publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Takie rozporządzenia i decyzje zawierają w szczególności i przy należytej ochronie informacji poufnych nazwy eksporterów, jeżeli jest to możliwe, lub zaangażowanych państw, opis produktu oraz streszczenie stanu faktycznego i wniosków istotnych dla stwierdzenia dumpingu bądź szkody. W każdym przypadku znanym stronom zainteresowanym przesyła się egzemplarz rozporządzenia lub decyzji. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian, do przeglądów.

3. Przepisy szczególne, zwłaszcza dotyczące powszechnej definicji pojęcia pochodzenia, zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽¹⁾, mogą zostać przyjęte na potrzeby niniejszego rozporządzenia.

4. W interesie Unii środki wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą zostać zawieszona decyzją Komisji na okres dziewięciu miesięcy zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2. Komisja może zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przedłużyć zawieszenie na kolejny okres, nie dłuższy niż jeden rok.

Środki mogą zostać zawieszona wyłącznie w przypadku, gdy warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia nie powinna ponownie nastąpić szkoda, oraz z zastrzeżeniem, że przemysł Unii miał możliwość wyrażenia na ten temat opinii, która została uwzględniona. Środki mogą zostać wprowadzone ponownie w dowolnym terminie zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, jeżeli przyczyna zawieszenia ustała.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

5. Komisja, po poinformowaniu w odpowiednim czasie państw członkowskich, może polecić organom celnym podjęcie odpowiednich kroków w celu rejestrowania przywożonych towarów, tak aby środki mogły zostać zastosowane w odniesieniu do przywozu od daty rejestracji. Przywożone towary mogą zostać poddane rejestracji na wniosek przemysłu Unii, który zawiera dostateczne dowody uzasadniające takie działanie. Rejestracja zostaje wprowadzona rozporządzeniem, które określa cel tego działania oraz, gdy jest to właściwe, szacunkową kwotę opłat, które mogłyby być zapłacone w przeszłości. Okres obowiązkowej rejestracji nie może być dłuższy niż dziewięć miesięcy.
6. Państwa członkowskie każdego miesiąca składają sprawozdania Komisji na temat handlu produktami objętymi postępowaniem i środkami, a także na temat kwoty ceł pobranych na mocy niniejszego rozporządzenia.
7. Bez uszczerbku dla ust. 6, Komisja może w konkretnych przypadkach wnioskować do państw członkowskich o dostarczenie informacji koniecznych do skutecznego monitorowania stosowania środków. W tym zakresie stosuje się art. 6 ust. 3 i 4. Wszelkie dane dostarczone przez państwa członkowskie na podstawie tego artykułu objęte są przepisami art. 19 ust. 6.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 4.
5. Jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 stosuje się procedurę pisemną, by zdecydować o przyjęciu ostatecznych środków w myśl ust. 3 niniejszego artykułu lub by zdecydować o wszczęciu bądź braku wszczęcia przeglądu wygaśnięcia środków w myśl art. 11 ust. 6 niniejszego rozporządzenia, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub gdy wystąpi o to większość członków komitetu określona w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których komitet omawiał projekt środka, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to zwykła większość członków komitetu. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których komitet nie omawiał projektu środka, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to przynajmniej jedna czwarta członków komitetu.
6. Komitet może rozpatrywać wszelkie sprawy odnoszące się do stosowania niniejszego rozporządzenia, zgłaszane przez Komisję lub we wniosku przez państwo członkowskie. Państwa członkowskie mogą żądać informacji oraz wymieniać poglądy na forum komitetu lub w bezpośredniej relacji z Komisją.

Artykuł 16

Wizyty weryfikacyjne

1. Komisja, gdy uzna to za właściwe, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody. W przypadku braku właściwej i terminowej odpowiedzi Komisja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzeniu wizyty weryfikacyjnej.

2. Komisja może prowadzić dochodzenie w państwach trzecich, jeśli jest to konieczne i pod warunkiem że uzyska zgodę zainteresowanej firmy, zawiadomi przedstawicieli rządu danego kraju i rząd ten nie wyrazi sprzeciwu. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanej firmy Komisja przekazuje władzom kraju wywozu nazwy i adresy firm, które będą wizytowane, oraz uzgodnione terminy.
3. Zainteresowane firmy powiadamia się o charakterze informacji, które będą objęte weryfikacją podczas wizyty, oraz o innych informacjach, które muszą zostać przedstawione podczas takiej wizyty, co nie wyklucza możliwości żądania podczas weryfikacji, w świetle uzyskanych informacji, dalszych szczegółów.
4. Podczas dochodzenia prowadzonego na podstawie ust. 1, 2 i 3 Komisji towarzyszą urzędnicy tych państw członkowskich, które wyrażą takie życzenie.

Artykuł 17

Kontrola wyrywkowa

1. W przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.
2. Ostatecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie niniejszych przepisów o kontroli wyrywkowej, chociaż preferowany jest wybór próbki po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te dokonają zgłoszenia i udostępnią informacje w ciągu trzech tygodni od wszczęcia dochodzenia, w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnej próbki.
3. W przypadkach ograniczenia zakresu postępowania zgodnie z niniejszym artykułem oblicza się jednak indywidualne marginesy dumpingu dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo do próbki, a który przekaze niezbędne informacje w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem sytuacji, gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.
4. Jeżeli po podjęciu decyzji o kontroli wyrywkowej niektóre lub wszystkie wybrane strony nie podejmują współpracy, co może w znacznym stopniu wpłynąć na wynik postępowania, można wybrać nową próbkę.

Jednakże jeżeli współpraca nadal będzie w znacznym stopniu niepodjęmowana lub w przypadku braku czasu na wybór nowej próbki, stosuje się odpowiednie przepisy art. 18.

Artykuł 18

Brak współpracy

1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia dochodzenie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne.

W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne.

Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie elektronicznej nie oznacza braku współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że przekazanie odpowiedzi w wymaganej formie skutkowałoby dodatkowym, nieuzasadnionym obciążeniem lub dodatkowym, nieuzasadnionym kosztem.

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

4. Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, stronę je dostarczającą bezzwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń.

5. Jeżeli ustalenia, w tym dotyczące wartości normalnej, przyjęto w oparciu o przepisy ust. 1, łącznie z informacjami zawartymi we wniosku o wszczęcie postępowania, sprawdza się je, o ile to możliwe i z uwzględnieniem terminów postępowania, poprzez odniesienie do informacji pochodzących z innych dostępnych niezależnych źródeł, takich jak opublikowane cenniki, urzędowe statystyki dotyczące przywozu i deklaracje celne lub informacji uzyskanych od innych zainteresowanych stron podczas dochodzenia.

Takie informacje mogą zawierać istotne dane związane z rynkiem światowym lub z innymi reprezentatywnymi rynkami, gdy jest to właściwe.

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik dochodzenia może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałyby miejsce w przypadku pełnej współpracy.

Artykuł 19

Poufność

1. Wszelkie informacje będące z natury rzeczmi poufnymi (np. których ujawnienie stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną podmiotu konkurencyjnego lub miałyby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której osoba przekazująca informacje otrzymała te informacje) lub przekazywane z klauzulą poufności przez strony postępowania są, po wskazaniu uzasadnionych powodów, traktowane przez władze jako poufne.

2. Zainteresowane strony przekazujące informacje poufne zobowiązane są dostarczyć także ich jawne streszczenie. Streszczenia te powinny być na tyle szczegółowe, aby umożliwić zrozumienie istoty informacji poufnych. W wyjątkowych okolicznościach zainteresowane strony mogą powiadomić, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takich wyjątkowych okolicznościach musi zostać dostarczone oświadczenie określające powody, dla których nie jest możliwe przedstawienie takiego streszczenia.

3. W przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji. Wniosków o objęcie klauzulą poufności nie można odrzucać w sposób arbitralny.

4. Niniejszy artykuł nie wyklucza możliwości ujawniania informacji ogólnych przez organy Unii, w szczególności powodów decyzji podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, ani ujawniania dowodów, na których opierają się organy Unii, w zakresie niezbędnym do uzasadnienia tych powodów w postępowaniu sądowym. Przy ujawnianiu należy uwzględnić uzasadniony interes zainteresowanych stron, w tym zachowanie poufności względem ich tajemnic handlowych.

5. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie mogą ujawniać żadnych informacji uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w stosunku do których osoba przekazująca wnioskowała o poufność, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby. Wymiana informacji między Komisją a państwami członkowskimi lub dokumenty wewnętrzne przygotowane przez organy Unii lub jej państwa członkowskie nie są ujawniane, z wyjątkiem przypadku, gdy niniejsze rozporządzenie wyraźnie to przewiduje.

6. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano.

Przepis ten nie wyklucza wykorzystania informacji uzyskanych w kontekście jednego dochodzenia na potrzeby wszczęcia innego dochodzenia w ramach tego samego postępowania w odniesieniu do przedmiotowego towaru.

Artykuł 20

Ustalenia postępowania

1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których wprowadzono środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie dochodzenia lub postępowania bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

3. Wnioski o przekazanie ustaleń ostatecznych, o których mowa w ust. 2, sporządza się w formie pisemnej i doręcza Komisji, w przypadku nałożenia cła tymczasowego, nie później niż w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu tego cła. Jeżeli cło tymczasowe nie zostało nałożone, stronom umożliwia się wystąpienie z wnioskiem o przekazanie ustaleń ostatecznych w terminie określonym przez Komisję.

4. Ostateczne ujawnienia należy składać w formie pisemnej. Sporządza się je z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych, tak szybko, jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed wszczęciem procedur określonych w art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie ujawnić niektórych faktów lub okoliczności w danym terminie, robi to niezwłocznie po jego upływie.

Ujawnienie nie przesądza o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

5. Oświadczenia złożone po dokonaniu ostatecznego ujawnienia uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytych uwzględnieniu pilnego charakteru sprawy. Wyznaczony termin może być krótszy, jeżeli konieczne jest dokonanie dodatkowego ostatecznego ujawnienia.

Artykuł 21

Interes Unii

1. Ustalenie, czy interes Unii wymaga interwencji, opiera się na ocenie różnych interesów rozpatrywanych łącznie, w tym interesu przemysłu krajowego, użytkowników i konsumentów. Ustalenia na podstawie niniejszego artykułu dokonuje się wyłącznie w przypadku, gdy wszystkim stronom umożliwiono wyrażenie poglądów na podstawie ust. 2. Dokonując takiej oceny, szczególną uwagę zwraca się na potrzebę eliminacji skutków szkodliwego dumpingu zakłócającego handel oraz na przywrócenie efektywnej konkurencji. Środków ustalonych na skutek stwierdzonego dumpingu i szkody można nie stosować w przypadku, gdy organy Unii mogą jednoznacznie uznać w oparciu o przedstawione informacje, że zastosowanie takich środków nie leży w interesie Unii.

2. W celu zapewnienia solidnej podstawy, w oparciu o którą organy będą mogły uwzględnić wszystkie uwagi i informacje przy podejmowaniu decyzji, czy nakładanie środków leży w interesie Unii, wnioskodawcy, importerzy i ich reprezentatywne stowarzyszenia, reprezentatywne organizacje użytkowników i konsumentów mogą w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia antydumpingowego zgłosić się do postępowania i dostarczać Komisji informacje. Informacje te lub ich streszczenia udostępnia się innym stronom określonym w niniejszym artykule i one są uprawnione do udzielenia na nie odpowiedzi.

3. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie posiedzenia wyjaśniającego. Wnioski takie rozpatruje się pozytywnie, jeżeli zostały one złożone w terminach określonych w ust. 2 i jeśli określają powody, w odniesieniu do interesu Unii, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.
4. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą przedstawić uwagi na temat zastosowania wszelkich ceł tymczasowych. Takie uwagi należy dostarczyć w ciągu 25 dni od daty wprowadzenia tych środków, jeżeli mają zostać uwzględnione; uwagi lub ich odpowiednie streszczenia udostępnia się innym stronom, które mają prawo się do nich odnieść.
5. Komisja bada odpowiednio przekazane informacje oraz określa, do jakiego stopnia są one reprezentatywne, a wyniki tej analizy wraz z ich oceną przekazuje komitetowi, o którym mowa w art. 15, jako część projektu środka przedstawianego zgodnie z art. 9. Poglądy wyrażone na forum komitetu Komisja uwzględnia na zasadach określonych w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011.
6. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o udostępnienie faktów i ustaleń, w oparciu o które mają zostać podjęte ostateczne decyzje. Informacje te udostępnia się w możliwym zakresie, bez uszczerbku dla dalszych decyzji podejmowanych przez Komisję.
7. Informacje są brane pod uwagę wyłącznie w przypadku, gdy towarzyszą im dowody potwierdzające ich prawdziwość.

Artykuł 22

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza stosowania:

- a) szczególnych zasad przewidzianych w umowach między Unią a krajami trzecimi;
- b) rozporządzeń Unii w sektorze rolnym oraz rozporządzeń Rady (WE) nr 1667/2006 ⁽¹⁾, (WE) nr 614/2009 ⁽²⁾ i (WE) nr 1216/2009 ⁽³⁾. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia te rozporządzenia i jest stosowane w drodze odstępstwa od wszelkich przepisów w nich zawartych, które wykluczają stosowanie ceł antydumpingowych;
- c) specjalnych środków, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne ze zobowiązaniami wynikającymi z Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r.

Artykuł 23

Sprawozdanie

1. Z poszanowaniem zasad ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 19 Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie roczne na temat stosowania i wykonywania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu ujmuje informacje o stosowaniu środków tymczasowych i ostatecznych, o zakończeniu postępowań bez wprowadzania środków, ponownych postępowań, przeglądów i wizyt weryfikacyjnych oraz o działalności różnych organów odpowiedzialnych za monitorowanie wykonywania niniejszego rozporządzenia i wypełniania wynikających z niego obowiązków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1667/2006 z dnia 7 listopada 2006 r. w sprawie glukozy i laktozy (Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 614/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka (Dz.U. L 181 z 14.7.2009, s. 8).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 10).

2. W ciągu miesiąca od przedstawienia sprawozdania przez Komisję Parlament Europejski może zaprosić Komisję na specjalnie zwołane posiedzenie swojej przedmiotowo właściwej komisji, aby Komisja przedstawiła i wyjaśniła wszelkie kwestie związane z wykonywaniem niniejszego rozporządzenia.
3. Komisja podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej nie później niż sześć miesięcy od daty jego przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 24

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 25

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 8 czerwca 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A.G. KOENDERS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I WYKAZ JEGO KOLEJNYCH ZMIAN

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009

(Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2012

(Dz.U. L 237 z 3.9.2012, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012

(Dz.U. L 344 z 14.12.2012, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014

Tylko pkt 22 załącznika

(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 1–4	art. 1–4
art. 5 ust. 1–9	art. 5 ust. 1–9
art. 5 ust. 10 zdanie pierwsze	art. 5 ust. 10 akapit pierwszy
art. 5 ust. 10 zdanie drugie i trzecie	art. 5 ust. 10 akapit drugi
art. 5 ust. 11 i 12	art. 5 ust. 11 i 12
art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie	art. 6 ust. 1 akapit pierwszy
art. 6 ust. 1 zdanie trzecie	art. 6 ust. 1 akapit drugi
art. 6 ust. 1 zdanie czwarte	art. 6 ust. 1 akapit trzeci
art. 6 ust. 2	art. 6 ust. 2
art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 3 akapit pierwszy
art. 6 ust. 3 zdanie drugie	art. 6 ust. 3 akapit drugi
art. 6 ust. 3 zdanie trzecie	art. 6 ust. 3 akapit trzeci
art. 6 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 4 akapit pierwszy
art. 6 ust. 4 zdanie drugie	art. 6 ust. 4 akapit drugi
art. 6 ust. 4 zdanie trzecie	art. 6 ust. 4 akapit trzeci
art. 6 ust. 5	art. 6 ust. 5
art. 6 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 6 akapit pierwszy
art. 6 ust. 6 zdanie drugie	art. 6 ust. 6 akapit drugi
art. 6 ust. 6 zdanie trzecie	art. 6 ust. 6 akapit trzeci
art. 6 ust. 6 zdanie czwarte	art. 6 ust. 6 akapit czwarty
art. 6 ust. 7 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 7 akapit pierwszy
art. 6 ust. 7 zdanie drugie	art. 6 ust. 7 akapit drugi
art. 6 ust. 8 i 9	art. 6 ust. 8 i 9
art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 7 ust. 1 akapit pierwszy
art. 7 ust. 1 zdanie drugie	art. 7 ust. 1 akapit drugi
art. 7 ust. 2–5	art. 7 ust. 2–5
art. 7 ust. 7	art. 7 ust. 6
art. 8 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 8 ust. 1 akapit pierwszy
art. 8 ust. 1 zdanie drugie	art. 8 ust. 1 akapit drugi
art. 8 ust. 1 zdanie trzecie	art. 8 ust. 1 akapit trzeci
art. 8 ust. 2 zdanie pierwsze i drugie	art. 8 ust. 2 akapit pierwszy
art. 8 ust. 2 zdanie trzecie i czwarte	art. 8 ust. 2 akapit drugi
art. 8 ust. 2 zdanie piąte	art. 8 ust. 2 akapit trzeci

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 8 ust. 3, 4 i 5	art. 8 ust. 3, 4 i 5
art. 8 ust. 6 zdanie pierwsze i drugie	art. 8 ust. 6 akapit pierwszy
art. 8 ust. 6 zdanie trzecie	art. 8 ust. 6 akapit drugi
art. 8 ust. 7 i 8	art. 8 ust. 7 i 8
art. 8 ust. 9 akapit pierwszy	art. 8 ust. 9 akapit pierwszy
art. 8 ust. 9 akapit pierwszy zdanie pierwsze i drugie	art. 8 ust. 9 akapit drugi
art. 8 ust. 9 akapit pierwszy zdanie trzecie	art. 8 ust. 9 akapit trzeci
art. 8 ust. 10	art. 8 ust. 10
art. 9 ust. 1, 2 i 3	art. 9 ust. 1, 2 i 3
art. 9 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 9 ust. 4 akapit pierwszy
art. 9 ust. 4 zdanie drugie	art. 9 ust. 4 akapit drugi
art. 9 ust. 5	art. 9 ust. 5
art. 9 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 9 ust. 6 akapit pierwszy
art. 9 ust. 6 zdanie drugie	art. 9 ust. 6 akapit drugi
art. 9 ust. 6 zdanie trzecie	art. 9 ust. 6 akapit trzeci
art. 10 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 10 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 10 ust. 2 akapit pierwszy
art. 10 ust. 2 zdanie drugie i trzecie	art. 10 ust. 2 akapit drugi
art. 10 ust. 3	art. 10 ust. 3
art. 10 ust. 4 wyrażenie wprowadzające	art. 10 ust. 4 wyrażenie wprowadzające oraz lit. a) i b)
art. 10 ust. 4 lit. a)	art. 10 ust. 4 lit. c)
art. 10 ust. 4 lit. b)	art. 10 ust. 4 lit. d)
art. 10 ust. 5	art. 10 ust. 5
art. 11 ust. 1–4	art. 11 ust. 1–4
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 11 ust. 5 akapit pierwszy
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie drugie i trzecie	art. 11 ust. 5 akapit drugi
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie czwarte	art. 11 ust. 5 akapit trzeci
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie piąte	art. 11 ust. 5 akapit czwarty
art. 11 ust. 5 akapit drugi	art. 11 ust. 5 akapit piąty
art. 11 ust. 5 akapit trzeci	art. 11 ust. 5 akapit szósty
art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	art. 11 ust. 6 akapit pierwszy
art. 11 ust. 6 zdanie czwarte	art. 11 ust. 6 akapit drugi
art. 11 ust. 6 zdanie piąte	art. 11 ust. 6 akapit trzeci
art. 11 ust. 7	art. 11 ust. 7

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 11 ust. 8 akapit pierwszy, drugi i trzeci	art. 11 ust. 8 akapit pierwszy, drugi i trzeci
art. 11 ust. 8 akapit czwarty, zdanie pierwsze i drugie	art. 11 ust. 8 akapit czwarty
art. 11 ust. 8 akapit czwarty, zdanie trzecie	art. 11 ust. 8 akapit piąty
art. 11 ust. 8 akapit czwarty, zdanie czwarte	art. 11 ust. 8 akapit szósty
art. 11 ust. 9 i 10	art. 11 ust. 9 i 10
art. 12	art. 12
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie pierwsze	art. 13 ust. 1 akapit pierwszy
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie drugie	art. 13 ust. 1 akapit drugi
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie trzecie	art. 13 ust. 1 akapit trzeci
art. 13 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 1 akapit czwarty
art. 13 ust. 2 i 3	art. 13 ust. 2 i 3
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie pierwsze	art. 13 ust. 4 akapit pierwszy
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie drugie	art. 13 ust. 4 akapit drugi
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie trzecie	art. 13 ust. 4 akapit trzeci
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie czwarte	art. 13 ust. 4 akapit czwarty
art. 13 ust. 4 akapit drugi	art. 13 ust. 4 akapit piąty
art. 13 ust. 4 akapit trzeci	art. 13 ust. 4 akapit szósty
art. 13 ust. 4 akapit czwarty	art. 13 ust. 4 akapit siódmy
art. 13 ust. 5	art. 13 ust. 5
art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie	art. 14 ust. 1 akapit pierwszy
art. 14 ust. 1 zdanie trzecie	art. 14 ust. 1 akapit drugi
art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy
art. 14 ust. 2 zdanie drugie, trzecie i czwarte	art. 14 ust. 2 akapit drugi
art. 14 ust. 3	art. 14 ust. 3
art. 14 ust. 4 zdanie pierwsze i drugie	art. 14 ust. 4 akapit pierwszy
art. 14 ust. 4 zdanie trzecie i czwarte	art. 14 ust. 4 akapit drugi
art. 14 ust. 5, 6 i 7	art. 14 ust. 5, 6 i 7
art. 15 i 16	art. 15 i 16
art. 17 ust. 1, 2 i 3	art. 17 ust. 1, 2 i 3
art. 17 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 17 ust. 4 akapit pierwszy
art. 17 ust. 4 zdanie drugie	art. 17 ust. 4 akapit drugi
art. 18 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 18 ust. 1 akapit pierwszy
art. 18 ust. 1 zdanie drugie	art. 18 ust. 1 akapit drugi
art. 18 ust. 1 zdanie trzecie	art. 18 ust. 1 akapit trzeci

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 18 ust. 2–6	art. 18 ust. 2–6
art. 19 ust. 1–5	art. 19 ust. 1–5
art. 19 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 19 ust. 6 akapit pierwszy
art. 19 ust. 6 zdanie drugie	art. 19 ust. 6 akapit drugi
art. 20 ust. 1, 2 i 3	art. 20 ust. 1, 2 i 3
art. 20 ust. 4 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	art. 20 ust. 4 akapit pierwszy
art. 20 ust. 4 zdanie czwarte	art. 20 ust. 4 akapit drugi
art. 20 ust. 5	art. 20 ust. 5
art. 21 i 22	art. 21 i 22
art. 22a	art. 23
art. 23	art. 24
art. 24	art. 25
załącznik I	—
załącznik II	—
—	załącznik I
—	załącznik II

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/1037**z dnia 8 czerwca 2016 r.****w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej****(tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 ⁽³⁾ zostało znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednoczyć.
- (2) Załącznik 1 A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (zwanego dalej „Porozumieniem WTO”), zawiera między innymi Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (zwany dalej „GATT z 1994 r.”), Porozumienie w sprawie rolnictwa (zwane dalej „Porozumieniem w sprawie rolnictwa”), Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. oraz Porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (zwane dalej „Porozumieniem w sprawie subsydiów”).
- (3) W celu zapewnienia prawidłowego i przejrzystego stosowania zasad Porozumienia w sprawie subsydiów należy, w możliwie najszerszym zakresie, przenieść jego język do prawodawstwa Unii.
- (4) Ponadto właściwe jest szczegółowe wyjaśnienie, kiedy subsydlum należy uznać za istniejące, zgodnie z jakimi przepisami będzie stanowić podstawę środków wyrównawczych (w szczególności, czy subsydlum zostało udzielone na szczególnych zasadach) oraz jakie kryteria należy stosować do wyliczenia kwoty subsydiów stanowiącego podstawę środków wyrównawczych.
- (5) Określając istnienie subsydiów, należy wykazać wkład finansowy rządu bądź organu publicznego na terytorium kraju bądź też wsparcie w jakiejś formie dochodu bądź ceny w rozumieniu art. XVI GATT z 1994 r. oraz że w ten sposób zostało przyznane świadczenie przedsiębiorstwu przyjmującemu.
- (6) W zakresie kalkulacji świadczenia na rzecz odbiorcy, w przypadku gdy wskaźnik rynkowy nie istnieje w danym kraju, wskaźnik powinien być ustalony poprzez dostosowanie warunków istniejących w danym kraju na podstawie istniejących czynników dostępnych w tym kraju. Gdy to nie ma zastosowania, ponieważ, między innymi, takie ceny lub koszty nie istnieją lub są nierealne, wówczas właściwy wskaźnik powinien zostać ustalony poprzez zastosowanie warunków istniejących na innych rynkach.
- (7) Pożądanym jest ustanowienie jasnych i szczegółowych wytycznych dotyczących czynników, które mogą być istotne dla stwierdzenia, czy subsydiowanie przywozu spowodowało istotne szkody lub może spowodować szkody. Wykazując, że ilość i poziom cen przywożonych towarów są przyczyną szkody poniesionej przez przemysł Unii, należy zwrócić uwagę na wpływ innych czynników, w szczególności warunków rynkowych występujących w Unii.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (Dz.U. C 230 z 14.7.2015, s. 129).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2016 r. dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 30 maja 2016 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik V.

- (8) Zalecane jest zdefiniowanie terminu „przemysł Unii” oraz ewentualne wykluczenie stron związanych z wywozem z takiego przemysłu oraz zdefiniowanie terminu „związany”. Konieczne jest również wprowadzenie przepisu o nałożeniu cła wyrównawczego na rzecz producentów w regionie Unii oraz ustanowienie wytycznych w zakresie definicji takiego regionu.
- (9) Konieczne jest określenie strony, która może wnieść skargę dotyczącą ceł wyrównawczych, oraz zakresu, w jakim powinna być ona poparta przez przemysł Unii, a także informacji na temat subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, szkody oraz związku przyczynowego, jakie taka skarga powinna zawierać. Jest również celowe określenie procedur odrzucenia skarg lub wszczęcia postępowania.
- (10) Konieczne jest określenie sposobu powiadamiania zainteresowanych stron o kwestiach wymaganych przez organy. Zainteresowane strony powinny mieć możliwość przedstawienia odpowiednich dowodów oraz obrony własnych interesów. Pożądane jest również jasne określenie zasad i procedur, jakie należy stosować w trakcie dochodzenia, w szczególności zasad, zgodnie z którymi zainteresowane strony ujawniają się, prezentują swoje opinie i przedstawiają informacje w określonym terminie, jeżeli takie opinie i informacje mają zostać uwzględnione. Słuszne jest również określenie warunków dostępu do informacji oraz odnoszenia się przez zainteresowane strony do informacji przedstawionych przez inne zainteresowane strony. Ponadto państwa członkowskie oraz Komisja powinny współpracować w gromadzeniu informacji.
- (11) Konieczne jest określenie warunków nakładania ceł tymczasowych, w tym warunków, na jakich cła tymczasowe mogą być nałożone nie wcześniej niż 60 dni przed wszczęciem postępowania i nie później niż dziewięć miesięcy po tym terminie. Komisja może nałożyć takie cła tylko na okres czterech miesięcy.
- (12) Konieczne jest określenie procedur akceptacji zobowiązań eliminujących lub kompensujących subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych oraz szkodę zamiast nakładania ceł tymczasowych lub ostatecznych. Słuszne jest również określenie konsekwencji naruszenia lub wycofania się z zobowiązań oraz że możliwe jest nałożenie ceł tymczasowych w sytuacji podejrzenia naruszenia lub w razie konieczności przeprowadzenia dalszego dochodzenia w celu uzupełnienia ustaleń. Akceptując zobowiązania, należy zwracać uwagę, aby proponowane zobowiązania oraz ich egzekwowanie nie prowadziły do zachowań antykonkurencyjnych.
- (13) Stosowne jest umożliwienie dokonania wycofania zobowiązania i nałożenia cła w jednym akcie prawnym. Konieczne jest także zapewnienie, aby procedura wycofania kończyła się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak w żadnym przypadku w terminie dłuższym niż dziewięć miesięcy, aby zapewnić prawidłową egzekucję obowiązujących środków.
- (14) Konieczne jest wprowadzenie przepisu stanowiącego, że zakończenie spraw, bez względu na przyjęcie bądź nie środków ostatecznych, powinno nastąpić zazwyczaj w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 13 miesięcy od wszczęcia dochodzenia.
- (15) Dochodzenia bądź postępowania powinny zostać zakończone, w przypadku gdy kwota subsydiów jest minimalna lub jeżeli, szczególnie w przypadku towarów przywożonych z krajów rozwijających się, ilość subsydiowanych towarów lub szkoda jest nieistotna, a okoliczności te powinny zostać określone. W przypadku zastosowania środków trzeba zapewnić zakończenie postępowania oraz ustalić, że środki powinny być mniejsze niż kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, jeżeli ta mniejsza kwota usunie szkodę; należy także określić metodę wyliczenia poziomu środków w przypadkach ustalania wzorca.
- (16) Konieczne jest zapewnienie działającego z mocą wsteczną poboru ceł tymczasowych, jeżeli uznane zostanie to za właściwe, oraz określenie okoliczności, które mogą uruchomić z mocą wsteczną stosowanie ceł w celu uniknięcia podważenia środków ostatecznych, które mają być zastosowane. Należy ponadto zapewnić, by cła mogły być stosowane z mocą wsteczną w przypadku naruszenia bądź wycofania się z zobowiązań.
- (17) Konieczne jest zapewnienie, by środki ulegały przedawnieniu po okresie pięciu lat, o ile przegląd nie wykaże, że należy je utrzymać. Konieczne jest również zapewnienie, w przypadkach dostarczenia wystarczających dowodów o zmienionych okolicznościach, przeglądów tymczasowych lub dochodzenia mających na celu określenie, czy gwarantowany jest zwrot ceł wyrównawczych.
- (18) Nawet jeżeli Porozumienie w sprawie subsydiów nie zawiera przepisów dotyczących obejścia środków wyrównawczych, istnieje możliwość takiego obejścia, podobnego, lecz nie identycznego z obejściem środków antydumpingowych. Słuszne jest więc ustanowienie w niniejszym rozporządzeniu przepisu zakazującego obchodzenie środków.

- (19) Požadane jest wyjaśnienie, jakie strony mają prawo wnioskowania o wszczęcie dochodzeń dotyczących obejścia środków.
- (20) Požadane jest także wyjaśnienie, jakie praktyki stanowią obejście przyjętych środków. Praktyki obchodzenia środków mogą mieć miejsce zarówno wewnątrz Unii, jak i poza nią. W konsekwencji konieczne jest zapewnienie, aby zwolnienia z rozszerzonych ceł, które mogą być przyznane importerom, mogły także być przyznawane eksporterom, wówczas gdy cła zostają rozszerzone w celu odniesienia się do obejścia środków mającego miejsce poza Unią.
- (21) Wskazane jest zezwolenie na zawieszenie środków wyrównawczych w przypadku tymczasowej zmiany warunków rynkowych, która sprawia, że dalsze stosowanie tych środków jest czasowo niewłaściwe.
- (22) Konieczne jest zapewnienie, by przywożone towary objęte dochodzeniem były przedmiotem rejestracji w momencie przywozu, aby umożliwić zastosowanie środków przeciwko takiemu przywozowi towarów.
- (23) Aby zapewnić prawidłowe stosowanie środków, konieczne jest, aby państwa członkowskie monitorowały i składały sprawozdanie Komisji na temat przywozu produktów podlegających dochodzeniu lub zastosowaniu środków, a także kwot pobranych ceł zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Konieczne jest również zapewnienie Komisji możliwości wnioskowania do państwa członkowskiego o dostarczenie, z zastrzeżeniem zasad zachowania poufności, informacji w celu wykorzystania ich do monitorowania zobowiązań cenowych oraz weryfikowania poziomu skuteczności obowiązujących środków.
- (24) Wskazane jest zapewnienie wizyt kontrolnych mających na celu sprawdzenie dostarczonych informacji na temat subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych bądź szkód, przy czym takie wizyty powinny być uzależnione od właściwych odpowiedzi na otrzymane kwestionariusze.
- (25) Niezbędne jest zapewnienie ustalania wzorca w przypadku dużej liczby stron bądź transakcji w celu umożliwienia zakończenia dochodzenia w wyznaczonym terminie.
- (26) Konieczne jest zapewnienie, w przypadku gdy strony nie współpracują ze sobą w sposób zadowalający, wykorzystania innych informacji do dokonania ustaleń oraz wykorzystania mniej korzystnych informacji niż w przypadku, gdyby strony ze sobą współpracowały.
- (27) Należy wprowadzić przepis o takim traktowaniu poufnych informacji, aby tajemnice handlowe oraz tajemnice publiczne nie były ujawniane.
- (28) Niezbędne jest wprowadzenie przepisów o należyтым ujawnianiu istotnych faktów i okoliczności stronom, które kwalifikują się do takiego traktowania, oraz, aby ujawnianie takie uwzględniało proces podejmowania decyzji w Unii, w okresie umożliwiającym stronom obronę ich interesów.
- (29) Rozsądne jest stworzenie systemu administracyjnego, w ramach którego można przedstawiać argumenty, czy środki są w interesie Unii, w tym w interesie konsumentów, oraz określać terminy, w których informacje takie można przedstawiać łącznie z prawem ujawniania zainteresowanych stron.
- (30) Stosując zasady Porozumienia w sprawie subsydiów, istotne jest, w celu utrzymania równowagi praw i obowiązków, określonych w tym Porozumieniu, aby Unia uwzględniała ich interpretację przez głównych partnerów handlowych Unii, zgodnie z ustawodawstwem lub ustaloną praktyką.
- (31) Wykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga jednolitych warunków przyjmowania ceł tymczasowych i ostatecznych oraz zamykania dochodzeń bez nałożenia środków. Środki te Komisja powinna przyjmować zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (32) W przypadku przyjmowania środków tymczasowych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki takich środków i ich logiczną kolejność względem przyjmowania środków ostatecznych. Ze względu na skutek takich środków w porównaniu ze środkami ostatecznymi procedurę tę należy również stosować do akceptowania zobowiązań, do wszczynania i braku wszczęcia przeglądów w przypadku wygaśnięcia środków, do zawieszania środków, do przedłużania terminu zawieszenia środków oraz do ponownego wprowadzania środków. Jeżeli opóźnienie we wprowadzaniu środków spowodowałoby trudną do naprawienia szkodę, należy zezwolić Komisji na przyjęcie tymczasowych środków mających natychmiastowe zastosowanie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zasady

1. Cło wyrównawcze może zostać nałożone w celu skompensowania wszelkich przyznaných subsydiów, bezpośrednio bądź pośrednio, dla wytworzenia, produkcji, wywozu lub przywozu dowolnego produktu, którego dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii powoduje szkodę.
2. Niezależnie od ust. 1, w przypadku gdy produkty nie są bezpośrednio przywożone do Unii z kraju pochodzenia, lecz wywożone do Unii z kraju pośredniczącego, stosuje się w pełni przepisy niniejszego rozporządzenia, a transakcja bądź transakcje, tam gdzie to stosowne, są uznane za przeprowadzone między krajem pochodzenia a Unią.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) produkt uważany jest za subsydiowany, jeżeli korzysta z subsydium podlegającego środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 i 4. Subsydium takie może być przyznane przez władze publiczne kraju pochodzenia przywożonego produktu lub przez władze publiczne kraju pośredniczącego, z którego produkt jest wywożony do Unii, zwanego do celów niniejszego rozporządzenia „krajem wywozu”;
- b) „władza publiczna” oznacza każdy organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu;
- c) „podobny produkt” oznacza produkt, który jest identyczny, to jest produkt przypominający pod wszystkimi względami rozpatrywany produkt lub, w przypadku braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod wszystkimi względami, ale ma właściwości, które w dużej mierze przypominają właściwości rozpatrywanego produktu;
- d) „szkoda”, o ile nie określono inaczej, oznacza istotną szkodę majątkową dla przemysłu Unii, zagrożenie wyrządzenia szkody majątkowej dla przemysłu Unii lub istotne opóźnienie w stworzeniu takiego przemysłu i jest interpretowana zgodnie z przepisami art. 8.

Artykuł 3

Definicja subsydium

Uważa się, że subsydium istnieje, jeżeli:

- 1) a) władze publiczne kraju pochodzenia lub wywozu wniosły wkład finansowy, to znaczy, gdy:
 - (i) praktyka władz publicznych zakłada bezpośrednie przekazanie środków finansowych (na przykład dotacje, pożyczki, dopłaty do kapitału własnego), potencjalne bezpośrednie transfery środków finansowych lub zobowiązań (na przykład gwarancje pożyczek);

- (ii) należny dochód władz publicznych normalnie pobierany zostaje utracony lub niepobrany (na przykład bodźce finansowe w rodzaju ulg podatkowych). W tym zakresie zwolnienie wywożonych produktów z ceł lub podatków, którymi objęty jest podobny produkt przeznaczony do krajowej konsumpcji, lub umorzenie takich ceł lub podatków w kwotach nieprzekraczających tych, które zostały naliczone, nie jest traktowany jako subsydium, pod warunkiem że takie zwolnienie jest przyznawane zgodnie z przepisami załączników I, II i III;
 - (iii) władze publiczne zapewniają towary i usługi inne niż ogólna infrastruktura bądź też nabywają towary;
 - (iv) władze publiczne:
 - dokonują płatności na rzecz mechanizmu finansującego, lub
 - powierzają lub wyznaczają prywatnej jednostce wykonywanie jednej lub wielu rodzajów funkcji określonych w ppkt (i), (ii) oraz (iii), które zazwyczaj są przyznane władzy publicznej, a praktyka nie różni się pod żadnym względem od praktyk zazwyczaj stosowanych przez władzę publiczną;
- lub
- b) ma miejsce jakakolwiek forma wsparcia w zakresie dochodów lub cen w rozumieniu art. XVI GATT z 1994 r.; oraz
- 2) w ten sposób zostaje przyznane świadczenie.

Artykuł 4

Subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych

1. Subsydia podlegają środkom wyrównawczym wyłącznie, jeżeli są to subsydia szczególne określone w ust. 2, 3 i 4.
2. W celu ustalenia, czy subsydia są szczególne dla przedsiębiorstwa, przemysłu bądź grupy przedsiębiorstw lub gałęzi przemysłu (zwanych dalej „niektórymi przedsiębiorstwami”) w ramach jurysdykcji organu udzielającego subsydium, stosuje się następujące zasady:
 - a) jeżeli organ udzielający subsydium lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ udzielający subsydium, wyraźnie ogranicza dostęp do subsydiów niektórym przedsiębiorstwom, subsydium takie jest szczególne;
 - b) jeżeli organ udzielający subsydium lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ udzielający subsydium, określa obiektywne kryteria lub warunki regulujące uprawnienie do otrzymania subsydium i jego kwotę, szczególność nie występuje, pod warunkiem że uprawnienie jest automatyczne, zaś kryteria i warunki są ściśle przestrzegane;
 - c) jeżeli, bez względu na brak szczególności wynikającej ze stosowania zasad ustanowionych w lit. a) i b), istnieją powody, aby sądzić, że subsydium może być faktycznie szczególne, można rozważać inne czynniki. Czynniki takimi są: korzystanie z programu subsydiów przez ograniczoną liczbę niektórych przedsiębiorstw; korzystanie w przeważającej mierze przez niektóre przedsiębiorstwa; udzielanie nieproporcjonalnie dużych kwot subsydium niektórym przedsiębiorstwom; oraz sposób działania według uznania przy podejmowaniu decyzji w sprawie subsydium przez organ udzielający subsydium. W tym względzie należy uwzględnić w szczególności informacje na temat częstotliwości odrzucania lub zatwierdzania wniosków o udzielenie subsydium oraz uzasadnienie takich decyzji.

Na potrzeby lit. b) „obiektywne kryteria lub warunki” oznaczają kryteria lub warunki, które są neutralne, nie traktują priorytetowo niektórych przedsiębiorstw w stosunku do innych przedsiębiorstw i które mają charakter ekonomiczny i zastosowania horyzontalne, jak np. liczba pracowników lub wielkość przedsiębiorstwa.

Kryteria lub warunki muszą być wyraźnie określone przez prawo, przepisy wykonawcze lub inny urzędowy dokument w sposób umożliwiający weryfikację.

Stosując akapit pierwszy lit. c), należy brać pod uwagę stopień zróżnicowania działalności gospodarczej podlegający jurysdykcji organu udzielającego subsydium, a także okres działania programu subsydiów.

3. Subsydium, które ogranicza się do niektórych przedsiębiorstw znajdujących się w obrębie określonego obszaru geograficznego podlegającego jurysdykcji organu udzielającego subsydium, jest subsydium szczególnym. Ustalanie bądź zmiana powszechnie stosowanych stawek podatkowych przez wszystkie uprawnione do tego szczeble władzy publicznej nie jest traktowane jako subsydium szczególne do celów niniejszego rozporządzenia.

4. Niezależnie od ust. 2 i 3 następujące subsydia są uważane za subsydia szczególne:
- a) subsydia uwarunkowane, prawnie lub faktycznie, wynikami wywozu, jako jedynym lub jednym z kilku warunków, w tym subsydia określone w załączniku I;
 - b) subsydia uwarunkowane preferencyjnym wykorzystywaniem towarów krajowych w stosunku do towarów przywożonych, jako jedynym lub jednym z kilku warunków.

Na potrzeby lit. a) subsydia są traktowane jako faktycznie uwarunkowane wynikami wywozu, gdy stan faktyczny wskazuje, że udzielenie subsydium, bez prawnego uwarunkowania wynikami wywozu, jest w istocie związane z aktualną lub przewidywaną wielkością wywozu lub przychodami z wywozu. Sam fakt, że subsydium jest udzielane przedsiębiorstwom prowadzącym wywóz, nie stanowi podstawy do traktowania tego subsydium jako subsydium wywozowego w rozumieniu niniejszego przepisu.

5. Każde ustalenie szczególności zgodnie z przepisami niniejszego artykułu powinno być wyraźnie umotywowane na podstawie konkretnych dowodów.

Artykuł 5

Kalkulacja kwoty subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych

Kwota subsydium stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona w kategoriach świadczenia przyznanego odbiorcy, którego istnienie stwierdzono w okresie prowadzenia dochodzenia w sprawie subsydiowania. Zazwyczaj okres ten jest ostatnim okresem obrachunkowym beneficjanta, lecz może być też innym przynajmniej sześciomiesięcznym okresem poprzedzającym wszczęcie dochodzenia, dla którego dostępne są dane finansowe i inne istotne dane.

Artykuł 6

Kalkulacja świadczenia na rzecz odbiorcy

Dla kalkulacji świadczenia na rzecz odbiorcy stosuje się następujące zasady:

- a) uczestnictwo władz publicznych w kapitale akcyjnym nie jest traktowane jako przyznanie świadczenia na rzecz odbiorcy, chyba że inwestycja może być uznana za niezgodną z normalną praktyką inwestycyjną, włączając rezerwę na kapitał podwyższonego ryzyka, prywatnych inwestorów na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu;
- b) pożyczka udzielona przez władze publiczne nie jest traktowana jako przyznanie świadczenia, chyba że istnieje różnica między kwotą, jaką przedsiębiorstwo otrzymujące pożyczkę płaci od pożyczki udzielonej przez władze publiczne, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką mogłaby faktycznie uzyskać na rynku. W tym przypadku świadczenie jest różnicą między tymi kwotami;
- c) pożyczka gwarantowana przez władze publiczne nie jest traktowana jako przyznanie świadczenia, chyba że istnieje różnica między kwotą, jaką firma otrzymująca gwarancję płaci od pożyczki gwarantowanej przez rząd, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną w przypadku braku gwarancji władz publicznych. W tym przypadku świadczenie jest różnicą między tymi kwotami, skorygowaną o wszelkie różnice w opłatach;
- d) dostarczenie towarów i usług bądź nabycie towarów przez władze publiczne nie jest traktowane jako udzielenie świadczenia, chyba że dostawa odbywa się za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia lub też jeżeli zakup odbywa się za kwotę wyższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Odpowiedniość wynagrodzenia jest określona w odniesieniu do aktualnych warunków rynkowych w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, włączając cenę, jakość, dostępność, zbywalność towaru, transport oraz inne warunki zakupu lub sprzedaży.

Jeżeli nie istnieją takie aktualne warunki rynkowe w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, które mogą być stosowane jako właściwe wskaźniki, stosuje się następujące zasady:

- (i) warunki istniejące w przedmiotowym kraju zostają dostosowane na podstawie rzeczywistych kosztów, cen i innych czynników dostępnych w tym kraju poprzez właściwe kwoty, które odzwierciedlają normalne warunki rynkowe; lub
- (ii) w stosownych okolicznościach stosowane są warunki istniejące na rynku innego kraju lub na światowym rynku, które są dostępne dla odbiorców.

Artykuł 7

Przepisy ogólne dotyczące wyliczeń

1. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest określona na jednostkę subsydiowanego produktu wywożonego na teren Unii.

Ustalając tę kwotę, można odliczyć od ogólnej kwoty subsydium następujące elementy:

- a) opłaty pobierane przy składaniu wniosków lub inne koszty obowiązkowo poniesione w celu zakwalifikowania się do uzyskania subsydium lub koszty jego uzyskania;
- b) podatki wywozowe, cła oraz inne opłaty nałożone na wywóz produktu na teren Unii szczególnie przeznaczone na skompensowanie subsydium.

W przypadku zażądania przez zainteresowaną stronę odliczenia strona ta musi udowodnić zasadność swojego żądania.

2. Jeżeli subsydium nie jest udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest ustalona poprzez przydzielenie wartości całkowitego subsydium, jeśli to właściwe, ponad poziom produkcji, sprzedaży czy wywozu przedmiotowych produktów w okresie prowadzenia dochodzenia w związku z subsydiowaniem.

3. Jeżeli subsydium może być związane z nabyciem lub nabyciem w przyszłości środków trwałych, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w danym przemyśle.

Tak wyliczona kwota przypisana do okresu dochodzenia, obejmująca to, co wynika ze środków trwałych nabytych przed tym okresem, jest przydzielona w sposób opisany w ust. 2.

Jeżeli aktywa nie podlegają amortyzacji, subsydium jest wyceniane jako nieoprocentowana pożyczka i traktowane zgodnie z art. 6 lit. b).

4. Jeżeli subsydium nie może być powiązane z nabyciem środków trwałych, kwota świadczenia otrzymanego w okresie prowadzenia dochodzenia jest zasadniczo przypisana temu okresowi i przydzielona w sposób określony w ust. 2, chyba że szczególne okoliczności uzasadniają przypisanie subsydium innemu okresowi.

Artykuł 8

Ustalenie szkody

1. Ustalenie szkody opiera się na jednoznacznych dowodach i obejmuje badanie:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach subsydiowanych oraz wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na ceny podobnych produktów na rynku Unii; oraz
- b) wpływu tych towarów przywożonych na przemysł Unii.

2. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach subsydiowanych należy uwzględnić fakt, czy nastąpił istotny wzrost przywozu towarów po cenach subsydiowanych w kategoriach bezwzględnych bądź względnych w stosunku do produkcji i konsumpcji w Unii. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na ceny należy uwzględnić fakt, czy nastąpiło istotne podcięcie cenowe w wyniku przywozu towarów po cenach subsydiowanych w porównaniu z ceną podobnego produktu w przemyśle Unii lub czy wpływ takiego przywozu może w inny sposób doprowadzić do istotnego obniżenia cen lub powstrzymania wzrostu cen, który nastąpiłby w przeciwnym wypadku. Żaden z tych czynników ani większa liczba tych czynników nie stanowi decydującej wskazówki.

3. Jeżeli przywóz produktu z więcej niż jednego kraju podlega równocześnie dochodzeniu w sprawie cła wyrównawczego, wpływ takiego przywozu ocenia się w sposób łączny tylko w przypadku stwierdzenia, że:

- a) kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalona w stosunku do przywozu z każdego kraju jest większa niż kwota minimalna określona w art. 14 ust. 5 i że wielkość przywożonych towarów z każdego kraju nie jest nieistotna; oraz
- b) łączna ocena wpływu przywozu jest właściwa w świetle warunków konkurencji między przywożonymi produktami a warunkami konkurencji między przywożonymi produktami i podobnym produktem unijnym.

4. Badanie wpływu przywozu towarów po subsydiowanych cenach na dany przemysł Unii obejmuje ocenę istotnych czynników ekonomicznych oraz wskaźników mających wpływ na stan przemysłu, włączając fakt, że przemysł ciągle jeszcze zwalcza skutki dawnego subsydiowania lub dumpingu; wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych; faktyczny i potencjalny spadek sprzedaży, zysków, produkcji, udziału rynkowego, wydajności, zwrotu z inwestycji oraz wykorzystania zdolności produkcyjnych; czynniki wpływające na ceny w Unii; faktyczny i potencjalny negatywny wpływ na przepływ środków pieniężnych, stan zapasów, zatrudnienie, wynagrodzenia, wzrost, zdolność gromadzenia kapitału lub inwestycji oraz, w przypadku rolnictwa, wzrost obciążenia programów wsparcia władz publicznych. Wykaz ten nie jest wyczerpujący ani też żaden pojedynczy czynnik ani większa liczba tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.

5. Należy wykazać na podstawie wszystkich istotnych dowodów przedstawionych w związku z ust. 1, że przywóz towarów po subsydiowanych cenach powoduje szkodę. W szczególności wiąże się to z koniecznością wykazania, że wielkość lub poziomy cen określone na podstawie ust. 2 są odpowiedzialne za wpływ na przemysł Unii, jak przewidziano w ust. 4, oraz że wpływ ten istnieje w stopniu umożliwiającym jego klasyfikację jako istotny.

6. Znane czynniki inne niż przywóz towarów po cenach subsydiowanych, które przynoszą szkodę przemysłowi Unii, są również badane w celu upewnienia się, że szkody wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać przywózowi towarów po cenach subsydiowanych zgodnie z ust. 5. Czynniki, które mogą być brane pod uwagę w tym względzie, obejmują: wielkość i ceny w przywozie towarów po cenach niesubsydiowanych; spadek popytu lub zmiany struktury spożycia; restrykcyjne praktyki handlowe oraz konkurencja między producentami z państw trzecich oraz producentami z krajów Unii; rozwój technologii oraz wyniki w zakresie wywozu; oraz wydajność przemysłu Unii.

7. Wpływ przywozu towarów po cenach subsydiowanych jest oceniany w stosunku do produkcji podobnego produktu przez przemysł Unii, jeżeli dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich kryteriów, jak proces produkcyjny, sprzedaż i zyski producentów. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, wpływ przywozu towarów po cenach subsydiowanych jest oceniany poprzez badanie produkcji najwęższej grupy lub asortymentu produktów obejmujących podobny produkt, dla którego można uzyskać niezbędne informacje.

8. Określenie zagrożenia wyrządzenia szkody majątkowej jest oparte na faktach, a nie tylko na zarzutach, przypuszczeniach lub odległych możliwościach. Zmiana okoliczności, które stworzą sytuację, w której subsydiom wyrządzi szkodę, musi być dokładnie przewidziana i stanowić bezpośrednie zagrożenie.

Stwierdzając istnienie zagrożenia szkodą majątkową, należy zwrócić uwagę na takie czynniki, jak:

- a) charakter przedmiotowego subsydium lub subsydiów oraz skutki handlowe, jakie mogą z nich wynikać;
- b) znaczne tempo wzrostu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na rynek Unii, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;
- c) fakt, czy ma miejsce swobodne dysponowanie dostatecznymi rezerwami mocy produkcyjnych po stronie eksportera lub znaczny i rychły wzrost tych mocy, wskazujący na prawdopodobieństwo istotnego wzrostu wywozu towarów po cenach subsydiowanych na teren Unii, uwzględniając dostępność do innych rynków eksportowych dla wchłonięcia dodatkowego wywozu;
- d) fakt, czy ceny przywożonych produktów mogą, w istotnym stopniu, obniżyć ceny bądź uniemożliwić wzrost cen, który miałyby miejsce w przeciwnym wypadku i mogłyby prawdopodobnie zwiększyć popyt na dalszy przywóz;
- e) zapasy produktu objętego dochodzeniem.

Żaden z czynników przedstawionych powyżej nie stanowi sam w sobie decydującej wskazówki, lecz wszystkie czynniki razem wzięte muszą prowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach subsydiowanych stanowi bezpośrednie zagrożenie oraz, w przypadku niepodjęcia działań ochronnych, wystąpi szkoda majątkowa.

Artykuł 9

Definicja przemysłu Unii

1. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „przemysł Unii” interpretuje się jako odnoszący się do wszystkich producentów w Unii wytwarzających podobny produkt lub do tych, których łączna produkcja stanowi znaczną część zgodnie z art. 10 ust. 6 produkcji ogółem tych produktów w Unii, z wyjątkiem gdy:

- a) producenci są powiązani z eksporterami lub importerami lub sami są importerami produktu, co do którego wysuwa się zarzut, że przywóz nastąpił po cenach subsydiowanych, termin „przemysł Unii” może być interpretowany jako odnoszący się do pozostałych producentów;
- b) w wyjątkowych okolicznościach, w odniesieniu do danej produkcji, terytorium Unii można podzielić na dwa lub więcej konkurencyjnych rynków, a producentów działających na każdym z tych rynków można uznać za odrębną branżę, jeżeli:
 - (i) producenci działający na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą produkcję danego produktu na tym rynku; oraz
 - (ii) popyt na tym rynku nie jest w istotnym stopniu zaspokojony przez producentów danego produktu usytuowanych gdzie indziej w Unii.

W takich okolicznościach zaistnienie szkody można stwierdzić nawet w przypadku, gdy znaczna część całego przemysłu Unii nie została poszkodowana, jeżeli przywóz towarów po cenach subsydiowanych koncentruje się na takim odizolowanym rynku oraz jeżeli przywóz towarów po cenach subsydiowanych wyrządza szkodę producentom całej lub prawie całej produkcji danego produktu na takim rynku.

2. Do celów ust. 1 producenci są traktowani jako powiązani z eksporterami bądź importerami tylko wtedy, gdy:

- a) jeden z nich, bezpośrednio bądź pośrednio, kontroluje drugiego;
- b) obaj, bezpośrednio bądź pośrednio, są kontrolowani przez stronę trzecią; lub
- c) razem, bezpośrednio lub pośrednio, kontrolują stronę trzecią, jeżeli istnieją podstawy, aby wierzyć lub podejrzewać, że w wyniku takiego stosunku zachowanie danego producenta będzie inne niż w przypadku niepowiązanych producentów.

Do celów niniejszego ustępu uważa się, że jeden z podmiotów sprawuje kontrolę nad innym, gdy jest w stanie w sposób prawny lub operacyjny nakładać na niego ograniczenia bądź wydawać mu polecenia.

3. W przypadku gdy przemysł Unii jest interpretowany jako odnoszący się do producentów w określonym regionie, eksporterzy lub władze publiczne udzielające subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, uzyskują możliwość oferowania zaciągnięcia zobowiązań na podstawie art. 13 w odniesieniu do danego regionu. W takich przypadkach, przy ocenie zainteresowania Unii podjęciem środków, uwzględnia się w szczególności interes danego regionu. Jeżeli odpowiednie zobowiązanie nie jest natychmiast oferowane lub jeżeli stosuje się sytuacje określone w art. 13 ust. 9 i 10, w stosunku do Unii jako całości może zostać nałożone tymczasowe bądź ostateczne cło wyrównawcze. W takich przypadkach cła, jeżeli będzie to możliwe, mogą być ograniczone do określonych producentów bądź eksporterów.

4. Przepisy art. 8 ust. 7 mają zastosowanie do niniejszego artykułu.

Artykuł 10

Wszczęcie postępowania

1. Z wyjątkiem przepisów przewidzianych w ust. 8, dochodzenie, mające na celu ustalenie istnienia, stopnia oraz skutków domniemanego subsydium, jest wszczynane po otrzymaniu pisemnej skargi osoby fizycznej bądź prawnej lub stowarzyszenia nieposiadającego osobowości prawnej, działającego w imieniu przemysłu Unii.

Skargę można wnieść do Komisji lub państwa członkowskiego, które przekazuje ją Komisji. Komisja przesyła państwu członkowskim kopię każdej otrzymanej skargi. Skargę uważa się za wniesioną w pierwszym dniu roboczym po jej doręczeniu Komisji listem poleconym lub wystawieniu potwierdzenia odbioru przez Komisję.

Jeżeli, mimo braku skargi, państwo członkowskie jest w posiadaniu dostatecznych dowodów zarówno na subsydiowanie, jak i na szkodę wynikającą dla przemysłu Unii, niezwłocznie powiadamia o takich dowodach Komisję.

2. Skarga, o której mowa w ust. 1 obejmuje dostateczne dowody na istnienie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych (włączając, w miarę możliwości, ich kwoty), szkody oraz związku przyczynowego między zarzucanym przywozem towarów po cenach subsydiowanych a zarzucaną szkodą. Skarga zawiera taką informację, która jest odpowiednio dostępna stronie wnoszącej skargę, w szczególności:

- a) tożsamość strony wnoszącej skargę oraz opis przez stronę wnoszącą skargę wielkości i wartości produkcji w Unii podobnego produktu. W przypadku wniesienia skargi w imieniu przemysłu Unii, w skardze wskazuje się przemysł, w imieniu którego wnoszona jest skarga w formie wykazu wszystkich znanych producentów podobnego produktu w Unii (lub stowarzyszeń producentów podobnego produktu w Unii) oraz, o ile to możliwe, opisu wielkości i wartości produkcji podobnego produktu w Unii przez tych producentów;
- b) pełen opis produktu, co do którego wysuwa się zarzut subsydiowania, nazwa danego kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu, tożsamość każdego znanego eksportera lub zagranicznego producenta oraz wykaz znanych osób przywożących przedmiotowy produkt;
- c) dowody w odniesieniu do istnienia, kwoty, charakteru oraz stosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do subsydiów;
- d) zmiany w wielkości zarzucanego przywozu towarów po obniżonych cenach, wpływu takiego przywozu na ceny podobnego produktu na rynku Unii oraz wynikającego z tego wpływu przywozu na przemysł Unii, na co wskazują odnośne czynniki i wskaźniki oddziałujące na stan przemysłu Unii, które zostały wymienione w art. 8 ust. 2 i 4.

3. Komisja bada, w miarę możliwości, prawidłowość i odpowiedniość dowodów przedstawionych przez stronę wnoszącą skargę w celu stwierdzenia, czy istnieją dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie dochodzenia.

4. Dochodzenie może być wszczęte w celu ustalenia, czy zarzucane subsydia są „szczególne” w rozumieniu art. 4 ust. 2 oraz 3.

5. Dochodzenie może być również wszczęte w stosunku do środków w rodzaju tych wymienionych w załączniku IV w stopniu, w jakim zawierają one element subsydium określonego w art. 3 w celu ustalenia, czy przedmiotowe środki są w pełni zgodne z przepisami tego załącznika.

6. Dochodzenie nie może być wszczęte na mocy ust. 1, chyba że stwierdzono na podstawie badania stopnia poparcia lub sprzeciwu wobec skargi składanej przez producentów podobnego produktu w Unii, że skarga została wniesiona przez przemysł Unii lub w jego imieniu. Skarga uznana zostanie za wniesioną przez przemysł Unii lub w jego imieniu, jeżeli jest poparta przez tych producentów w Unii, których łączna produkcja stanowi ponad 50 % ogólnej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez tę część przemysłu Unii wyrażającą swoje poparcie lub sprzeciw wobec skargi. Jednakże dochodzenie nie zostanie wszczęte, jeżeli producenci w Unii wyraźnie popierający skargę stanowią mniej niż 25 % ogólnej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez przemysł Unii.

7. Władze unikają, o ile nie zostanie podjęta decyzja o wszczęciu dochodzenia, wszelkich publikacji na temat skargi, na podstawie której ma być wszczęte dochodzenie. Jednakże niezwłocznie po otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi na mocy niniejszego artykułu, a w każdym razie przed wszczęciem dochodzenia, Komisja powiadomi dany kraj pochodzenia lub wywozu, który zostanie zaproszony do udziału w konsultacjach w celu wyjaśnienia sytuacji w zakresie spraw określonych w ust. 2 oraz ustalenia wspólnie uzgodnionego rozwiązania.

8. Jeżeli, w szczególnych okolicznościach, Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu dochodzenia bez otrzymania pisemnej skargi ze strony lub w imieniu przemysłu Unii o wszczęcie takiego dochodzenia, czyni to na podstawie dostatecznych dowodów istnienia subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, szkody oraz związku przyczynowego opisanego w ust. 2. Jeżeli Komisja stwierdzi konieczność wszczęcia takiego dochodzenia, informuje o tym państwa członkowskie.

9. Dowody istnienia zarówno subsydiów, jak i szkody są rozważane równocześnie przy podejmowaniu decyzji o wszczęciu dochodzenia. Skargę odrzuca się w przypadku niedostatecznych dowodów na istnienie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych bądź dowodów na istnienie szkody, uzasadniających wszczęcie postępowania w tej sprawie. Nie wszczynają się postępowania wobec krajów, których przywóz stanowi udział w rynku poniżej 1 %, chyba że przywóz z tych krajów stanowi łącznie 3 % lub więcej konsumpcji w Unii.

10. Skargę można wycofać przed wszczęciem dochodzenia, w którym to przypadku uznana zostanie za niewniesioną.

11. Jeżeli okaże się, że istnieją dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie postępowania, Komisja wszczyna je w ciągu 45 dni od daty wniesienia skargi i publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W przypadku przedstawienia niedostatecznych dowodów strona wnosząca skargę zostanie poinformowana w ciągu 45 dni od daty wniesienia skargi do Komisji. O swojej analizie skargi Komisja informuje państwa członkowskie zwykle w ciągu 21 dni od daty wniesienia skargi do Komisji.

12. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania informuje o wszczęciu dochodzenia, określa produkt i zainteresowane kraje, zawiera skrót uzyskanych informacji oraz zapewnia, że wszelkie istotne informacje zostaną przekazane Komisji.

Określa ono terminy, w których zainteresowane strony mogą się wzajemnie poznać, przedstawić swoje opinie na piśmie oraz dostarczyć informacje, jeżeli opinie takie oraz informacje mają być uwzględnione w trakcie dochodzenia. Ustala ono również termin, w którym zainteresowane strony mogą ubiegać się o wysłuchanie przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 5.

13. Komisja informuje znanych jej zainteresowanych eksporterów, importerów oraz przedstawicielskie stowarzyszenia importerów i eksporterów oraz kraj pochodzenia lub wywozu oraz strony wnoszące skargę o wszczęciu postępowania oraz, z należytą troską o zachowanie poufności informacji, przekazuje pełen tekst pisemnej skargi określonej w ust. 1 znanym eksporterom oraz władzom kraju pochodzenia lub wywozu oraz udostępnia go na żądanie innym zainteresowanym stronom uczestniczącym w postępowaniu. Jeżeli liczba eksporterów uczestniczących w postępowaniu jest wyjątkowo duża, pełen tekst pisemnej skargi może być przekazany wyłącznie władzom kraju pochodzenia lub wywozu lub właściwemu stowarzyszeniu handlu.

14. Dochodzenie w sprawie ceł wyrównawczych nie powinno stanowić przeszkody w procedurach odprawy celnej.

Artykuł 11

Dochodzenie

1. Po wszczęciu postępowania Komisja, działając wspólnie z państwami członkowskimi, rozpoczyna dochodzenie na poziomie Unii. Dochodzenie takie dotyczy zarówno subsydiowania, jak i szkody, które są badane równocześnie.

Do celów reprezentatywnych ustaleń określa się okres dochodzenia, który w przypadku subsydiowania obejmuje zazwyczaj okres dochodzenia przewidziany w art. 5.

Informacje dotyczące okresu następującego po terminie dochodzenia nie są zazwyczaj brane pod uwagę.

2. Strony otrzymujące kwestionariusze wykorzystywane w dochodzeniu w sprawie ceł wyrównawczych mają przynajmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Termin dla eksporterów jest liczony od daty otrzymania kwestionariusza, który w tym celu uważa się za otrzymany w tydzień po wysłaniu go do respondenta lub przesłaniu go do właściwego przedstawicielstwa dyplomatycznego kraju pochodzenia lub wywozu. Trzydziestodniowy okres może być przedłużony, uwzględniając należycie terminy dochodzenia, pod warunkiem że strona przedstawi uzasadnioną przyczynę takiego przedłużenia, wynikającą ze szczególnych okoliczności.

3. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne kroki, aby spełnić takie żądania.

Przesyłają one Komisji żądane informacje wraz z rezultatami wszelkich przeprowadzonych inspekcji, kontroli i dochodzeń.

Jeżeli taka informacja jest w interesie ogółu lub jeżeli państwo członkowskie wnioskowało o jej przekazanie, Komisja przesyła ją do państw członkowskich, pod warunkiem że nie jest ona poufna, w przeciwnym wypadku przekazane jest tylko jej niepoufne streszczenie.

4. Komisja może zażądać od państw członkowskich przeprowadzenia wszystkich niezbędnych badań i inspekcji, w szczególności wśród importerów, handlowców oraz producentów w Unii, oraz przeprowadzenia dochodzeń w państwach trzecich, pod warunkiem że zainteresowane firmy wyrażą zgodę oraz że rząd danego kraju jest oficjalnie powiadomiony i nie wnosi sprzeciwu.

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu spełnienia żądań Komisji.

Urzednicy Komisji są upoważnieni, na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego, do pomocy urzędnikom państw członkowskich w wypełnieniu ich obowiązków.

5. Zainteresowane strony, które ujawnią się zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi, będą wysłuchane, jeśli w okresach opisanych w ogłoszeniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* sporządziły pisemny wniosek świadczący, że są stronami zainteresowanymi, które mogłyby być pokrzywdzone przez wynik postępowania, oraz że istnieją szczególne powody, dla których powinny być wysłuchane.

6. Należy, na żądanie, zapewnić importerom, eksporterom oraz innym stronom wnoszącym skargę, którzy ujawnili się zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi, a także władzom publicznym kraju pochodzenia lub wywozu możliwość spotkania się ze stronami o sprzecznych interesach, w sposób umożliwiający przedstawienie przeciwstawnych opinii oraz argumentów dla ich obalenia.

Przy organizowaniu takiej możliwości należy uwzględnić poufności informacji oraz wygodę stron.

Żadna ze stron nie ma obowiązku uczestniczenia w spotkaniu, a nieobecność nie pozostaje bez szkody dla sytuacji takiej strony.

Ustne informacje przekazane zgodnie z niniejszym ustępem są uwzględniane przez Komisję, o ile zostaną następnie potwierdzone na piśmie.

7. Strony wnoszące skargę, rząd kraju pochodzenia lub wywozu, importerzy i eksporterzy oraz ich stowarzyszenia przedstawicielskie, organizacje użytkowników i konsumentów, które ujawniły się zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi, mogą, na pisemny wniosek, zbadać wszystkie informacje udostępnione Komisji przez każdą stronę uczestniczącą w dochodzeniu, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów sporządzonych przez władze Unii lub jej państwa członkowskie, które są istotne dla przedstawienia ich spraw i nie są poufne w rozumieniu art. 29, i które są wykorzystywane w dochodzeniu.

Strony takie mogą odpowiedzieć na takie informacje, a ich uwagi zostaną uwzględnione w każdym przypadku, o ile są dostatecznie umotywowane.

8. Z wyjątkiem okoliczności przewidzianych w art. 28, informacje dostarczone przez zainteresowane strony, na których oparte są ustalenia, są w miarę możliwości badane pod kątem prawidłowości.

9. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 10 ust. 11 dochodzenie w każdym przypadku zostaje zakończone w ciągu jednego roku. W każdym przypadku dochodzenia takie we wszystkich sprawach zostają zakończone w ciągu 13 miesięcy od ich rozpoczęcia zgodnie z ustaleniami poczynionymi na podstawie art. 13 w zakresie zobowiązań oraz ustaleniami poczynionymi na podstawie art. 15 w odniesieniu do konkretnej skargi.

10. W toku dochodzenia Komisja zapewnia krajowi pochodzenia lub wywozu odpowiednią możliwość dalszego prowadzenia konsultacji w celu wyjaśnienia stanu faktycznego oraz ustalenia wspólnie uzgodnionego rozwiązania.

Artykuł 12

Środki tymczasowe

1. Cła tymczasowe są nakładane, jeżeli:

a) zostało wszczęte postępowanie zgodnie z art. 10;

b) doręczono zawiadomienie informujące o wszczęciu postępowania i umożliwiono zainteresowanym stronom przedstawienie informacji i uwag zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi;

- c) wstępnie ustalono, że przywożony produkt korzysta z subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych oraz że konsekwencją tego jest szkoda dla przemysłu Unii; oraz
- d) interesy Unii wymagają interwencji w celu ochrony przed taką szkodą.

Cła tymczasowe zostają nałożone nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania, lecz nie później niż dziewięć miesięcy od wszczęcia postępowania.

Kwota tymczasowych ciał wyrównawczych nie może przekraczać ogólnej kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalonej w sposób tymczasowy, lecz powinna być mniejsza od tej kwoty, jeżeli takie niższe cła byłyby odpowiednie do usunięcia szkody dla przemysłu Unii.

2. Cła tymczasowe są zabezpieczone gwarancją, a dopuszczenie danych produktów do swobodnego obrotu w Unii jest uzależnione od udzielenia takiej gwarancji.
3. Komisja przyjmuje środki tymczasowe zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 25 ust. 4.
4. W przypadku gdy państwo członkowskie zażąda niezwłocznej interwencji Komisji i jeżeli warunki ust. 1 akapit pierwszy i drugi zostały spełnione, Komisja, w ciągu maksimum pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku, podejmie decyzję o ewentualnym nałożeniu tymczasowego cła wyrównawczego.
5. Tymczasowe cła wyrównawcze są nakładane na maksymalny okres czterech miesięcy.

Artykuł 13

Zobowiązania

1. Pod warunkiem tymczasowego potwierdzenia subsydiowania i szkody, Komisja może, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 2, przyjąć złożoną ofertę zadowalającego dobrowolnego zobowiązania, na mocy którego:
 - a) kraj pochodzenia lub wywozu wyraża zgodę na zniesienie albo ograniczenie subsydiów albo podejmuje inne działania dotyczące ich skutków; lub
 - b) eksporter zobowiązuje się skorygować swoje ceny albo zaprzestać wywozu do danego obszaru tak długo, jak wywóz ten będzie korzystał z subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, tak aby Komisja była w pełni przekonana o wyeliminowaniu negatywnych skutków tych subsydiów.

W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie obowiązują, cła tymczasowe nałożone przez Komisję zgodnie z art. 12 ust. 3 oraz cła ostateczne nałożone zgodnie z art. 15 ust. 1 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami takiej decyzji.

Podwyżki cen wynikające z zobowiązań nie mogą być wyższe, niż jest to niezbędne do skompensowania subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, natomiast powinny być niższe od kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, jeżeli wystarczają do usunięcia szkody dla przemysłu Unii.

2. Komisja może sugerować podjęcie zobowiązań, lecz żaden kraj ani eksporter nie jest zobowiązany do podjęcia takiego zobowiązania. Fakt, że kraje bądź eksporterzy nie oferują takiego zobowiązania lub odrzucają taką propozycję, nie stanowi w żaden sposób przeszkody dla rozważenia tej sprawy.

Jednakże można ustalić, że zagrożenie wystąpienia szkody jest bardziej prawdopodobne w przypadku dalszego subsydiowania przywozu. Nie należy ubiegać się o zobowiązania ani ich przyjmować od krajów lub eksporterów do czasu potwierdzenia występowania subsydiowania i szkody spowodowanej przez takie subsydiowanie.

Z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności zobowiązania mogą być oferowane nie później niż do końca okresu składania oświadczeń na mocy art. 30 ust. 5.

3. Oferowane zobowiązania nie muszą być przyjęte, jeżeli ich przyjęcie uważane jest za niewykonalne w sytuacji, gdy liczba istniejących i potencjalnych eksporterów jest zbyt duża lub z innych przyczyn, w tym przyczyn związanych z ogólną polityką. Danemu eksporterowi lub krajowi pochodzenia lub wywozu można podać powody, dla których proponuje się odrzucić ofertę zobowiązania i stworzenie możliwości przedstawienie własnych uwag. Powody odrzucenia zostaną określone w ostatecznej decyzji.
4. Strony oferujące zobowiązanie muszą przedstawić jawną wersję tego zobowiązania w celu udostępnienia jej stronom zainteresowanym w postępowaniu.
5. W przypadku przyjęcia zobowiązań postępowanie zostaje zakończone. Komisja zamyka postępowanie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3.
6. Jeżeli zobowiązania są przyjęte, postępowanie dotyczące subsydiowania i szkody zostaje normalnie zakończone. W takim przypadku gdy nie ustalono subsydiowania i szkody, zobowiązanie automatycznie wygasa, z wyjątkiem przypadków, gdy takie ustalenie wynika w dużej mierze z istnienia zobowiązania. W takich przypadkach może okazać się konieczne utrzymanie zobowiązania w rozsądnym terminie.

W przypadku potwierdzenia subsydiowania i szkody zobowiązanie zachowa ważność zgodnie z warunkami i przepisami niniejszego rozporządzenia.

7. Komisja może zażądać od jakiegokolwiek kraju lub eksportera, który zaakceptował zobowiązania, aby dostarczał okresowych informacji odnośnie do wykonywania tych zobowiązań i zezwolił na weryfikację stosowanych danych. Niestosowanie takich wymagań będzie uważane za naruszenie zobowiązania.
8. W przypadku przyjęcia zobowiązań od niektórych eksporterów w trakcie postępowania, do celów art. 18, 19, 20 oraz 22, będą one uznane za wchodzące w życie z dniem zakończenia postępowania dla kraju pochodzenia lub wywozu.
9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje przez Komisję wycofane, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 12 lub ostateczne cło nałożone zgodnie z art. 15 ust. 1 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby ten eksporter lub państwo pochodzenia lub wywozu, z wyjątkiem tego eksportera lub państwa wycofującego zobowiązanie, mieli możliwość wypowiedzenia się. Gdy Komisja postanawia wycofać zobowiązanie, informuje o tym państwa członkowskie.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dowód *prima facie* naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od nalezycie uzasadnionego wniosku.

Komisja może zwracać się o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań.

10. Cło tymczasowe jest nakładane zgodnie z art. 12 na podstawie najlepszych dostępnych informacji, w przypadku gdy istnieje powód, aby sądzić, że zobowiązanie zostało naruszone lub w razie naruszenia lub wycofania się z zobowiązania, gdy postępowanie, które doprowadziło do podjęcia zobowiązania, nie zostało zakończone.

Artykuł 14

Zakończenie postępowania bez podjęcia środków

1. W przypadku wycofania skargi postępowanie może zostać zakończone, chyba że takie zakończenie nie jest w interesie Unii.
2. W przypadku gdy środki ochronne nie są niezbędne, dochodzenie bądź postępowanie zostają zakończone. Komisja zamyka dochodzenie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

3. Postępowanie zostaje niezwłocznie zakończone w przypadku ustalenia, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest minimalna, zgodnie z ust. 5, lub w przypadku gdy wielkość faktycznego lub potencjalnego przywozu towarów po cenach subsydiowanych bądź rozmiar szkody jest nieistotny.

4. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 10 ust. 11 szkoda zostaje co do zasady uznana za nieistotną, gdy udział w rynku przywozu jest mniejszy niż kwoty określone w art. 10 ust. 9. W odniesieniu do postępowań dotyczących przywozu z krajów rozwijających się wielkość przywozu towarów po cenach subsydiowanych zostaje również uznana za nieistotną, jeżeli stanowi mniej niż 4 % ogółu przywozu podobnego produktu w Unii, chyba że przywóz z krajów rozwijających się, których poszczególny udział w całości przywozu stanowi mniej niż 4 %, łącznie wynosi ponad 9 % ogółu przywozu podobnego produktu w Unii.

5. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest uznawana za minimalną jeżeli kwota ta jest niższa niż 1 % *ad valorem*, z wyjątkiem dochodzeń dotyczących przywozu z krajów rozwijających się, gdzie minimalny próg wynosi 2 % *ad valorem*, pod warunkiem, iż zakończono wyłącznie postępowanie, w którym kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest niższa niż odpowiedni minimalny poziom dla eksporterów indywidualnych, którzy nadal są objęci postępowaniem i mogą być przedmiotem ponownego dochodzenia w przypadku kolejnego przeglądu przeprowadzonego w danym kraju na podstawie z art. 18 i 19.

Artykuł 15

Nałożenie ceł ostatecznych

1. W przypadku gdy ostatecznie ustalony stan faktyczny wykazuje istnienie subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych oraz szkodę spowodowaną w ich konsekwencji i gdy interes Unii wymaga interwencji zgodnie z art. 31, Komisja nakłada ostateczne cło wyrównawcze zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3. Jeżeli obowiązuje cło tymczasowe, Komisja wszczyna tę procedurę nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła.

Nie nakłada się środków, jeśli subsydium lub subsydia są wycofane lub wykazano, że subsydia nie przynajają żadnego świadczenia eksporterom.

Kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty stwierdzonych subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, lecz powinna być niższa niż całkowita kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, jeżeli takie niższe cło są odpowiednie do usunięcia szkody dla przemysłu Unii.

2. Cło wyrównawcze jest nakładane w każdym przypadku w odpowiednich kwotach, na niedyskryminacyjnej podstawie, na przywóz produktu ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że korzysta z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz powoduje szkodę, z wyjątkiem przywozu z tych źródeł, wobec których przyjęto zobowiązania na warunkach niniejszego rozporządzenia.

Rozporządzenie nakładające cło określa cło dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne, dla danego kraju dokonującego dostaw.

3. W przypadku gdy Komisja ogranicza swoje dochodzenie zgodnie z art. 27, cło wyrównawcze stosowane na przywóz od eksporterów bądź producentów, którzy ujawnili się zgodnie z art. 27, lecz nie zostali objęci dochodzeniem, nie przekroczy średniej ważonej kwoty subsydiów, stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, ustalonej dla stron stanowiących wzorzec.

Do celów niniejszego ustępu Komisja nie bierze pod uwagę zerowych lub minimalnych kwot subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz kwot subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalonych w okolicznościach określonych w art. 28.

Indywidualne cła są stosowane w przypadku przywozu od eksportera lub producenta, dla których wyliczono indywidualną kwotę subsydiów, zgodnie z przepisami art. 27.

Artykuł 16

Działanie z mocą wsteczną

1. Środki tymczasowe oraz ostateczne cła wyrównawcze są stosowane wyłącznie do produktów, które wchodzą do swobodnego obrotu po tym, jak środki podjęte na podstawie art. 12 ust. 1 lub art. 15 ust. 1, w zależności od przypadku, wchodzą w życie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy zastosowano cło tymczasowe, a ustalony ostatecznie stan faktyczny wskazuje na istnienie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz szkody, Komisja zdecyduje, bez względu na to, czy ma zostać nałożone ostateczne cło wyrównawcze, czy też nie, jaką część tymczasowego cła należy ostatecznie pobierać.

W tym celu „szkoda” nie obejmuje istotnego opóźnienia w ustanowieniu przemysłu Unii ani zagrożenia wyrządzenia istotnej szkody, z wyjątkiem sytuacji, w której stwierdzono, że w razie niezastosowania tymczasowych środków zagrożenie to mogłoby przekształcić się w istotną szkodę. We wszystkich pozostałych przypadkach obejmujących takie zagrożenie bądź opóźnienie wszelkie tymczasowe kwoty zostaną uwolnione, a cła ostateczne mogą być nakładane wyłącznie z dniem ostatecznego stwierdzenia zagrożenia bądź istotnego opóźnienia.

3. Jeżeli ostateczne cło wyrównawcze jest wyższe od cła tymczasowego, kwota będąca różnicą nie będzie pobierana. Jeżeli cła ostateczne są niższe od cła tymczasowego, cło zostanie ponownie wyliczone. W przypadku gdy ostateczne ustalenie będzie negatywne, cło tymczasowe nie zostanie potwierdzone.

4. Ostateczne cło wyrównawcze może być nałożone na produkty, które wprowadzono do spożycia nie później niż 90 dni przed terminem zastosowania środków tymczasowych, lecz nie przed wszczęciem dochodzenia, pod warunkiem że:

- a) przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 24 ust. 5;
- b) Komisja umożliwiła importerom przedstawienie swoich uwag;
- c) występują krytyczne okoliczności, w których w przypadku subsydiowanego produktu, szkoda, która jest trudna do naprawienia, jest spowodowana masowym przywozem w stosunkowo krótkim okresie produktu korzystającego z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych zgodnie z warunkami niniejszego rozporządzenia; oraz
- d) uważa się za niezbędne, w celu wykluczenia ponownego wystąpienia takiej szkody, dokonanie oceny nałożonych celów wyrównawczych na ten przywóz.

5. W przypadku naruszenia lub wycofania się z zobowiązań cła ostateczne są nakładane na towary dopuszczone do swobodnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 24 ust. 5 oraz że taka ocena wsteczna nie jest stosowana w przypadku przywozu, który ma miejsce przed naruszeniem bądź wycofaniem się z zobowiązań.

Artykuł 17

Czas trwania

Środek wyrównawczy pozostaje w mocy tak długo, i w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla zwalczania subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, które wyrządzają szkodę.

Artykuł 18

Przeglądy w przypadku wygaśnięcia

1. Ostateczny środek wyrównawczy wygasa po pięciu latach od jego wprowadzenia lub po pięciu latach od dnia ostatniego przeglądu obejmującego zarówno subsydiowanie, jak również szkodę, chyba że w trakcie przeglądu zostanie ustalone, że takie wygaśnięcie może prowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody. Taki przegląd w przypadku wygaśnięcia środków wyrównawczych jest podejmowany z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony przez lub w imieniu producentów unijnych, a środek nadal obowiązuje do czasu uzyskania wyników z tego przeglądu.

2. Przegląd w przypadku wygaśnięcia środków wyrównawczych jest podejmowany wówczas, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody świadczące o tym, że takie wygaśnięcie mogłoby doprowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody. Takie prawdopodobieństwo może być, na przykład, potwierdzone dowodami wskazującymi na kontynuowanie subsydiowania i szkody, bądź dowodami wskazującymi, że usunięcie szkody jest częściowo lub wyłącznie uzależnione od istnienia środków, bądź też dowodów na istnienie okoliczności po stronie eksporterów lub warunków rynkowych wskazujących na prawdopodobieństwo dalszego szkodliwego subsydiowania.

3. Prowadząc dochodzenia zgodnie z niniejszym artykułem, eksporterzy, importerzy, władze publiczne kraju pochodzenia lub wywozu oraz producenci unijni mają możliwość wzmocnienia, odrzucenia lub przedstawienia uwag na temat kwestii przedstawionych we wniosku o dokonanie przeglądu, a wnioski są wyciągane z uwzględnieniem stosownych i należyte udokumentowanych dowodów dotyczących kwestii, czy istnieje prawdopodobieństwo, że wygaśnięcie środków doprowadzi do kontynuacji bądź ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody.

4. Zawiadomienie o zbliżającym się wygaśnięciu środków jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* we właściwym czasie w ostatnim roku stosowania określonym w niniejszym artykule. Po tym terminie producenci unijni będą mieli prawo, nie później niż trzy miesiące przed końcem pięcioletniego okresu, do złożenia wniosku o dokonanie przeglądu zgodnie z ust. 2. Należy również opublikować zawiadomienie o wygaśnięciu środków zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 19

Przeglądy okresowe

1. Potrzeba dalszego stosowania środków może również podlegać przeglądowi, w uzasadnionym przypadku, z inicjatywy Komisji lub na wniosek państw członkowskich lub, o ile minął odpowiedni termin, a przynajmniej jeden rok od momentu zastosowania ostatecznych środków, na wniosek eksportera, importera lub producentów unijnych lub kraju pochodzenia lub wywozu, który zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę takiego przeglądu okresowego.

2. Przegląd okresowy zostaje podjęty w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest niezbędne dla zrównoważenia cła wyrównawczego lub że istnieje małe prawdopodobieństwo występowania lub ponownego wystąpienia szkody w przypadku usunięcia lub zmiany środka, lub też że dotychczasowy środek nie jest już wystarczający dla zwalczania subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych powodujących szkody.

3. W przypadku gdy nałożone cła wyrównawcze są niższe niż kwota stwierdzonych subsydiów, podjęty zostanie przegląd okresowy, jeżeli producenci unijni lub inna zainteresowana strona przedstawią, zazwyczaj w okresie dwóch lat od wejścia w życie środka, wystarczające dowody, że po pierwotnym okresie dochodzenia oraz przed nałożeniem środków lub w ich następstwie ceny eksportowe zmniejszyły się lub nie nastąpiły żadne ruchy albo nastąpiły niewystarczające ruchy cen odsprzedaży lub dalszych cen sprzedaży towaru przywożonego w Unii. W przypadku gdy dochodzenie potwierdzi zarzuty, cła wyrównawcze mogą być podwyższone do poziomu, w którym osiągnięty zostanie wzrost cen konieczny do usunięcia szkody. Jednakże podwyższony poziom ceł nie przekroczy kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych.

Pod warunkami wskazanymi powyżej przegląd okresowy może także być wszczęty z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego.

4. Prowadząc dochodzenie zgodnie z niniejszym artykułem, Komisja może między innymi rozważyć, czy nastąpiła istotna zmiana okoliczności dotyczących udzielania subsydiów i występowania szkody lub czy dotychczasowe środki zapewniają oczekiwane wyniki w zakresie usunięcia szkody określone poprzednio w art. 8. W tym zakresie uwzględnione zostaną w ostatecznych ustaleniach wszystkie istotne i należyte udokumentowane dowody.

Artykuł 20

Przeglądy w trybie przyspieszonym

Każdy eksporter, którego wywóz podlega ostatecznym cłom wyrównawczym, lecz który nie był przedmiotem indywidualnego dochodzenia podczas pierwotnego dochodzenia z przyczyn innych niż odmowa współpracy z Komisją, ma prawo, na wniosek, do przeglądu w trybie przyspieszonym w celu niezwłocznego ustalenia przez Komisję indywidualnej stawki ceł wyrównawczych dla tego eksportera.

Przegląd taki wszczyna się po umożliwieniu producentom unijnym przedstawienia uwag.

*Artykuł 21***Refundacje**

1. Bez względu na art. 18 importer może żądać zwrotu pobranych ceł w przypadku wykazania, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, na podstawie której cła zostały opłacone, została albo wycofana, albo obniżona do poziomu poniżej obowiązującego cła.
2. Ubiegając się o refundację ceł wyrównawczych, importer składa wniosek do Komisji. Wniosek powinien być przedłożony za pośrednictwem państwa członkowskiego, na którego terytorium produkty zostały dopuszczone do swobodnego obrotu, w ciągu sześciu miesięcy od daty, w której kwota nakładanych ceł ostatecznych jest należycie określona przez właściwe organy lub od daty, w której podjęto ostateczną decyzję o pobraniu kwot zabezpieczonych w formie cła tymczasowego. Państwa członkowskie niezwłocznie przesyłają wniosek do Komisji.
3. Wniosek o zwrot uznaje się za należycie poparty dowodami tylko wówczas, gdy zawiera precyzyjne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu ceł wyrównawczych oraz dokumentację celną odnoszącą się do wyliczenia i płatności takiej kwoty. Wniosek zawiera również dowody, odnośnie do reprezentatywnego okresu, wskazujące na kwotę subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych dla eksportera lub producenta, wobec którego stosuje się cła. W przypadkach gdy importer nie jest związany z danym eksporterem lub producentem i informacje takie nie mogą być niezwłocznie udostępnione lub jeżeli eksporter lub producent nie chce ich udostępnić importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obniżona lub cofnięta, zgodnie z niniejszym artykułem, oraz że odnośne dowody na poparcie zostaną przekazane Komisji. W przypadku nieprzedstawienia takich dowodów przez eksportera lub producenta w odpowiednim czasie wniosek jest odrzucany.
4. Komisja podejmuje decyzję, czy i w jakim zakresie wniosek należy przyjąć lub może również podjąć w dowolnym momencie decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, w którym to przypadku informacje i ustalenia wynikające z takiego przeglądu, przeprowadzonego zgodnie z przepisami stosowanymi w przypadku takich przeglądów, są wykorzystane do stwierdzenia, czy i w jakim stopniu refundacja jest uzasadniona.

Zwroty ceł mają miejsce zazwyczaj w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym razie nie później niż w ciągu 18 miesięcy od daty złożenia wniosku o refundację należycie popartego dowodami przez importera produktu podlegającego cłom wyrównawczym.

Wypłata zatwierdzonej refundacji przez państwa członkowskie powinna nastąpić zwykle w ciągu 90 dni od wydania decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym.

*Artykuł 22***Ogólne przepisy dotyczące przeglądów i refundacji**

1. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu dochodzenia, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie art. 18, 19 i 20.

Przeglądy prowadzone na podstawie art. 18 i 19 przeprowadza się niezwłocznie i zazwyczaj kończy w terminie 12 miesięcy od dnia wszczęcia przeglądu. Przeglądy na podstawie art. 18 i 19 kończą się bezwarunkowo w terminie 15 miesięcy od dnia wszczęcia.

Przeglądy na podstawie art. 20 kończą się bezwarunkowo w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia.

Jeśli w tym samym postępowaniu wszczynany zostaje przegląd na podstawie art. 18 w trakcie przeglądu na podstawie art. 19, wówczas przegląd na podstawie art. 19 kończy się w tym samym terminie, jaki został powyżej przewidziany dla przeglądu na podstawie art. 18.

W przypadku nieukończenia dochodzenia w terminach określonych w akapitach drugim, trzecim i czwartym, środki:

- a) wygasają w odniesieniu do dochodzeń na podstawie art. 18;

- b) wygasają w przypadku dochodzeń prowadzonych na podstawie art. 18 i 19 równolegle, kiedy w tym samym postępowaniu dochodzenie na podstawie art. 18 zostało wszczęte w trakcie dochodzenia na podstawie art. 19 albo kiedy takie przeglądy wszczęto w tym samym czasie; albo
- c) nie ulegają zmianie w dochodzeniach na podstawie art. 19 i 20.

Zawiadomienie o aktualnym wygaśnięciu lub utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Przeglądy, o których mowa w art. 18, 19 i 20, wszczynane są przez Komisję. O tym, czy wszcząć przegląd określony w art. 18, Komisja decyduje zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 2. Komisja informuje również państwa członkowskie, gdy przedsiębiorca lub państwo członkowskie wystąpił z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie przeglądu, o którym mowa w art. 19 i 20, a Komisja zakończyła analizę wniosku, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy zrewidować potrzebę dalszego stosowania środków.

3. Jeżeli uzasadniają to przeglądy, to zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3, środki uchyla się lub utrzymuje zgodnie z art. 18, lub uchyla się, utrzymuje lub zmienia zgodnie z art. 19 i 20.

4. W przypadku uchylecia środków w stosunku do indywidualnych eksporterów, lecz nie wobec całego kraju, eksporterzy tacy podlegają nadal postępowaniu i mogą być przedmiotem ponownego dochodzenia w kolejnym przeglądzie przeprowadzonym dla tego kraju zgodnie z niniejszym artykułem.

5. W przypadku gdy przegląd środków zgodnie z art. 19 ma miejsce pod koniec okresu stosowania środków określonych w art. 18, środki są również przedmiotem dochodzenia zgodnie z przepisami art. 18.

6. We wszystkich dochodzeniach dotyczących przeglądu lub refundacji, prowadzonych zgodnie z art. 18–21, Komisja, pod warunkiem że nie uległy zmianie okoliczności, stosuje te same metody jak w dochodzeniu, które doprowadziło do nałożenia cła, z należywym uwzględnieniem art. 5, 6, 7 i 27.

Artykuł 23

Obejście

1. Cła wyrównawcze nałożone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą być rozszerzone, tak aby objęły przywóz z krajów trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak też niemodyfikowanych, lub przywóz z krajów trzecich nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych lub ich części, jeżeli ma miejsce obejście obowiązujących środków.

2. Cła wyrównawcze nieprzekraczające pozostałych ceł wyrównawczych nałożonych zgodnie z art. 15 ust. 2 można rozszerzyć, tak aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone.

3. Obejście definiuje się jako zmianę struktury handlu między krajami trzecimi a Unią lub między pojedynczymi przedsiębiorstwami w kraju, którego dotyczy środek, a Unią, która to zmiana wynika z praktyki, procesu lub pracy, dla których brak jest należytego uzasadnienia ekonomicznego lub przyczyny innej niż nałożenie ceł oraz jeżeli istnieją dowody, że efekty środków zaradczych w formie ceł są naruszone pod względem cen lub ilości podobnych produktów oraz że przywożony podobny produkt lub jego części nadal korzystają z subsydium.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na:

- a) nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru;
- b) wysyłce towaru objętego środkami za pośrednictwem państw trzecich;

c) reorganizowaniu przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Unii za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców.

4. Dochodzenia na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony, w przypadkach gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1, 2 i 3. Wszczęcie następuje w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym poddanie przewozu rejestracji zgodnie z art. 24 ust. 5 lub żądanie gwarancji. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zainteresowana strona lub państwo członkowskie wystąpiły z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie dochodzenia, a Komisja zakończyła jego analizę, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy wszcząć dochodzenie.

Dochodzenia prowadzone są przez Komisję. Mogą jej towarzyszyć organy celne, a dochodzenia kończone są w ciągu dziewięciu miesięcy.

W przypadku gdy początkowo ustalone fakty uzasadniają rozszerzenie środków, rozszerzenia tego dokonuje Komisja zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Rozszerzenie staje się skuteczne począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 24 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia dochodzeń mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

5. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 24 ust. 5 ani środkom, w przypadku gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień.

6. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym dochodzenie rozporządzeniu Komisji.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Unią, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obchodzenia środków, stosownie do definicji w ust. 3.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są wewnątrz Unii, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkami.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji i pozostają w mocy w okresie i na warunkach w niej przewidzianych. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zakończy swoją analizę.

Pod warunkiem spełnienia wymagań ustanowionych w art. 20 zwolnienia można przyznać także po zakończeniu dochodzenia prowadzącego do rozszerzenia środków.

7. Po upływie co najmniej roku od rozszerzenia środka oraz w przypadku złożenia wniosku lub możliwości złożenia wniosku o zwolnienie przez znaczącą liczbę stron Komisja może zdecydować o wszczęciu przeglądu rozszerzenia środka. Każdy taki przegląd jest prowadzony zgodnie z postanowieniami art. 22 ust. 1 mającego zastosowanie do przeglądu na podstawie art. 19.

8. Żadne postanowienie niniejszego artykułu nie stanowi przeszkody dla normalnego stosowania obowiązujących przepisów w zakresie ceł.

Artykuł 24

Przepisy ogólne

1. Tymczasowe lub ostateczne cła wyrównawcze są nakładane na mocy rozporządzenia i pobierane przez państwa członkowskie w formie, według określonej stawki i zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym takie cła. Takie cła są pobierane niezależnie od ceł, podatków i innych opłat nakładanych normalnie na przywóz.

Żaden produkt nie podlega jednocześnie środkom antydumpingowym i cłom wyrównawczym w jednej i tej samej sytuacji wynikającej z dumpingu lub subsydiowania wywozu.

2. Rozporządzenia nakładające tymczasowe lub ostateczne cła wyrównawcze oraz rozporządzenia bądź decyzje przyjmujące zobowiązania lub kończące dochodzenia postępowanie są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Takie rozporządzenia lub decyzje zawierają w szczególności, przy zapewnieniu należytej ochrony poufnych informacji, imiona i nazwiska lub nazwy eksporterów, w miarę możliwości, lub nazwy krajów, których to dotyczy, opis produktu oraz skrótowe przedstawienie stanu faktycznego i okoliczności istotnych dla określenia subsydium i szkody. W każdym przypadku znane zainteresowane strony otrzymują kopię rozporządzenia lub decyzji. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się *mutatis mutandis* do przeglądów.

3. Szczególne przepisy, zwłaszcza w odniesieniu do wspólnej definicji pojęcia pochodzenia, zawartej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽¹⁾, mogą być zastosowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. W interesie Unii środki nałożone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą zostać zawieszona decyzją Komisji na okres dziewięciu miesięcy zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 2. Komisja może zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 2, przedłużyć zawieszenie na kolejny okres nie dłuższy niż jeden rok.

Środki mogą zostać zawieszona wyłącznie w przypadku, gdy warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia nie powinna ponownie nastąpić szkoda, oraz z zastrzeżeniem, że przemysł Unii miał możliwość wyrażenia na ten temat opinii, która została uwzględniona. Środki mogą zostać wprowadzone ponownie w dowolnym terminie zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 2, jeżeli przyczyna zawieszenia ustała.

5. Komisja, po poinformowaniu w należyтым terminie państw członkowskich, może zlecić organom celnym podjęcie właściwych kroków dla rejestracji przywozu, tak by można było następnie zastosować środki wobec tego przywozu z dniem jego rejestracji.

Przywóz może podlegać rejestracji w wyniku wniosku przedstawionego przez przemysł Unii, zawierającego dostateczne dowody uzasadniające takie działanie.

Rejestracja zostaje wprowadzona w drodze rozporządzenia, które określi cel działania oraz, jeżeli to właściwe, szacunkową kwotę ewentualnego przyszłego zobowiązania celnego. Przywóz nie będzie podlegać rejestracji dłużej niż przez okres dziewięciu miesięcy.

6. Państwa członkowskie składają Komisji miesięczne raporty na temat przywozu produktów podlegających dochodzeniu oraz środkom i na temat kwoty ceł pobranych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

7. Nie naruszając postanowień ust. 6, Komisja może w konkretnych przypadkach wnioskować do państw członkowskich o dostarczenie informacji koniecznych do skutecznego monitorowania stosowania środków. W tym zakresie stosuje się postanowienia art. 11 ust. 3 i ust. 4. Wszelkie dane dostarczone przez państwa członkowskie na podstawie tego artykułu objęte są postanowieniami art. 29 ust. 6.

Artykuł 25

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽²⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zob. s. 21 niniejszego Dziennika Urzędowego).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 4.
5. Jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 stosuje się procedurę pisemną, by zdecydować o przyjęciu ostatecznych środków na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu lub by zdecydować o wszczęciu lub braku wszczęcia przeglądu w przypadku wygaśnięcia środków na podstawie art. 18 niniejszego rozporządzenia, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub gdy wystąpi o to większość członków komitetu określona w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których komitet omawiał projekt środka, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to zwykła większość członków komitetu. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których komitet nie omawiał projektu środka, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to przynajmniej jedna czwarta członków komitetu.
6. Komitet może rozpatrywać wszelkie kwestie odnoszące się do stosowania niniejszego rozporządzenia zgłaszane przez Komisję lub państwo członkowskie. Państwa członkowskie mogą żądać informacji oraz wymieniać poglądy na forum komitetu lub w bezpośredniej relacji z Komisją.

Artykuł 26

Wizyty kontrolne

1. Komisja, jeżeli uzna to za właściwe, przeprowadzi wizyty mające na celu kontrolę dokumentów importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji handlowych oraz weryfikację dostarczonych informacji na temat subsydiów i szkody. W razie nieotrzymania właściwej i terminowej odpowiedzi Komisja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzeniu wizyty kontrolnej.
2. Komisja może, w razie konieczności, przeprowadzić dochodzenia w państwach trzecich pod warunkiem że uzyska zgodę zainteresowanych firm, powiadomi dany kraj oraz kraj ten nie wyrazi sprzeciwu wobec dochodzenia. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanych firm Komisja powiadamia kraj pochodzenia lub wywozu o nazwach i adresach firm, w których zostaną przeprowadzone wizyty, oraz o uzgodnionych terminach.
3. Zainteresowane firmy zostaną powiadomione o charakterze informacji, które zostaną poddane weryfikacji podczas tych wizyt kontrolnych, aczkolwiek nie powinno to stanowić przeszkody w żądaniu przekazania, w trakcie weryfikacji, dalszych szczegółowych informacji w świetle uzyskanych informacji.
4. W dochodzeniach prowadzonych zgodnie z ust. 1, 2 oraz 3 Komisja jest wspomagana przez urzędników tych państw członkowskich, które tego zażądataj.

Artykuł 27

Ustalanie wzorca

1. W przypadkach gdy liczba osób wnoszących skargę, eksporterów lub importerów, rodzajów produktu lub transakcji jest duża, dochodzenie może zostać ograniczone do:
 - a) rozsądnej liczby stron, produktów lub transakcji wybranych wrywkowo, używając wzorców statystycznie reprezentatywnych na podstawie informacji dostępnych w momencie wyboru; lub
 - b) największej reprezentatywnej ilości produkcji, sprzedaży i wywozu, która może być należycie zbadana w dostępnym okresie.

2. Ostateczny wybór stron, rodzajów produktów lub transakcji dokonany zgodnie z niniejszym artykułem należy do Komisji, aczkolwiek preferowany będzie wybór wzorca w konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony takie ujawnią się i dostarczą wystarczających dostępnych informacji w ciągu trzech tygodni od wszczęcia dochodzenia w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnego wzorca.

3. W przypadkach gdy dochodzenie zostało ograniczone zgodnie z niniejszym artykułem, indywidualna kwota subsydiowania stanowiącego podstawę środków wyrównawczych zostaje wyliczona dla każdego eksportera lub producenta, który nie został pierwotnie wybrany, a który przedstawi niezbędne informacje w terminie określonym w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem przypadku gdy liczba eksporterów czy producentów jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

4. W przypadku podjęcia decyzji o wybraniu wzorca i zaistnieniu pewnego stopnia odmowy współpracy ze strony niektórych bądź wszystkich wybranych stron, co mogłoby mieć istotny niekorzystny wpływ na wyniki dochodzenia, można wybrać nowy wzorzec.

Jednakże w przypadku utrzymywania się istotnego stopnia odmowy współpracy lub braku dostatecznego czasu na wybranie nowego wzorca stosuje się odpowiednie przepisy art. 28.

Artykuł 28

Odmowa współpracy

1. W przypadkach, w których jakakolwiek zainteresowana strona odmawia lub nie zapewnia dostępu do niezbędnych informacji w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia dochodzenie, ustalenia wstępne lub końcowe, potwierdzające lub negatywne, mogą być dokonane na podstawie dostępnego stanu faktycznego.

W przypadku gdy okaże się, że zainteresowana strona przedstawiła fałszywe lub wprowadzające w błąd informacje, informacje te nie zostaną uwzględnione i wykorzystany zostanie dostępny stan faktyczny.

Zainteresowane strony powinny być informowane o konsekwencjach odmowy współpracy.

2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie skomputeryzowanej nie będzie traktowane jako odmowa współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że udzielenie żądanej odpowiedzi powodowałoby dodatkowe obciążenia lub nieuzasadnione dodatkowe koszty.

3. Jeżeli informacje dostarczone przez zainteresowaną stronę nie są bez zarzutu pod każdym względem, powinny one być jednak uwzględnione, pod warunkiem że braki nie powodują nadmiernych trudności w dojściu do dokładnych ustaleń oraz że informacje zostały właściwie przedłożone w odpowiednim czasie i mogą być zweryfikowane, oraz że strona działała w miarę swoich najlepszych możliwości.

4. W przypadku odrzucenia dowodów lub informacji strona przedstawiająca te dowody bądź informacje zostanie niezwłocznie powiadomiona o powodach odrzucenia i będzie miała możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w określonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia uznane zostaną za niezadowalające, powody odrzucenia takich dowodów bądź informacji zostaną ujawnione i przedstawione w publikowanych ustaleniach.

5. Jeżeli ustalenia, łącznie z tymi, które dotyczą kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, oparte są na ust. 1, w tym informacjach przedstawionych w skardze, w miarę możliwości oraz z należyтым uwzględnieniem limitu czasowego dochodzenia, zostaną one sprawdzone przez odniesienie do dostępnych informacji z innych, niezależnych źródeł, takich jak publikowane cenniki, oficjalne statystyki przywozu oraz deklaracje celne, czy też informacji uzyskanych od innych zainteresowanych stron w trakcie dochodzenia.

Takie informacje mogą zawierać stosowne dane odnoszące się do rynku światowego lub innych rynków reprezentatywnych, gdzie sytuacja tego wymaga.

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, uniemożliwiając ujawnienie istotnych informacji, wynik dochodzenia może być dla strony mniej korzystny, niż gdyby współpracowała.

*Artykuł 29***Poufność**

1. Wszelkie informacje, które ze swojej istoty są poufne (np. takie, których ujawnienie stworzyłoby korzystne warunki dla konkurencji lub miałyby poważny niekorzystny wpływ na osobę składającą informacje lub na osobę, od której osoba składająca informacje uzyskała te informacje) lub złożone jako poufne przez strony uczestniczące w postępowaniu, będą przez władze traktowane jako takie, o ile podane zostanie właściwe uzasadnienie.
2. Od zainteresowanych stron dostarczających poufnych informacji wymagane jest przedłożenie ich podsumowania, niemającego poufnego charakteru. Podsumowania te muszą być na tyle szczegółowe, aby umożliwiły właściwe zrozumienie informacji dostarczanych jako poufne. W wyjątkowych okolicznościach strony takie mogą wskazać, że informacje takie nie nadają się do podsumowania. W takich wyjątkowych okolicznościach należy złożyć oświadczenie podające powody, dla których niemożliwe jest przedstawienie podsumowania.
3. Jeśli zostanie uznane, że wniosek o zachowanie poufności nie jest uzasadniony, oraz jeśli dostarczyciel informacji nie chce udostępnić informacji ani upoważnić do jej ujawnienia w formie uogólnionej lub podsumowania, wówczas informacje nie będą uwzględnione, chyba że można wykazać w sposób zadowalający z właściwych źródeł, że informacje są poprawne. Wnioski o zachowanie poufności nie będą odrzucane w sposób arbitralny.
4. Niniejszy artykuł nie wyklucza ujawnienia przez władze Unii informacji ogólnych, w szczególności przyczyn, na których opierają się decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub ujawnienia dowodów opartych na tych informacjach przez władze Unii, jako niezbędnych dla wyjaśnienia tych przyczyn w postępowaniu sądowym. Takie ujawnienie musi brać pod uwagę prawnie uzasadniony interes zainteresowanych stron, ażeby ich tajemnice handlowe i państwowe nie zostały ujawnione.
5. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie ujawnią żadnej informacji otrzymanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, o której poufne traktowanie prosiła osoba dostarczająca, bez jej wyraźnej zgody. Nie będzie ujawniana, z wyjątkiem szczególnych przypadków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, wymiana informacji między Komisją a państwami członkowskimi ani żadne wewnętrzne dokumenty sporządzane przez władze Unii lub jej państwa członkowskie.
6. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano.

Postanowienie to nie wyklucza wykorzystania informacji uzyskanych w kontekście jednego dochodzenia na potrzeby wszczęcia innego dochodzenia w ramach tego samego postępowania w odniesieniu do tego samego produktu podobnego.

*Artykuł 30***Ujawnienie**

1. Strony wnoszące skargi, importerzy i eksporterzy oraz reprezentujące ich stowarzyszenia, kraj pochodzenia lub kraj wywozu mogą żądać ujawnienia szczegółowych informacji leżących u podstaw faktów i okoliczności, na podstawie których wprowadzone zostały środki tymczasowe. Wnioski o ujawnienie informacji są składane w formie pisemnej niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, a ujawnienie następuje w formie pisemnej w najszybszym możliwym terminie.
2. Strony wspomniane w ust. 1 mogą wnosić o ostateczne ujawnienie istotnych faktów i okoliczności, na podstawie których zamierza się zalecić wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie dochodzenia, lub postępowanie bez wprowadzania środków, przy czym szczególną uwagę zwraca się na ujawnianie faktów lub okoliczności, które różnią się od tych wykorzystywanych przy wprowadzeniu środków tymczasowych.
3. Wnioski o ostateczne ujawnienie są kierowane do Komisji w formie pisemnej i przyjmowane, w przypadku nałożenia ceł tymczasowych, przez okres nie dłuższy niż jeden miesiąc od wprowadzenia takich ceł. Jeśli tymczasowe cła nie zostały nałożone, strony mogą składać wnioski o ostateczne ujawnienie w terminie określonym przez Komisję.

4. Ostatecznego ujawnienia dokonuje się w formie pisemnej. Należy go dokonywać, uwzględniając w sposób należyty ochronę informacji poufnych, najszybciej jak to możliwe, jednak z zasady nie później niż jeden miesiąc przed rozpoczęciem procedur określonych w art. 14 lub art. 15. Jeśli Komisja nie jest w stanie ujawnić niektórych faktów lub okoliczności w danym momencie, zostają one ujawnione później, gdy tylko stanie się to możliwe.

Ujawnienie nie wyklucza podjęcia kolejnej decyzji przez Komisję, jeśli jednak decyzja taka opiera się na innych faktach i okolicznościach, wówczas muszą one być ujawnione najszybciej jak to możliwe.

5. Oświadczenia złożone po dokonaniu ostatecznego ujawnienia będą wzięte pod uwagę tylko wtedy, jeśli zostaną zgłoszone w formie pisemnej w terminie określonym przez Komisję osobno dla każdego przypadku, który to termin nie może być krótszy niż 10 dni, z uwzględnieniem pilnego charakteru sprawy. Wyznaczony termin może być krótszy, jeżeli konieczne jest dokonanie dodatkowego ostatecznego ujawnienia.

Artykuł 31

Interes Unii

1. Określenie, czy interes Unii wymaga podjęcia działań interwencyjnych, opiera się na ocenie wszystkich interesów, łącznie z uwzględnieniem interesów przemysłu krajowego oraz użytkowników i konsumentów. Określenia zgodnie z niniejszym artykułem dokonuje się tylko wówczas, gdy wszystkie strony miały szansę wyrazić swoją opinię zgodnie z ust. 2. W takim badaniu szczególna uwaga zostaje zwrócona na eliminację szkodliwych subsydiów, zakłócających stosunki handlowe oraz przywracanie rzeczywistej konkurencji. Środki, określone na podstawie stwierdzonych subsydiów i szkód, mogą nie być stosowane, jeśli władze, na podstawie wszystkich przedstawionych informacji, mogą wyraźnie dojść do wniosku, że wprowadzanie takich środków nie leży w interesie Unii.

2. Aby zapewnić solidną podstawę, na której władze mogą uwzględnić wszystkie opinie i informacje przy podejmowaniu decyzji, czy wprowadzić środki w interesie Unii, strony wnoszące skargi, importerzy i reprezentujące ich stowarzyszenia, organizacje reprezentujące użytkowników i konsumentów, mogą, w terminach określonych w powiadomieniu o wszczęciu dochodzenia w sprawie cła wyrównawczego, ujawnić się i przedłożyć Komisji informacje. Informacje te lub ich odpowiednie podsumowania będą udostępnione innym stronom określonym w niniejszym ustępie, a strony te są uprawnione do ustosunkowania się do tych informacji.

3. Strony, które postępowały zgodnie z ust. 2, mogą wystąpić o wysłuchanie. Wnioski takie będą przyjmowane, jeśli zostaną złożone w terminie określonym w ust. 2 i jeśli podane będą powody, biorąc pod uwagę interes Unii, dlaczego strony powinny być wysłuchane.

4. Strony, które postępowały zgodnie z ust. 2, mogą zgłaszać uwagi na temat zastosowania wszelkich nałożonych ceł tymczasowych. Uwagi takie będą przyjmowane w terminie 25 dni od daty wprowadzenia takich środków, jeżeli mają zostać uwzględnione, a one same lub ich odpowiednie podsumowania będą udostępniane innym stronom, które są uprawnione do ustosunkowania się do tych uwag.

5. Komisja bada wszelkie informacje dostarczone w należyty sposób i w stopniu, w jakim są one reprezentatywne, a wyniki analizy wraz z opinią w sprawach merytorycznych są przekazywane komitetowi, o którym mowa w art. 25, jako część projektu środka przedstawianego zgodnie z art. 14 i 15. Poglądy wyrażane na forum komitetu powinny być uwzględnione przez Komisję na zasadach określonych w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011.

6. Strony, które postępowały zgodnie z ust. 2, mogą zażądać, aby zostały im ujawnione fakty i okoliczności, na podstawie których podjęte zostaną prawdopodobnie ostateczne decyzje. Informacje takie zostaną im ujawnione w stopniu, w jakim będzie to możliwe, bez uszczerbku dla każdej kolejnej decyzji podejmowanej przez Komisję.

7. Informacje będą uwzględnione tylko wówczas, jeśli będą poparte rzeczywistymi dowodami potwierdzającymi ich słuszność.

Artykuł 32

Związki między środkami w zakresie ceł wyrównawczych a wielostronnymi środkami zaradczymi

Jeśli przywożone produkty podlegają jakimkolwiek środkom przeciwdziałającym, nałożonym w wyniku stosowania procedur rozstrzygania sporów zawartych w Porozumieniu w sprawie subsydiów, a środki te są odpowiednie dla eliminacji szkód spowodowanych przez subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych, wszelkie cła wyrównawcze nałożone na ten produkt będą natychmiast odpowiednio zawieszane lub uchylone.

*Artykuł 33***Przepisy końcowe**

Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody w stosowaniu:

- a) specjalnych zasad ustanowionych w umowach zawartych między Unią a państwami trzecimi;
- b) rozporządzenia Unii w zakresie sektora rolniczego oraz rozporządzeń Rady (WE) nr 1667/2006 ⁽¹⁾, (WE) nr 614/2009 ⁽²⁾ oraz (WE) nr 1216/2009 ⁽³⁾. Niniejsze rozporządzenie obowiązuje jako uzupełnienie do tych rozporządzeń oraz odstępstwo od tych przepisów, które stanowią przeszkodę dla stosowania cel wyrównawczych;
- c) specjalnych środków, pod warunkiem że takie działanie nie jest sprzeczne z zobowiązaniami wynikającymi z układu GATT z 1994 r.

*Artykuł 34***Sprawozdanie**

Informacje o wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja ujmuje w rocznym sprawozdaniu na temat stosowania i wykonywania środków ochrony handlu, przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na podstawie art. 23 rozporządzenia (UE) 2016/1036.

*Artykuł 35***Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 597/2009 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VI.

*Artykuł 36***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 8 czerwca 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A.G. KOENDERS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1667/2006 z dnia 7 listopada 2006 r. w sprawie glukozy i laktozy (Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 614/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka (Dz.U. L 181 z 14.7.2009, s. 8).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 10).

ZAŁĄCZNIK I

PRZYKŁADOWY WYKAZ SUBSYDIÓW WYWOZOWYCH

- a) Przekazywanie przez władze publiczne przedsiębiorstwom lub branżom przemysłowym bezpośrednich subsydiów uzależnionych od wyników w wywozie.
- b) Systemy zatrzymywania wpływów walutowych lub inne podobne praktyki obejmujące premię za wywóz.
- c) Opłaty za transport wewnętrzny i fracht od przesyłek przeznaczonych na wywóz, dokonywanych lub powierzonych przez władze publiczne na warunkach korzystniejszych niż w przypadku przesyłek krajowych.
- d) Przekazywanie przez władze publiczne lub ich organy administracji, bezpośrednio lub pośrednio w ramach programów zleconych przez rząd, produktów przywożonych lub krajowych oraz usług przeznaczonych do produkcji towarów wywożonych, na warunkach korzystniejszych niż w przypadku przekazywania podobnych produktów lub usług stanowiących bezpośrednią konkurencję do wykorzystania do produkcji towarów przeznaczonych na rynek krajowy, jeśli (w przypadku produktów) warunki takie są bardziej korzystne niż komercyjne warunki ⁽¹⁾ możliwe do uzyskania dla eksporterów na rynkach światowych.
- e) Pełne lub częściowe wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie ⁽²⁾, szczególnie odnoszące się do wywozu, podatków bezpośrednich ⁽³⁾ lub składek na ubezpieczenie społeczne zapłaconych przez przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe lub od nich należnych.
- f) Przyznawanie specjalnych odliczeń bezpośrednio związanych z wywozem lub wynikami w wywozie w wysokości przekraczającej odliczenia odnoszące się do produktów przeznaczonych do konsumpcji krajowej przy ustalaniu podstawy obciążenia podatkami pośrednimi.
- g) Wyłączenie lub zwolnienie produkcji i dystrybucji produktów wywożonych z podatków pośrednich ⁽⁴⁾ przekraczających podatki nakładane na produkcję i dystrybucję podobnych produktów sprzedawanych do konsumpcji krajowej.
- h) Wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich ⁽⁴⁾ pobieranych w pierwszej fazie obrotu od towarów lub usług przeznaczonych do produkcji towarów wywożonych, przekraczające wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie takich kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych w pierwszej fazie obrotu od towarów i usług przeznaczonych do produkcji takich produktów sprzedawanych do konsumpcji krajowej; zastrzega się jednak, że jeśli kumulatywne podatki pośrednie pobierane w pierwszej fazie obrotu obciążają nakłady na produkcję wywożonego produktu (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady) ⁽⁵⁾, to wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych w pierwszej fazie obrotu można stosować w odniesieniu do produktów wywożonych nawet wówczas, gdy wyłączenia, zwolnienia lub odroczenia nie stosuje się dla takich produktów sprzedawanych do konsumpcji krajowej. Pozycję tę należy interpretować zgodnie z wytycznymi w sprawie wykorzystywania nakładów w procesie produkcji zawartymi w załączniku II.
- i) Zwolnienie lub zwrot opłat przywozowych ⁽⁴⁾ przekraczające opłaty pobierane od przywożonych środków wykorzystywanych do produkcji produktu na wywóz (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady); zastrzega się jednak, że w określonych przypadkach firma może wykorzystać środki do produkcji z rynku krajowego równe przywożonym środkom pod względem jakości i właściwości jako ich substytut w celu skorzystania z tego przepisu,

⁽¹⁾ Wyrazy „dostępne na warunkach handlowych” oznaczają, że wybór między produktami krajowymi a przywożonymi jest nieograniczony i zależy jedynie od względów o charakterze handlowym.

⁽²⁾ Odroczenie może nie oznaczać subsydium wywozowego, w przypadku gdy pobierane są kwoty odsetek.

⁽³⁾ Do celów niniejszego rozporządzenia:

- wyrazy „podatki bezpośrednie” oznaczają podatki od wynagrodzeń, zysków, udziałów, opłat licencyjnych czynszów i innych form dochodu oraz podatki od nieruchomości,
- wyrazy „opłaty przywozowe” oznaczają opłaty celne, cła i inne opłaty skarbowe pobierane od przywozu, niewymienione w niniejszym przepisie,
- wyrazy „podatki pośrednie” oznaczają podatek od sprzedaży, podatki akcyzowe, podatki obrotowe, podatki od wartości dodanej, podatki z tytułu koncesji, opłaty skarbowe, opłaty od przelewów, podatki od zapasów i wyposażenia, podatki graniczne oraz wszelkie inne podatki inne niż podatki bezpośrednie i opłaty przywozowe,
- wyrazy „podatki pośrednie wstępnej fazy” oznaczają podatki pobierane od towarów lub usług bezpośrednio lub pośrednio wykorzystywanych w wytwarzaniu produktu,
- wyrazy podatki pośrednie „kumulatywne” oznaczają podatki z różnych etapów pobierane w przypadku braku mechanizmu kolejnego kredytowania podatku, jeśli opodatkowane towary lub usługi na jednym etapie produkcji są wykorzystywane w kolejnym etapie produkcji,
- wyrazy „zwolnienie” z podatków obejmują refundację lub ulgi podatkowe,
- wyrazy „zwolnienie lub zwroty” obejmują pełne lub częściowe wyłączenie lub odroczenie opłat przywozowych.

⁽⁴⁾ Zob. przypis 2 do lit. e).

⁽⁵⁾ Litera h) nie ma zastosowania do systemów podatku od wartości dodanej oraz korekty podatku granicznego; problem nadmiernego zwolnienia z podatku od wartości dodanej jest omówiony wyłącznie w lit. g).

jeśli zarówno działania w przywozie, jak i odpowiadające im działania w wywozie mają miejsce w rozsądnym terminie nieprzekraczającym dwóch lat. Pozycję tę należy interpretować zgodnie z wytycznymi w sprawie wykorzystania środków w procesie produkcji zawartymi w załączniku II oraz wytycznymi przy ustalaniu systemów substytucji cel zwrotnych jako subsydiów eksportowych zawartymi w załączniku III.

- j) Udzielenie przez władze publiczne (lub specjalne instytucje kontrolowane przez władze publiczne) gwarancji kredytów eksportowych lub programy ubezpieczeń, ubezpieczenia lub programy gwarancji przed wzrostem kosztów wywożonych produktów lub programy ubezpieczenia ryzyka kursowego według stawek premiowych, które są niewystarczające na pokrycie długoterminowych kosztów operacyjnych i strat z tytułu programów.
- k) Udzielenie przez władze publiczne (lub specjalne instytucje kontrolowane lub działające w imieniu władz publicznych) kredytów eksportowych o oprocentowaniu niższym od tego, które muszą zapłacić z tytułu zaangażowanych funduszy (lub które należałoby zapłacić za pożyczanie na międzynarodowym rynku kapitałowym dla uzyskania funduszy o tych samych terminach wymagalności i innych warunkach kredytowych oraz denominowanych w tej samej walucie, co kredyt eksportowy) lub opłacanie przez nie całości lub części kosztów ponoszonych przez eksporterów lub instytucje finansowe dla uzyskania kredytów, w stopniu, w jakim są wykorzystane jako zabezpieczenie korzyści materialnej w zakresie warunków kredytów eksportowych.

Zastrzega się jednak, że jeśli członek WTO jest stroną międzynarodowej instytucji ds. kredytów eksportowych, w której uczestniczy przynajmniej 12 członków założycieli na dzień 1 stycznia 1979 r. (lub następcą instytucji, który został przyjęty przez tych członków założycieli), lub jeśli w praktyce członek WTO stosuje przepisy dotyczące oprocentowania stosownej instytucji, wówczas praktyka w zakresie kredytów eksportowych, która jest zgodna z tymi przepisami, nie będzie uważana za subsydlum wywozowe.

- l) Wszelkie inne opłaty pokrywane ze środków publicznych stanowią subsydlum wywozowe w rozumieniu art. XVI GATT z 1994 r.

ZAŁĄCZNIK II

WYTYCZNE DOTYCZĄCE WYKORZYSTANIA ŚRODKÓW W PROCESIE PRODUKCJI ⁽¹⁾

1. Systemy ulg w podatkach pośrednich umożliwiają wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych we wstępnej fazie od środków produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady). Podobnie systemy zwrotu ceł przywozowych umożliwiają zwolnienie lub zwrot opłat przywozowych pobieranych od środków produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady).
2. Przykładowy wykaz subsydiów wywozowych w załączniku I odnosi się do wyrazów „środki do produkcji wykorzystywane do produkcji produktu wywożonego” w lit. h) i i). Zgodnie z lit. h) systemy ulg w podatkach pośrednich mogą stanowić subsydlum wywozowe w stopniu, w jakim powodują wyłączenie, zwolnienia lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych we wstępnej fazie w wysokości przekraczającej sumę podatków faktycznie pobranych od środków produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego. Zgodnie z lit. i) systemy zwrotu ceł przywozowych mogą stanowić subsydlum wywozowe w stopniu, w jakim powodują zwolnienia lub zwrot opłat wywozowych w wysokości przekraczającej sumę takich opłat faktycznie pobranych od środków do produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego. Obie litery określają, że normalne odliczenie za odpady musi być dokonane w ustaleniach dotyczących wykorzystania środków produkcji do produkcji produktu wywożonego. Lit. i) przewiduje również substytucję, tam gdzie jest to stosowne.
3. Sprawdzając, czy środki do produkcji są wykorzystane do produkcji produktu wywożonego, jako część dochodzenia w sprawie cła wyrównawczego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Komisja musi normalnie postępować, opierając się na następującej podstawie.
4. W przypadku zarzutu, iż system ulg w podatku pośrednim lub system zwrotu ceł przywozowych stanowi subsydlum w formie nadmiernej ulgi lub nadmiernego zwrotu podatków pośrednich lub opłat przywozowych od środków do produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego, Komisja w normalnym trybie musi stwierdzić, czy władze publiczne kraju wywozu posiadają i stosują system lub procedurę sprawdzania, które środki do produkcji były wykorzystane do produkcji produktu wywożonego i w jakiej ilości. Jeśli zostanie stwierdzone, że stosowany jest taki system lub procedura, wówczas Komisja musi w normalnym trybie zbadać, czy taki system lub procedura są uzasadnione, skuteczne dla celów, dla których zostały powołane, i czy są oparte na ogólnie przyjętych praktykach handlowych w kraju wywozu. Komisja może uznać za konieczne przeprowadzenie, zgodnie z art. 26 ust. 2, określonych testów praktycznych w celu zweryfikowania informacji lub upewnienia się, że system lub procedura są skutecznie stosowane.
5. W przypadku gdy nie istnieje taki system lub procedura, gdy jest on nieuzasadniony lub gdy jest wprowadzany i uznany za uzasadniony, ale stwierdzono, że nie został zastosowany lub zastosowany w sposób nieskuteczny, dalsze badania przeprowadzone w kraju wywozu w oparciu o faktycznie zaangażowane środki do produkcji będą musiały być normalnie przeprowadzone w celu stwierdzenia, czy miały miejsca nadpłaty. Jeśli Komisja uzna to za niezbędne, dalsze badania mogą być prowadzone zgodnie z pkt 4.
6. Komisja musi normalnie traktować środki do produkcji jako fizycznie włączone, o ile takie środki są wykorzystywane w procesie produkcji i są fizycznie obecne w produkcie wywożonym. Środki do produkcji nie muszą znajdować się w produkcie finalnym w tej samej formie, w jakiej wprowadzono je do procesu produkcji.
7. Wyznaczając wielkość określonego środka do produkcji, jaka jest wykorzystana w produkcji produktu wywożonego, należy uwzględnić „normalne odliczenie na odpady” i odpady takie należy normalnie traktować jako wykorzystane w produkcji produktu wywożonego. Termin „odpady” odnosi się do tej części danego środka do produkcji, która nie pełni niezależnej funkcji w procesie produkcji, nie jest wykorzystywana do produkcji produktu wywożonego (z takich względów jak nieproduktywność) i która nie jest odzyskiwana, wykorzystywana lub sprzedawana przez tego samego producenta.
8. Określenie przez Komisję, czy żądane odliczenie na odpady jest „normalne”, musi uwzględnić proces produkcji, przeciętne doświadczenie w danej branży przemysłu w kraju wywozu i inne czynniki techniczne. Komisja musi mieć

⁽¹⁾ Środki do produkcji wykorzystywane w procesie produkcji są środkami fizycznie włączonymi, energia elektryczna, paliwa i olej zużyte w procesie produkcji i katalizatory, które są wykorzystane w procesie ich użycia do otrzymania wywożonego produktu.

na uwadze, że istotną kwestią jest to, czy władze w kraju wywozu w sposób uzasadniony wyliczyły ilość odpadów, w przypadku gdy ilość ta ma być uwzględniona w podatku, obniżeniu cła lub zwolnieniu.

ZAŁĄCZNIK III

WYTYCZNE DLA OKREŚLENIA SYSTEMÓW SUBSTYTUCJI CEŁ ZWROTNYCH JAKO SUBSYDIÓW WYWOZOWYCH

I

Systemy ceł zwrotnych umożliwiają refundację lub zwrot opłat przywozowych od środków wykorzystywanych w procesie produkcji innego produktu i w przypadku gdy wywóz tego ostatniego zawiera krajowe środki do produkcji tej samej jakości i o tych samych właściwościach jak zgłoszone dla przywiezionych środków do produkcji. Zgodnie z lit. i) załącznika I systemy substytucji ceł zwrotnych mogą stanowić subsydium wywozowe w stopniu, w jakim powodują nadwyżkę zwrotu opłat przywozowych pobranych początkowo od przywożonych środków do produkcji, dla których wystąpiono z żądaniem zwrotu.

II

Przy analizie każdego systemu substytucji ceł zwrotnych jako elementu badania cła wyrównawczego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Komisja musi normalnie postępować w oparciu o następującą podstawę:

- 1) lit. i) załącznika I określa, że środki do produkcji z rynku krajowego mogą zostać zastąpione środkami przywożonymi do produkcji produktu przeznaczonego do wywozu, pod warunkiem że środki te są równe co do ilości, są tej samej jakości oraz mają te same właściwości jak zastępowane środki przywożone. Ważne jest istnienie systemu lub procedury weryfikacji, ponieważ umożliwiają one władzom publicznym kraju wywozu zapewnienie i wykazanie, że ilość środków do produkcji, dla których zgłaszany jest wniosek o zwrot cła, nie przekracza ilości podobnych produktów wywożonych, w dowolnej formie, oraz że nie występuje zwrot opłat przywozowych w wysokości przekraczającej sumę pierwotnie pobranych opłat od danych przywożonych środków do produkcji;
- 2) w przypadku zarzutu, iż system substytucji ceł zwrotnych oznacza subsydium, Komisja normalnie musi najpierw stwierdzić, czy władze publiczne kraju wywozu posiadają i stosują system weryfikacji lub procedurę. Jeśli zostanie stwierdzone, że stosowany jest taki system lub procedura, wówczas Komisja normalnie musi zbadać procedurę weryfikacji, aby stwierdzić, czy są one uzasadnione, skuteczne dla zamierzonych celów i oparte na ogólnie przyjętych praktykach handlowych w kraju wywozu. W stopniu, w jakim procedury są określone dla spełnienia tego testu i są skutecznie stosowane, zakłada się, że nie istnieje żadne subsydium. Komisja może uznać za niezbędne przeprowadzenie, zgodnie z art. 26 ust. 2, określonych testów praktycznych w celu zweryfikowania informacji lub w celu upewnienia się, że procedury weryfikacji są skutecznie stosowane;
- 3) w przypadku gdy nie istnieją procedury weryfikacji, gdy są nieuzasadnione lub gdy te procedury są ustanowione i uznane za uzasadnione, jednak, jak stwierdzono, nie są stosowane albo nie są stosowane skutecznie, może wystąpić subsydium. W takich przypadkach wymagane będzie przeprowadzenie przez kraj wywozu dalszych badań w oparciu o zawarte transakcje w celu stwierdzenia, czy miały miejsce nadpłaty. Jeśli Komisja uzna to za konieczne, dalsze badanie może być prowadzone zgodnie z pkt 2;
- 4) istnienie przepisów dotyczących substytucji ceł zwrotnych, na mocy których eksporterzy mają prawo wyboru konkretnych wysyłek w przywozie, dla których występują z żądaniem zwrotu, nie powinno samo w sobie być uważane za podstawę do przekazania subsydium;
- 5) należałoby przyjąć, że nadmierny zwrot opłat przywozowych w rozumieniu lit. i) załącznika I występuje w przypadku, gdy władze publiczne wypłacają odsetki od dowolnych kwot refundowanych w ramach systemów ceł zwrotnych w wysokości, w jakiej odsetki są faktycznie płacone lub należne.

ZAŁĄCZNIK IV

(Niniejszy załącznik stanowi powtórzenie załącznika 2 do Porozumienia w sprawie rolnictwa. Wszelkie terminy i wyrażenia niewyjaśnione i niezrozumiałe należy interpretować w kontekście tego Porozumienia).

WSPARCIE KRAJOWE: PODSTAWA WYŁĄCZENIA ZE ZOBOWIĄZAŃ DO OBNIŻKI

1. Środki wsparcia krajowego, na podstawie których zgłaszane są wnioski o wyłączenie ze zobowiązań do obniżki, muszą spełniać podstawowy wymóg, iż nie powodują żadnych – lub co najwyżej minimalne – zakłócenia w handlu lub skutków dla produkcji. Zatem wszelkie środki, na podstawie których zgłaszane jest wyłączenie, muszą spełniać następujące podstawowe kryteria:
 - a) wsparcie, o którym mowa, jest świadczone w ramach publicznego programu finansowanego ze środków publicznych (w tym utracone dochody publiczne), które nie obejmują transferów od klientów; oraz
 - b) wsparcie, o którym mowa, nie spowoduje wsparcia cenowego dla producentów;oraz szczególne kryteria polityki i warunki wymienione poniżej.

Państwowe programy usług

2. Usługi ogólne

Polityka w tej dziedzinie obejmuje wydatki (lub utracone dochody) związane z programami, w ramach których oferowane są usługi lub świadczenia na rzecz rolnictwa lub społeczności wiejskiej. Nie obejmują one bezpośrednich wypłat dla producentów lub przetwórców. Programy takie, które obejmują, lecz nie ograniczają się do poniższego wykazu, muszą spełnić następujące ogólne kryteria z pkt 1 oraz szczególne warunki polityki określone poniżej:

- a) badania, w tym badania ogólne, badania związane z programami ochrony środowiska oraz programy badawcze związane z poszczególnymi produktami;
- b) kontrole w zakresie szkodników i chorób, w tym ogólne i specyficzne dla danego produktu metody kontroli w zakresie szkodników i chorób, jak np. systemy wczesnego ostrzegania, kwarantanna i zniszczenie;
- c) usługi szkoleniowe, w tym placówki szkolenia ogólnego i specjalistycznego;
- d) usługi w zakresie upowszechniania wiedzy i doradztwa, w tym udzielanie środków dla ułatwienia przepływu informacji i wyników badań dla producentów i konsumentów;
- e) usługi w zakresie kontroli, w tym usługi kontroli ogólnej i kontroli poszczególnych produktów do celów związanych ze zdrowiem, bezpieczeństwem, klasyfikacją i standaryzacją;
- f) usługi w zakresie marketingu i promocji, w tym informacji rynkowej, doradztwa i promocji odnoszącej się do poszczególnych produktów, z wyłączeniem wydatków na niewymienione cele, które mogą być wykorzystane przez sprzedawców dla obniżenia ceny sprzedaży lub przyznania nabywcom bezpośrednich korzyści ekonomicznych; oraz
- g) usługi w zakresie infrastruktury, w tym związane z siecią elektryczną, drogami i innymi środkami transportu, urządzeniami rynkowymi i portowymi, urządzeniami wodociągowymi, zaporami i systemami odwadniania oraz prace infrastrukturalne związane z programami ochrony środowiska. W każdym przypadku wydatki będą przeznaczane jedynie na zaopatrzenie lub inwestycje w środki trwałe, z wyłączeniem subsydiowanego zaopatrzenia gospodarstw rolnych w urządzenia inne niż dla stworzenia sieci ogólnie dostępnych obiektów użyteczności publicznej. Wydatki nie będą obejmować subsydiów na środki do produkcji lub koszty operacyjne, lub preferencyjne opłaty dla użytkownika.

3. Utrzymywanie zapasów przez władze publiczne do celów bezpieczeństwa żywnościowego ⁽¹⁾

Wydatki (lub utracone dochody) związane z gromadzeniem i utrzymywaniem zapasów produktów stanowią integralną część programu bezpieczeństwa żywnościowego określonego w ustawodawstwie krajowym. Może on obejmować pomoc władz publicznych dla prywatnego składowania produktów jako część takiego programu.

Wielkość zapasów musi odpowiadać ustalonym wcześniej celom związanym wyłącznie z bezpieczeństwem żywnościowym. Proces gromadzenia zapasów i ich zbywania musi być przejrzysty pod względem finansowym. Zakupy żywności przez rząd są dokonywane po bieżących cenach rynkowych, a sprzedaż żywności z zapasów odbywa się po cenach nie niższych niż bieżące ceny rynkowe dla produktów danej jakości.

4. Krajowa pomoc żywnościowa ⁽²⁾

Wydatki (lub utracone dochody) związane z przekazywaniem krajowej pomocy żywnościowej dla ludności potrzebującej.

Uprawnienia do otrzymania pomocy żywnościowej muszą spełniać wyraźnie określone kryteria związane z celami w zakresie wyżywienia. Pomoc taka jest świadczona w formie bezpośredniego przekazywania żywności osobom uprawnionym lub zapewnienie osobom uprawnionym środków na zakup żywności po cenach rynkowych lub subsydiowanych. Zakupy żywności przez władze publiczne są dokonywane według bieżących cen rynkowych, a finansowanie i administrowanie taką pomocą musi być przejrzyste.

5. Bezpośrednie wypłaty dla producentów

Wsparcie udzielone w formie bezpośrednich wypłat (lub utracone dochody, w tym świadczenia niepieniężne) dla producentów, którzy zgłaszają wnioski o wyłączenie ze zobowiązań do obniżki, musi spełniać podstawowe wymagania określone w ust. 1 oraz kryteria specyficzne stosujące się do indywidualnych rodzajów bezpośrednich wypłat, określonych w pkt 6–13. W przypadku zgłoszenia wniosku o wyłączenie z obniżki dla jakiegokolwiek istniejącej lub nowego rodzaju bezpośredniej wypłaty innej niż wymienione w pkt 6–13 muszą one spełniać kryteria określone w pkt 6 lit. b)–e), niezależnie do ogólnych kryteriów określonych w pkt 1.

6. Wsparcie dochodów oddzielonych od produkcji

- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalone na podstawie wyraźnie określonych kryteriów, takich jak dochód, status producenta lub właściciela, wykorzystanie czynnika produkcji lub poziom produkcji w określonym i stałym okresie bazowym.
- b) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na rodzaju lub wielkości produkcji (włączając jednostki inwentarza żywego) realizowanej przez producenta w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
- c) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na cenach krajowych lub międzynarodowych stosowanych do produkcji w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
- d) Wysokość takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na zaangażowanych czynnikach produkcji w dowolnym roku po upływie okresu podstawowego.
- e) Do otrzymania takich wypłat nie jest wymagana żadna produkcja.

7. Finansowy udział władz publicznych w programie ubezpieczenia dochodu i programie gwarancji dochodu netto

- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalone na podstawie utraty dochodów, biorąc pod uwagę wyłącznie dochód osiągnięty z rolnictwa, która przekracza 30 % średniego dochodu brutto lub równoważnik w przeliczeniu na dochód netto (z wyłączeniem jakiegokolwiek wypłat w ramach tego samego lub podobnych programów) z okresu trzech poprzednich lat lub wartość średnią za trzy lata na podstawie ostatnich pięciu lat, wyłączając wartość najwyższą i najniższą. Każdy producent spełniający ten warunek jest uprawniony do otrzymania wypłat.

⁽¹⁾ Do celów pkt 3 niniejszego załącznika rządowe programy gromadzenia zapasów dla zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego w krajach rozwijających się, których działanie jest przejrzyste i prowadzone zgodnie z oficjalnie publikowanymi obiektywnymi kryteriami lub wytycznymi, uważane są za zgodne z przepisami niniejszego punktu, włączając programy, w ramach których zapasy środków spożywczych do celów bezpieczeństwa żywnościowego są nabywane lub wprowadzane na rynek po cenach regulowanych, pod warunkiem że różnica między ceną nabycia a zewnętrzną ceną referencyjną jest uwzględniona w AMS.

⁽²⁾ Do celów pkt 3 i 4 niniejszego załącznika przekazywanie środków spożywczych po subsydiowanych cenach w celu spełnienia wymagań żywnościowych ubogiej ludności miejskiej i wiejskiej w krajach rozwijających się w sposób regularny i po rozsądnych cenach uważa się za zgodne z przepisami niniejszego punktu.

- b) Kwota wypłat kompensuje mniej niż 70 % utraty dochodu producenta w roku, w którym producent uzyskuje uprawnienia do otrzymania tej pomocy.
 - c) Kwota każdej takiej wypłaty odnosi się wyłącznie do dochodu; nie jest związana z rodzajem lub wielkością produkcji (włączając jednostki żywego inwentarza) realizowanej przez producenta, cenami krajowymi lub międzynarodowymi stosowanymi do takiej produkcji, zaangażowanymi czynnikami produkcji.
 - d) W przypadku gdy producent otrzymuje w tym samym roku wypłaty na mocy niniejszego punktu i pkt 8 (pomoc z tytułu klęsk żywiołowych), łączna kwota wypłat nie przekracza 100 % ogólnej straty producenta.
8. Wypłaty (dokonywane bezpośrednio lub z udziałem finansowym władz publicznych w programach ubezpieczenia zbiorów) jako pomoc w sytuacji klęsk żywiołowych
- a) Uprawnienia do takich wypłat powstają jedynie w wyniku formalnego uznania przez władze państwowe, że wystąpiła lub ma miejsce klęska żywiołowa lub podobna klęska (w tym wybuch choroby, epidemia szkodników, wypadki nuklearne i działania wojenne na terytorium danego państwa); ponadto są one ustalane na podstawie straty produkcyjnej, która przekracza 30 % średniej wartości produkcji z trzech poprzednich lat lub średniej wartości za okres trzech lat na podstawie ostatnich pięciu lat, wyłączając wartość najwyższą i najniższą.
 - b) Wypłaty dokonane w związku z klęską żywiołową odnoszą się wyłącznie do utraty dochodu, inwentarza żywego (w tym wypłaty związane z weterynaryjnym leczeniem zwierząt), ziemi lub innych czynników produkcji w wyniku danej klęski żywiołowej.
 - c) Wypłaty kompensują nie więcej niż koszt całkowity poniesionych strat i nie zawierają instrukcji ani lub specyfikacji co do rodzaju i ilości produkcji w przyszłości.
 - d) Płatności dokonywane podczas klęski żywiołowej nie przekraczają poziomu wymaganego dla zapobiegania lub złagodzenia dalszych strat określonych w kryterium ustalonym w lit. b).
 - e) W przypadku gdy producent otrzymuje w tym samym roku wypłaty na mocy niniejszego punktu i pkt 7 (program ubezpieczenia dochodów i program gwarancji dochodów netto), łączna kwota wypłat nie przekracza 100 % ogólnej straty producenta.
9. Pomoc w zakresie strukturalnego dostosowania w ramach programów emerytalnych dla producentów
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane przez odniesienie do wyraźnie określonych kryteriów w programach, mających na celu przyspieszenie przejścia na emeryturę osób zaangażowanych w produkcję rolną przeznaczoną na rynek lub ich przeniesienie się do działalności niezwiązanej z rolnictwem.
 - b) Wypłaty są uzależnione od całkowitego i stałego wycofania się odbiorców z produkcji produktów rolnych przeznaczonych na rynek.
10. Pomoc w zakresie strukturalnego dostosowania w ramach programów ograniczenia wykorzystania zasobów
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane przez odniesienie do wyraźnie określonych kryteriów w programach, mających na celu wycofanie ziemi lub innych zasobów, włączając inwentarz żywy, z produkcji rolnej przeznaczonej na rynek.
 - b) Wypłaty są uzależnione od wycofania ziemi z produkcji rolnej przeznaczonej na rynek przez okres minimum trzech lat, a w przypadku inwentarza żywego – od uboju lub ostatecznego jego zbycia.
 - c) Z wypłatami nie wiążą się żadne wymagania ani określenie alternatywnego wykorzystania ziemi lub innych zasobów zaangażowanych w produkcję produktów rolnych przeznaczoną na rynek.
 - d) Wypłaty nie są związane ani z żadnym rodzajem lub wielkością produkcji ani z cenami krajowymi lub międzynarodowymi stosowanymi do produkcji realizowanej z wykorzystaniem ziemi lub innych zasobów pozostających w produkcji.
11. Pomoc w zakresie strukturalnego dostosowania w ramach pomocy inwestycyjnej
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane przed odniesieniem do wyraźnie określonych kryteriów programów władz publicznych mających na celu finansową i rzeczową restrukturyzację działalności producenta w odpowiedzi na obiektywnie przedstawioną strukturalną, szczególnie niekorzystną sytuację. Uprawnienia do korzystania z tych programów są także ustalane w oparciu o wyraźnie określony program władz publicznych dotyczący reprivatyzacji gruntów rolnych.

- b) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na rodzaju lub wielkości produkcji (łącznie z jednostkami żywego inwentarza) realizowanej przez producenta w dowolnym roku po upływie okresu bazowego, z wyjątkiem określonym w kryterium ustalonym w lit. e).
 - c) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na cenach krajowych lub międzynarodowych stosowanych do produkcji podejmowanej w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
 - d) Wypłaty są realizowane jedynie przez okres niezbędny do realizacji inwestycji, w odniesieniu do której zostały one przekazane.
 - e) Wypłaty nie stanowią upoważnienia ani w żaden inny sposób nie wyznaczają, jakie produkty rolne są produkowane przez odbiorcę, z wyjątkiem wymagania, aby nie produkował on określonego produktu.
 - f) Wypłaty są ograniczone do kwot niezbędnych dla skompensowania strukturalnych niekorzystnych warunków gospodarowania.
12. Wypłaty w ramach programów ochrony środowiska
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane jako element wyraźnie określonego programu władz publicznych dotyczącego ochrony środowiska lub zachowania zasobów i uzależnione od spełnienia specyficznych warunków w ramach programu rządowego, włączając warunki odnoszące się do metod produkcji lub środków do produkcji.
 - b) Kwota wypłat jest ograniczona do wydatków nadzwyczajnych lub utraty dochodu, które mają miejsce w wyniku stosowania programu władz publicznych.
13. Wypłaty w ramach programów pomocy regionalnej
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ograniczone do producentów w regionach o szczególnie niekorzystnych warunkach. Każdy taki region musi stanowić wyraźnie określony przyległy obszar geograficzny o możliwej do zdefiniowania tożsamości gospodarczej i administracyjnej, uznany za znajdujący się w szczególnie niekorzystnej sytuacji w oparciu o neutralne i obiektywne kryteria wyraźnie przedstawione w przepisach prawa lub rozporządzeniu i wykazujący, że trudności regionu wynikają nie tylko z bieżących okoliczności.
 - b) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na rodzaju lub wielkości produkcji (łącznie z jednostkami żywego inwentarza) realizowanej przez producenta w dowolnym roku po upływie okresu bazowego w celu innym niż ograniczenie produkcji.
 - c) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na cenach krajowych lub międzynarodowych stosowanych do produkcji w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
 - d) Wypłaty są dokonywane tylko na rzecz producentów w uprawnionych regionach, jednak będą one ogólnie dostępne dla wszystkich producentów w takich regionach.
 - e) W przypadku czynników produkcji wypłaty są dokonywane według stawek degresywnych ponad poziomem progowym dla danego czynnika.
 - f) Wypłaty są ograniczone do wydatków nadzwyczajnych lub utraty dochodu, które mają miejsce w związku z podjęciem produkcji rolnej na wskazanym obszarze.
-

ZAŁĄCZNIK V

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I JEGO ZMIANA

Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009

(Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014

(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

wyłącznie pkt 18 załącznika

—

ZAŁĄCZNIK VI

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 597/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 1–11	art. 1–11
art. 12 ust. 1–4	art. 12 ust. 1–4
art. 12 ust. 6	art. 12 ust. 5
art. 13 i 14	art. 13 i 14
art. 15 ust. 1	art. 15 ust. 1
art. 15 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 15 ust. 2 akapit pierwszy
art. 15 ust. 2 zdanie drugie	art. 15 ust. 2 akapit drugi
art. 15 ust. 3	art. 15 ust. 3
art. 16–27	art. 16–27
art. 28 ust. 1–4	art. 28 ust. 1–4
art. 28 ust. 5 zdanie pierwsze	art. 28 ust. 5 akapit pierwszy
art. 28 ust. 5 zdanie drugie	art. 28 ust. 5 akapit drugi
art. 28 ust. 6	art. 28 ust. 6
art. 29–33	art. 29–33
art. 33a	art. 34
art. 34	art. 35
art. 35	art. 36
załączniki I–IV	załączniki I–IV
załącznik V	—
załącznik VI	—
—	załącznik V
—	załącznik VI

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL